

ΠΑΙΝΟΕΟΝ



ΕΤΟΣ Β!
ΔΡΙΘ. 104

ΔΡΑΧ.
4



ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔ ΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 26-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δραχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δραχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσοῦδεον ἀντὶ δραχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δραχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗ (Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) τὸ Κ)μα τοῦ κ. Μολλινου Σωκράτους 30 καὶ Κριάλλη (Στοὰ Πάππου).

**ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ**
"LA FEMME CHIC"
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΣΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ
ΓΙΝΟΥΝ ΟΝΟΜΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ-
ΖΗΤΗΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΛΑΤΕΙΑΝ
ΤΩΝ

ΠΡΕΠΕΙ

ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙ-
ΚΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΑΝ
ΣΧΟΛΗΝ

"LA FEMME CHIC"

ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡ'
ΕΙΔΙΚΩΝ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΕΥΘΗΝΑ—ΠΛΗΡΩΜΗ
ΕΙΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ
ΡΑΨΗ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ
ΠΑΤΡΟΝ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ ΜΕ ΤΕΛΕΙ-
ΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ—ΜΟΔΕΛΑ ΚΡΟ-
ΚΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ
"LA FEMME CHIC"
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56-ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ
Κάθε ἀναγνώστης τοῦ
"ΠΑΝΘΕΟΥ,"
πού θὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ
ἀπὸ ἐκεῖνα πού δημοσιεύομε
στὴ "ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ,"
ὁποιασδήποτε ἡμερομηνίας καὶ
ἂν εἶναι—θὰ πέρνῃ ἓνα ἀπὸ τὰ
κάτωθι βιβλία :

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ	ΒΕΡΘΕΡΟΣ	Σελ. 112
ΗΡΣΚΙΝ	Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ	> 190
	ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ	> 100
	(Ταχυδρ. δραχ. 1,50)	

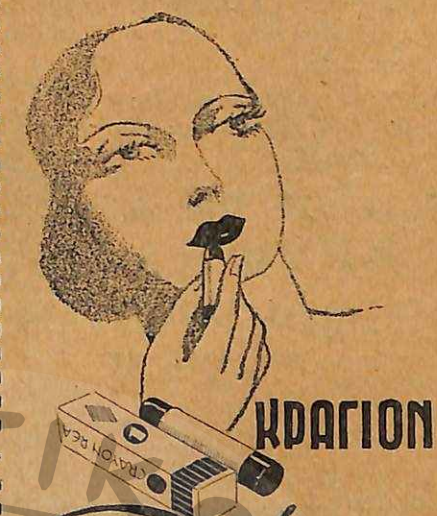
ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ	ΝΑΝΑ	Σελ. 272
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ		> 225
ΟΛΣΤΑΪΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ		> 304
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣΚΟΖΑΚΟΣ		> 270
ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ		> 272
ΠΡΕΒΑΛΙΟ Ο ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ		> 288
ΜΟΥΖΑΦΕΡ 30 ΧΡ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ		> 308
ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ		> 372
ΕΔΜ.ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ		> 268
ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΑ		> 320
ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ.ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ		> 248
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ		> 272
	(Ταχυδρ. δραχ. 3)	

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΠΙΣΣΩΝ	Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ	Σελ. 125
ΚΥΡΙΑΚΟΥ	Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ	> 545
	Τ' ΑΠ. ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ	> 415
	(Ταχυδρ. δραχ. 8)	

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...



ΚΡΑΓΙΟΝ
Réa

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomas, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν εφεύρεσίν του σχετικῶς με την κατασκευὴν των κραγιόν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιάν "Canal".

Σήμερον τὸ Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ὅτι τελειότερον ἢ ἐπιστῆμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμός του με τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα πού σας κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ δᾷ ἰδῆτε γιὰτί καθε γυναῖκα με γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη με τὸ Κραγιόν ΡΕΑ.

PERMANANT-ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ μου, προσέξτε πολύ τὰ μαλλιά σας ΜΗΝ έμπιστεύεσθε τὸ πιὸ ὁμορφο στο- λίδι πὺ σὰς χάρισε ἡ φύσις εἰς οἰονδήποτε.

ΚΑΤΕΧΟΜΕΝ πάντα τὰ σκήπτρα τῶν εἰς τὴν δι' ἡλεκτρισμοῦ ὄσον καὶ διὰ τὴν ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ PERMANANT ἔργαζόμενοι ἐπ'στημονικῶς τὴν λεπτὴν αὐτὴν τέχνην καὶ δι' ἐμπειρικῶς ΠΡΩΤΟΙ! ἡμεῖς προχλαίβονομεν καὶ ἐφραζόμεμεν ὅτι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Κομμωτικὴ πρόδοτος ΒΙ- ΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ! ἔγκα- ταστάσεις πρό υποὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. ΦΑΡ- ΜΑΚΑ ὑπευθύνως Εὐρωπαϊκά. ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥ- ραν ἐκτελέσεως PERMANANT. Σὰς ἐξα- σφαλίζουν μίαν φυσικὴν Κόμμωσιν με- τελεῖαν προσαρμογὴν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ προσώπου σας.

Ἰδιαίτερα τμήματα δι' Onūlations, Μαρ- σέλ, Μιζ-αν-πλί, Μανικιούρ, Βαφαί Μελ- λιῶν καὶ Μασάζ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 23-341

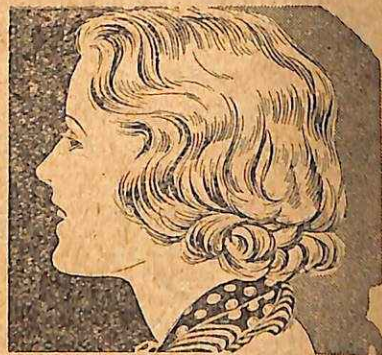


Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, με- τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ρα- διοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅ- πως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ με- γάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὀργανι- σμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλ- λιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐ- πιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2-Τηλ. 29-388



Περυδοιῶδε
τὰ μαλλιά σας
...ἀλλὰ ὡς;



ὄχι βέβαια μετὸ κάθε σα- πουνὶ πὺ περιέχει ἀλκαλικά ἄλατα, τὰ ὁποῖα καταστρέ- φουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν! Τὸ Σαμπουάν «TÊTE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ) ἀπηλλαγμένο ἀπὸ κάθε χρωστικὴ ἢ ἄλλη ἐπιβλαβὴ οὐσία, εἶναι κατασκευασμένο σύμφωνα μετὰ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Διατηρεῖ τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, χωρὶς πιτυρίδα. Ἡ ἐξαιρετικὴ στιλνόν- της πὺ ἀποκτοῦν ὀφείλεται στὸ Cheveclat (δηλ. τὴ σκόνῃ πὺ περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελλάκι). Τὸ ξανθὸ ὁμοί- χρωμο τῶν μαλλιῶν σας ἐπιτυγχάνεται μετὰ τὴν τακτικὴ χρῆσιν τοῦ Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τὸν πράσινο φακελλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Γιὰ ξανθὰ Γιὰ σκούρα
ΔΡΧΜ. 12.50
TÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΥΠΟ ΦΛΟΡΑΣ ΡΙΚΑΡΝΤ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Ήταν τὸ τελευταῖο ραντεβού τους... Ἡ ἀγάπη πὺ ἔνωσε τὶς ψυχές τους μετὰ τὸς γλυκὰ ὄνειρα, θάπε- ρε τώρα ἓνα ἄδοξο τέλος. Ἀντὶ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὰ στεφάνια τοῦ γάμου, θὰ χωρίζονταν. Καὶ δυστυχῶς γιὰ πάντα. Ἔτσι, ἡ ἄλλοτε φαιδρὴ καὶ φλύαρη Παολίνα, δὲν ὕρισκε τὴ δύναμιν νὰ χαμογελάσῃ στὸ Μάριο, πὺ καθι- σμένος ἀπέναντί της, κάπνιζε σιωπηλὸς τὸ σιγαρέττο του, ἓνα βιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ἡ ψυχὴ τῆς Παολίνας ἦταν περίλυπη καὶ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψῃ. Ἄν δὲν τὸκανε, ἦταν γιὰτὶ ἤξερε πὺς δὲν ἀρέσουν στοὺς ἄντρες, οἱ γυναῖκες πὺ κλαῖνε. Ἀργότερα, στὸ τράμ, πὺ θὰ τὴν ἀπεμάκρυνε γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ του, καὶ ὕστερα στὸ σπίτι, μποροῦσε νὰ κλάψῃ ὅσο ἤθελε. Ἦταν περιττὸ νὰ πικράνῃ τὶς τελευταῖες στιγ- μές πὺ βρισκόνταν μαζί του καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίσῃ στὸν Μάριο τὴν ἀνάμνησιν μιᾶς Παολίνας πὺ ἔκλαιγε, πὺ μετὰ μᾶτια βουρκωμένα ἀπ'τὰ δάκρυα, τὴ μύτη κόκκινη καὶ τὰ χεῖλη τρεμουλιασμένα ἀπὸ τὴ συγκίνηση, θάφευγε μακριὰ του γιὰ πάντα.

— Γίνεσαι τόσο ἀ- ρχημη ὅταν κλαῖς! τῆς εἶχε πῆ μιὰ μέρα ὁ Μά- ριος, τότε πὺ τίποτα δὲν προᾶνῃγγελε τὸ χω- ρισμό τους.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶ- γε μάθει νὰ μὴν κλαῖῃ ποτὲ μπροστὰ του. Τῆς ἔρεσε ἴσος νὰ εἶναι ἀ- ρελὴς καὶ ἀφοσιωμένος μαζί της ὁ Μάριος, νὰ πηγαίνουν μαζί περίπα- το, ἀγκαλιασμένοι σφι- χτά, νὰ μιλοῦνε σιγά- σιγά γιὰ τὴν ἀγάπην τους καὶ νὰ τὴν γλυκαίνῃ μετὰ φιλιὰ του. Ἔτσι ἀπέ- φευγε κάθε τι πὺ δὲν τὴν ἔρεσε.

Ὁ Μάριος ὅμως ἦ- ταν τόσο ψυχρὸς καὶ ἀ- διάφορος σχεδὸν πάντα καὶ ἦταν τόσο σπάνιος οἱ ἡμέρες πὺ τῆς ἔδειχνε τὴν ἀγάπην του, πὺ φαινόταν εὐτυχὴς γιὰτὶ εἶχε στὸ πλάγι τοῦ ἑκείνῃ τὴν μινὸν Παολίνα, πὺ περπα- τοῦσε μετὰ σηκωμένο τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ, ὅπως ἓνα λουλοῦδι κυττάζῃ τὸν ἥλιο, γεμάτο ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀφ'σέλιση!

Ὡς ἂν τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μάριος ὅπως αὐτὴ τὸν ἀγα- ποῦσε, πόσο θὰ ἦταν εὐτυχισμένη! Πόση χαρὰ θὰ τῆς ἔδι- νεν ἂν ὁ Μάριος τῆς ἔλεγε μόνον δυὸ λόγια: «Παολίνα, θὰ ζήσουμε μαζί γιὰ πάντα».

Ποτὲ ὅμως τὰ χεῖλη τοῦ δὲν εἶχαν προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἔτσι τὸν Μάριο τῆς Παολίνας ἔμενε ἀπραγματοποίη- το. Ἐξ ἄλλου ὁ Μάριος ποτὲ δὲν τῆς ἔδωσε μιὰν ἐλπίδα. Καὶ σήμερα πὺ ἤξερε πὺς αὐτὴ ἔφευγε ἀπὸ κοντὰ του γιὰ πάντα, δὲν τῆς μίλησε καθόλου σχετικὰ.

Σταμάτησαν σ' ἓνα Ζαχαροπλαστεῖο. —Πρέπει ν' ἀγοράσουμε γλυκίσματα γιὰ νὰ γιορτά- σουμε τὴν... ἀναχώρησίν σου, τῆς εἶχε εἰπῇ.

Πῆραν τὰ γλυκίσματα καὶ σὲ λίγην ὥρα μῆκαν σ' ἓ- νε πάρκο καὶ ἐκάθισαν σ' ἓνα μπαγκάκι. Ὁ Μάριος ἄρχισε νὰ μοιράζῃ τὰ γλυκίσματα.

—Μιὰ σοκολάτα δική μου, καὶ μιὰ δική σου, ἓνα κά- στανό δικό σου καὶ ἓνα... Τῆς ἔβαλε στὴ χούφτα τῆς τὰ γλυκίσματα πὺ τῆς ἀνῆκαν καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ τρώγῃ τὰ δικά του. Ἡ Παολίνα τὸν κυττοῦσε σιωπηλὴ, προσπα- θώντας νὰ τὸν μιμηθῇ, ἐνῶ ὁ λαιμός της πνιγόταν ἀπὸ λυγμούς.

Ἐἴναι ἡ τελευταῖα φορὰ! σκεφτόταν μετὰ ἀγωνία. «Οἱ τελευταῖες στιγμές τῆς εὐτυχίας της».

Ἄν μποροῦσε τουλάχιστον νὰ τοῦ εἰπῇ πὺς τὸν ἀγα-

ποῦσε τόσο πολύ, πὺς ἐνοιῶθε ἓναν ἀνέκφραστο πόνο τῶ- ρα πὺ θὰ τὸν ἄφηνε γιὰ πάντα, τώρα πὺ δὲν θὰ τὸν ἔ- βλεπε πιά!

Αὖτις, ὁ Μάριος, μποροῦσε νὰ πάῃ στὸ ἴδιο ἑκείνο μέ- ρος μετὰ μιὰ κοπέλλα διαφορετικὴ ἴσως πὺ ὠραία, πὺ κομ- ψή, πὺ πνευματώδη καὶ θὰ τὴν ἐρωτευόταν καὶ θὰ τὶς χά- ριζε ὅλη ἑκείνη τὴν εὐτυχία πὺ αὐτὴ δὲν δοκίμασε, παρ' ὅλο πὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της. Πόσο τῆς ἔξφιγγε τὸ νοῦ αὐτὴ ἡ φοβερὴ σκέψη! Μιὰ ἄλλη γυναῖκα στὴ θέσιν τῆς. Καὶ ὁ Μάριος θὰ τῆς χαμογελοῦσε, θὰ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του θὰ τῆς ἔλεγε τόσα τρυ- φερὰ λόγια, σὰν καὶ ἑκείνη πὺ ἔλεγε καὶ στὴν Παολίνα μιὰ μακρινὴ μέρα... Ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἔτρεμε ἀπὸ τὴν λυπημένη οὐτὴ σκέψη...

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Μάριο μ' ἀνατριχίλα...

— Συγγνώμη, εἶπε δείχνοντας τὰ γλυκίσματα. Σήμερα δὲν ἔχω κέφι γιὰ τίποτα...

Ἐνοιῶσε πὺς τὰ μάτια τῆς βούρκωναν ἀπὸ δάκρυα. Μετὰ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἤθελε νὰ σταματήσῃ.

—Εἶμαι βλάκας, καὶ τὸ ξέρω εἶπε σιωπηλά.

Ὁ Μάριος τὴν ἐκύτταξε χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξη. Τὸ βλέμμα τοῦ εἶχε κάποια γλυκεῖα ἔκφραση. Ἡ Παολίνα ἐνοιῶσε μιὰν εὐ- τυχία. Τὴν τελευταία ἑκεί- νῃ ἡμέρα ὁ Μάριος δὲν τῆς εἶχε εἰπῇ τίποτα πὺ μπο- ροῦσε νὰ τὴν κάνῃ νὰ ὑπο- φέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κακίαν πὺ ἔδειξε ἀγοράζοντας τὰ γλυκίσματα γιὰ νὰ γιορ- τάσῃ τὴν ἀναχώρησίν της. Ἦθελε νὰ τῆς ἀφήσῃ μιὰ καλὴ ἀνάμνησιν.

Ἐκύτταξε τὸ ρολόγι τῆς καὶ σηκώθηκε ἀπότομα ὀ- ρθια.

—Ἐπὶ τὴν ὥρα! Πρέπει νὰ φύγῃ! Τῆς φαινόταν

πὺς μόλις εἶχε καθίσει κοντὰ στὸν Μάριο, καὶ ὅμως εἶχε περάσει μιὰ ὀλόκληρη ὥρα!

Σηκώθηκε καὶ ὁ Μάριος.

—Θὰ σὲ συνοδέψω ὡς τὸ τράμ, εἶπε. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἐπροχώρησαν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Παολίνα εἶδε τὸν Μάριο σὰν καὶ νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ μιὰ ἐλπίδα ζωντανέψῃ στὴν καρδίαν τῆς τὶς τελευταῖες ἐκείνες στιγμές, πὺ δυνάμωσε μετὰ τὸ γλυκὸ βλέμ- μα τοῦ Μάριου. Περίμενε μετὰ ἀγωνία, συγκρατώντας ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή της ἀλλὰ δὲν ἀκούσε τίποτα ἀπὸ τὸ στό- μα τοῦ Μάριου. Συνεβῆ ὅμως καὶ πὺ δὲν περίμενε. Ὁ Μάρι- ος ἔσκυψε καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα θερμὸ φιλὶ.

—Ἀντίο Μάριε! εἶπεν ἑκείνη.

Τὸ τράμ ἦταν γεμάτο κόσμο. Ἡ Παολίνα ὄρθια, ἐνοιῶθε πὺς δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια τῆς. Ὁ πόνος, ἡ συγ- κίνηση, ἡ παροδικὴ εὐτυχία ἑκείνου τοῦ φευγαλέου θερμοῦ φιλιῦ τοῦ Μάριου, τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Γιὰ μιὰ στιγ- μὴ ἓνα τράνταγμα τοῦ τράμ, ἔκανε νὰ πέσῃ. Κάποιος τὴν συνεκράτησε. Γύρισε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ ἔμεινε ἐκπλη- κτῇ. Μπροστὰ τῆς στεκόταν ὁ Μάριος μετὰ ἓνα ἑκφραση στὸ βλέμμα τοῦ, τόσο γλυκεῖα, τόσο τρυφερή.

Ἡ Παολίνα ἀναρωτιώταν μήπως ζοῦσε σ' ὄνειρο! Ὁχι, ἦταν πραγματικότης.

Ὁ Μάριος σκύβοντας πλάι τῆς τῆς εἶπε σιγὰ στὸ αὐτὴ μιὰ μικρὴ φράση.

—Παολίνα, θὰ ἔλθω στὸ σπίτι σου. Θέλω νὰ μιλήσω στοὺς γονεῖς σου...

ΦΛΟΡΑ ΡΙΚΑΡΝΤ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυεκατομμυριούχος Κέσσελμπαχ, παραστικός από το Παρίσι, είχε εγκατασταθή στο ξενοδοχείο Παλάς όπου επερίμενε την αγαπημένη του γυναίκα και παρετήρησε ανωμαλίες στα χαρτιά του, πράγμα που τον ανησυχούσε, γιατί ήσυχολεϊτο στην ανάκληση κάποιου μυστικού που θα τον έκανε ένδοξο. Κι' έτηλεφώνησε στην αστυνομία. Ο έποπτης Γκουρέλ του απήντησε ότι θα πήγαινε μετά μίαν ώρα. 'Αλλ' όταν γύρισε στο γραφείο του ο Κέσσελμπαχ δεν είδε ούτε τον γραμματικό του Κάρολον ούτε τον καμαριέρη του. Ήταν δεμένοι και φιασμένοι και μπροστά του βρισκόντο δυο άγνωστοι. Ο ένας διάταξε τον άλλον, που τον ωνόμαζε Μάρκο να δέσει τον Κέσσελμπαχ, κι' έπειτα υπό την απειλή του περιστρόφου του τον ήναγκαζε να μαρτυρήσει ότι είχε κρύψει την κασσετίνα που γύρευε εις ένα χρηματοκιβώτιο της Κρεντί Λυωναί που άνοιξε με το κλειδί που του πήρε και με το όνομα Ντολορές. 'Αλλ' έδειξη τη στιγμή ακούσθηκε το κουδούνι. Κάποιος ήλθε. Ο Μάρκος εφίμωσε τότε τον Κέσσελμπαχ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το κουδούνι έκτύπησε πάλιν. Ο άγνωστος, μιμούμενος την φωνήν του Κέσσελμπαχ, έφώναξε:

— 'Ανοιξε λοιπόν, 'Εδουάρδε!

Έπεράσε κατόπιν ήσυχα-ήσυχα εις τον διάδρομον και με χαμηλήν φωνήν ειπέ, ενώ έδειχνε τον γραμματέα και τον ύπνρητη.

— Μάρκο, βοήθησέ με να τους σπρώξουμε αυτούς έδω εις την κρεβατοκάμαρα... εκεί... ώστε να μη διακρίνονται.

Ταχύτατα τους μετέφεραν εκεί. Έπειτα ο μέν Μάρκος έγύρισε στο σαλόνι, ο δέ άγνωστος στον διάδρομον. και μιμούμενος τώρα την φωνήν του γραμματέως έφώναξε δυνατά και με τόνον έκπληξσεως:

— 'Αλλά ο ύπνρητής σας δεν είναι έδω, κύριε Κέσσελμπαχ; Όμως μην ανησυχήτε... Τελειώστε το γράμμα. Πηγαίνω ν' ανοίξω εγώ.

Και με την μεγαλύτεραν αφέλειαν άνοιξε την πόρταν της εισόδου.

— Ο κύριος Κέσσελμπαχ; τον έρώτησαν.

Έμπρός του βρισκόταν ένας κολοσσός με ζωηρό πρόσωπο και μάτια λαμπρά. 'Απάντησε:

— Έδω είναι! Ποιον πρέπει να αναγγείλω;

— Ο κύριος Κέσσελμπαχ μου έτηλεφώνησε και με περιμένει.

— 'Α, σείς είσθε; Θά τον είδοπο ήσω. Εύαρεστηθήτε να περιμένετε μία στιγμή. Ο κύριος Κέσσελμπαχ θά σας πη ό ίδιος...

Είχε το θρόνος ν' αφήση τον έπισκέπτην στο κατώφλι της πόρτας του προθαλάμου, σε μέρος δηλαδή από όπου διακρίνετο από την ανοικτή πόρτα μέρος του σαλονιού.

Και άργά-άργά, χωρίς ούτε να κοιτάξη πίσω του, μπήκε, έπλησίασε τον συντροφόν του, πούηταν κοντά στον Κέσσελμπαχ και του ψιθύρισε:

— Την έπαθαμε. Είναι ο Γκουρέλ, ο υπαρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας.

Ο Μάρκος έχούφτωσε το μαχαίρι του. Έκείνος του έκράτησε το χέρι.

— Όχι βλακείες, άκοις; Έχω μία ιδέα. 'Αλλά για τό Θεό, έννοήσέ με καλά, Μάρκο, και μίλα τώρα. Μίλα μου σαν να ήσουν ο Κέσσελμπαχ. Άκοις, Μάρκο, είσαι ο Κέσσελμπαχ.

Μιλούσε με τόσην ψυχραιμία και τόση έπιβολή, ώστε ο Μάρκος έννόησε, χωρίς άλλες εξηγήσεις, ότι έπρεπε να παίξη το πρόσωπο του Κέσσελμπαχ. Είπε τότε αρκετά

δυνατά, ώστε ν' άκουσθή:

— Θά με δικαιολογήσετε, αγαπητέ. Πέστε εις τον κ. Γκουρέλ ότι λυπούμαι υπερβολικά, αλλά είμαι τρομερά άπνησχολημένος. Θά τον δεχθώ αύριο το πρωί κατά τας έννέα. Μάλιστα εις τας έννέα ακριβώς.

— Πολύ καλά, επιθύρισε ο άγνωστος. Μάρκο μην κουνήθης άπ' έδω.

Γύρισε στο χάλ, όπου επερίμενε ο Γκουρέλ.

— Ο κύριος Κέσσελμπαχ σας ζητεί συγγνώμην! του είπε. Είναι πνιγμένος από εργασίαν σοβαρωτάτην. Σας είναι δυνατόν νάρθήτε αύριο το πρωί κατά

τας έννέα;

Ο Γκουρέλ έφάνη κατάπληκτος και κάπως ανήσυχος. Ο άγνωστος έσφίξε στην τσέπη του τη γροθιά του. Ένα κίνημα ύποπτο και θά κτυπούσε. Τέλος ο Γκουρέλ ειπέ:

— Έστω, αύριο στις έννέα. Πολύ καλά. Στς έννέα θά είμαι έδω

Έφόρεσε το καπέλλο του και απέμακρύνθη προς τον διάδρομον.

Ο Μάρκος, στο σαλόνι, ξέσπασε σε γέλια.

— Έμπρός, Μάρκο, θά τον πορακολουθήσης, είναι άλε. ποι. 'Αν βγής από τό ξενοδοχείο, άφυσέ τ ν, πήγαινε να βρής τον 'Ιερώνωμο εις τήν Λεωφορεία, όπως είπαμε... και τηλεφώνησε.

Ο Μάρκος έφυγε βιαστικά.

Τότε ο άγνωστος έπήρε μίαν μπουτλίλια από τό έρμάρι, έγέμισε ένα ποτήρι νερό, τό ήπιε ολόκληρο, έβρεξε τό μαντήλι του, τββαλε στο μέτωπό του και ειπέ με τόνον ιδιαίτερος ευγενικόν.

— Είναι ανάγκη, έν τούτοις, κύριε Κέσσελμπαχ, να λάβω την τιμήν να συστηθώ.

Έβγαλε από τό πορτοφόλι του ένα έπισκεπτήριο και έδιάβασε.

— Άρσέν Λουπέν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝΤΟΣ ΟΚΤΩ ΛΕΠΤΩΝ...

Τό όνομα του διασήμου τυχοδιώκτου δεν έπροξένησεν εις τον Κέσσελμπαχ τρόμον. Άπ' έναντίας μάλιστα ο τολμηρός εκατομμυριούχος έφάνη ότι άκουσε την αποκάλυψιν εκείνην με άνακούφισιν. Ο Λουπέν τό παρετήρησε και είπε χαμογελώντας.

— 'Α, ά, αγαπητέ κύριε, αναπνέετε τώρα! Ο Λουπέν είναι ευγενής κακοποιός, αηδιάζει τά αίματα και ποτέ του δεν έκανε άλλο έγκλημα από του ν' αλλάξη τον ιδιοκτήτην διοφόρων περιουσιών εκτός-και έμισόκλεισε τό μάτι εκτός μόνον εις έκτάκτως έξαιρετικές περιστάσεις. Όχι βέβαια ο Λουπέν δεν βαρύνει την συνείδησιν του με άσκοπα έγκλήματα. Σύμφωνοι! 'Αλλά τό να λείψης συ από την μέση, θά ήτο άραγε πράγμα άσκοπο; Έδω έγκειται τό ζήτημα και σας όρκίζομαι, ότι δεν άστειεύομαι καθόλου. 'Ας έξηγηθούμε καλύτερα.

Έπλησσε τό κάθισμα του στο κάθισμα του Κέσσελμπαχ, του έβγαλε τό φίμωτρο του άναψε την πίπα και του έλευτέρωσε τά χέρια ώστε να μπορή να την μεταχειρίζεται και τό είπε.

— Κύριε Κέσσελμπαχ, την ίδια ήμέρα που έφθασες στο Παρίσι, ήλθες εις έπικοινωνίαν με κάποιον Μπαρμπαρέ, διευθυντήν πρακτορείου έμπιστευτικών πληροφοριών, και έπειδή ένήργησα διά μέσου του γραμματικώς σου Κάρολου, ο κύριος Μπαρμπαρέ, κάθε φορά που έπικοινωνούσε μαζί σου δι' έπιστολής ή διά τηλεφώνου, λέγεται «συνταγματάρχης». Σπεύδω να σε βεβαιώσω, ότι ο Μπαρμπαρέ είναι ο έντιμότερος άνθρωπος του κόσμου. 'Αλλ' έχω τό ευτύχημα να αριθμώ ένα εκ των υπαλλήλων του μεταξύ των πιστοτέρων μου φίλων. Έτσι έμαθα τίς υποθέσεις σας και χάρις εις τά άντικλεϊδια μου, σου έκαμα μερικές έπισκέψεις κατά τίς όποιες όμως δεν βρήκα τίς ζητούσας.

Έχαμήλωσε τη φωνή του και με τά βλέμματά του καρφωμένα στα μάτια του αϊχμαλώτου του, σαν να ζητούσε να μαντεύση τίς άπόκρυφες σκέψεις του, ειπέ άργά-άργά.

— Κύριε Κέσσελμπαχ, έπεφορτίσατε τον Μπαρμπαρέ, να βρής μεταξύ των άλητών του Παρισιού έναν άνθρωπο που έχει ή που είχε τό όνομα Πέτρος ο Δούξ, και του όποιου

α λεπτομερή χαρακτηριστικά είναι: 'Ανάστημα ένα μέτρον και έβδομηντά πέντε εκατοστά, ξανθός, με μουστάκια. 'Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: συνεπεία τραύματος, ή άση του μικρού δακτύλου του άριστερου χεριού είναι κομμένη. Εκτός αυτού, έχει μία ούλη, σχεδόν σβυσμένη, στο έξί μάγουλο. Επιμένετε πολύ, κύριε Κέσσελμπαχ, στην ανακάλυψιν του ανθρώπου αυτού. Φαίνεται ότι σας ένδιαφέρει πολύ να βρεθής, σαν να έπρόκειτο να σας προσφέρη νεκτίμητες ύπηρεσίες. Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Δεν ξέρω...

Η άπάντησή ύπηρεζε κατηγορηματική. 'Ηξερε ή δεν έξερε; Αυτό δεν είχε και μεγάλη σημασία. Τό ουσίωδες τό, ότι δεν ήθελε να μιλήση.

— Έστω! Είπεν ο Λουπέν. 'Αλλ' έχεις γι' αυτόν πληροφορίες περισσότερες άπ' εκείνες που έδωσες στον Μπαρπαρέ;

— Καμιά!

— Λέτε ψέμματα κύριε Κέσσελμπαχ. Δυό φορές μπροστά στον Μπαρμπαρέ, έσυμβουλευθής κάτι έγγραφά που.

— Πράγματι.

— Λοιπόν, ή ήθήκη αυτή;

— Έκάν!

Ο Λουπέν έσφίξε τά δόντια του. Προφανώς έπέρασσε και την από τό μυαλό του ή ιδέα των βασανιστηρίων, που έξηνάγκαζαν τον αϊχμαλώτον του να μιλήση.

— Έκάν; 'Αλλά ή κασσετίνα τί

χε μέσα;

— Τά διακόσια ωραιότερα διαμάντια της ιδιαιτέρας συλλογής μου.

Η διοβεβαίωση αυτή δεν δυσήστησε τον Λουπέν.

— 'Α, τά διακόσια ωραιότερα αμάντια, μία περιουσία ολόκληρη.

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— 'Α, τά διακόσια ωραιότερα αμάντια, μία περιουσία ολόκληρη.

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

— Άλλά τό μυστικό σου όξίζει περισσότερο... Όμως ή ώρα περνάει...

έμπορική; 'Ασήμαντον. Και ή βάση του κουτιού είναι δυ νατή; Όχι πολύ χονδρή; Διάβολε! Όποτε δεν έχει διπλό πάτωμα. Λέγε, λοιπόν, Μάρκο, έξέτασε προσεκτικά τά άπάνω κοσμήματα... ή μάλλον όχι, τό σκέπασμα.

— Έδειξε χαρά τώρα.

— Τό σκέπασμα! αυτό είναι, Μάρκο. Ο Κέσσελμπαχ έμισόκλεισε τό μάτι. Σε τσάκωσα! 'Α, γέρω—Κέσσελμπαχ, δεν έβλεπες λοιπόν ότι σε παραμόνευα, κατεργάρη;

— Έσκυψε και πάλι προς τό τηλέφωνο.

— Λοιπόν; Καθρέπτη μέσα από τό σκέπασμα; Μήπως γλυστρά; Έχει χαραμάδες στα πλάγια; Όχι; Καλά! Κλείσε τον. 'Αλλά να, σπάσε τον καλύτερα. Αυτός ο καθρέπτης θά προσετέθη κατόπιν. Έμπρός! Τόν έσπασες; Και βρήκες; Έπιστολή; Νίκη, θρίαμβος! Όλα τά διαμάντια του άκρωτηρίου και τό μυστικό του κουτιού μαζί.

Έξεκρέμασε και τον δεύτερον αποδέκτην, τον έπλησίασε και αυτόν σι' αυτό του και επανέλαβε.

— Διάβασε, Μάρκο, διάβασε καθορά. Τόν φάκελλον πρώτα. Καλά! Τώρα έξακολουθήσε.

Και επανέλαμβανε ότι άκουγε από τό τηλέφωνο.

— 'Αντί, ραφον της έπιστολής της περιεχομένης εις την μαροκινήν ήθήκην.

— Και έπειτα; Σχίσε τον φάκελλο, Μάρκο. Έπιτρέπετε, κύριε Κέσσελμπαχ; Δεν είναι πολύ ευγενικό πράγμα, αλλά τέλος πάντων. Έτοιμος, Μάρκο; Διάβασε.

— Άκουσε προσεκτικά και έπειτα μουρμούρισε.

— Διάβολε! Δεν είναι και τόσο σκοτεινό. 'Ας ανακεφαλαιώσω: Ένα σέτο φύλλο χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα και του όπολου τά τσάκισματα φαίνονται πρόσφατα. Καλά! Έπάνω και δεξιά οι λέξεις «ένα μέτρο και έβδομηντά πέντε, μικρό δάκτυλο άριστερο κομμένο». Μάλιστα, είναι τά ίδιατερα χαρακτηριστικά του κυρίου Πέτρου του Δουκός. Γράψιμο του Κέσσελμπαχ, δεν είν; Έτσι; Καλά. Και εις τό μέσον του χαρτιού μία λέξις με «εφαλαία» τυπογραφικά στοιχεία. ΑΠΟΟΝ. Μάρκο, μικρό μου, να άφήσης τό χαρτί άπείρακτο, να μην άγγίξης ούτε την κασσετίνα, ούτε τά διαμάντια. Τελειώνω σε λίγο κι' έρχομαι. Μούστειλες τό αυτοκίνητο; Όραία, έφθασα.

Άφησε τό ακουστικό κι' άφοι βεβαιώθηκε ότι ο γραμματέας και ο ύπνρητής ούτε τά δεσμά των είχαν λύσει, ούτε έκινδύνευαν να πνιγούν από τά φίμωτρα των γύρισε στον Κέσσελμπαχ και τό είπε.

— 'Ας πάσουν τ' άστεία. 'Αν δεν μιλήσης, τόσο τό χειρότερο για σενα. Πες ότι ξέρεις!

— Δεν ξέρω τίποτα!

— Λες ψέμματα. Τι σημαίνει ή λέξις ΑΠΟΟΝ;

— 'Αν ήξερα, δεν θά την έγγραφα.

— Έστω, αλλά ποιόν ή τί πράγμα άφορά; Από ποιά την άντέγραφες; Από ποιά την έμαθες;

Ο Κέσσελμπαχ δεν απήντησε. Νευρικότερα και βιαότερα τώρα, ο Λουπέν επανέλαβε.

— Άκουσε Κέσσελμπαχ, θά σου κάνω μία πρόταση. Όσο πλούσιος, όσο μεγάλος κύριος κι' άν είσαι, μεταξύ σου και εμού ή διαφορά είναι μεγάλη. Ο γιός του χαλκω ματά του 'Αουξβουργ, όπως είσαι συ και ο 'Αρσέν Λουπέν, όπως είμαι εγώ, μπορούν να συνεννοηθούν, χωρίς να προσβληθής ο ένας από τον άλλον. Έγώ κλέβω στα σπίτια, συ κλέβεις στο χρηματιστήριο, είμαστε σύντεχνοι. 'Ας συνεργασθούμε. Έχω την ανάγκην σου, γιατί δεν ξέρω τό μυστικό σου. Έχεις και συ την ανάγκην μου, γιατί μόνος σου δέ θά τά καταφέρω. Ο Μπαρμπαρέ, είναι ένας βλάκας. Έγώ είμαι ο Λουπέν και αυτό βέβαια κάτι σημαίνει.

Έσιώπησε. Με φωνήν που έτρεμε, ύστερ' από λίγο, ξανάειπε.

— 'Απάντησε, Κέσσελμπαχ. Δέχεσαι ή όχι; 'Αν είπής ναί, έντός 48 ώρων θά σου βρω εγώ τον Πέτρον Δούκα σου. Γιατί περί αυτού πρόκειται, ή; 'Απάντησε λοιπόν; Τι πράγμα είναι αυτό τό υποκείμενο; Γιατί τον ζητάς; Τι ξέρεις γι' αυτόν;



Συνωφρωμένος πάντοτε, βλοσυρός, ακίνητος ο αϊχμά-
λωτος δεν άπαντούσε.

Αποτόμως ο Λουπέν έπηρε τότε έκφραση άτάραχον.
"Εβαλε τó χέρι του στον ώμο του Κέσσελμπαχ και με τό-
νον ξηρόν :

—Μίαν λέξιν μόνο ! είπε. Ναι ή όχι.

—Όχι !

Στην άπάντησιν εκείνην, ο Λουπέν έβγαλε από την
τσέπη του Κέσσελμπαχ ένα ωραιότατο χρυσό χρονόμετρο
τό έβαλε στα γόνατα του αϊχμαλώτου και του ξεκούμπω-
σε έπειτα τó γιλέκο ώστε να φανή τó στήθος. "Αρπαξε έ-
να στιλέττο χαλύβδινο με λαβήν από χρυσάφι, πού βρέθη
κοντά του στο τραπέζι έστήριξε την αϊχμήν στο μέρος,
όπου έπαλλεν ή καρδιά και με φωνή σιγανή τόν ρώτησε.

—Γιά τελευταία φορά ;

—Όχι !

—Ροδόλφε Κέσσελμπαχ, είναι τρεις παρά όκτώ λεπτά.
Αν έντός όχτώ λεπτών δεν άπαντήσης σέ σκοτώνω..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΠΑΛΛΑΣ ΟΤΕΛ»

Στις έννέα τó πρωί την άλλη μέρα ο έπιθεωρητής
Γκουρέλ παρουσιάσθη στο Παλλάς Οτέλ. Άνέβηκε στο
τέταρτο πάτωμα, χωρίς να μεταχειρισθί άσανσέρ, και έ-
πίεσε τó κουδούνι του αριθμού 115. Δεν άκούσθη κανείς
θόρυβος. Καί έπειδή σ' όλα τά κτυπήματά του δεν άπαν-
τούσαν έπήγε στο γραφείο του διαμερίσματος, και ο
γραμματεύς τόν έπληροφόρησε ότι ο κύριος Κέσσελμπαχ
δεν έκοιμήθη εκεί.

—Δέν ήλθε ! του έπρόσθεσε.

—Αλλ' ούτε και όταν έφυγε τόν άντελήφην. "Ενας
κύριος δέ, πού τόν έπεσκέφθη χθές κατά τας τρεις τó από-
γευμα, μου είπεν ότι ο κύριος Κέσσελμπαχ θά διανυκτέ-
ρουν στις Βερσαλλίες, όπου μπορούσα να του στείλω την
άλληλογραφία του.

Ο Γκουρέλ πού έκεκρίβωσε, ότι εκείνος πού έδωσε τις
πληροφορίες αυτές στον γραμματέα ήταν ο ίδιος πού τόν
υπεδέχθη την προηγούμενην, άνησύχησε. Όλα αυτά του έ-
φάνιντο παράδοξα.

Συνοδευόμενος υπό του γραμματέως έπήγε και πάλι
στο διαμέρισμα του Κέσσελμπαχ, έκτύπησεν έπίμονα, άλ-
λά και πάλι δεν έλαβε άπάντησιν. Καί έτοιμαζόταν να φύ-
γη όταν μέχρι τών άκοών του έφθασε κάποιος θόρυβος
κάτι πού έμοιαζε με σπαρακτικήν έπίκλησιν.

"Εκπληκτος και άνήσυχος έδοκίμασε να βιάσθ την πόρ-
τα αλλά δεν τó κατώρθωσε.

—Γρήγορτ, γρήγορα, έναν κλειδαρά, έφώναξε στους
υπηρέτες.

"Ενας έφυγε γρήγορα. Τό προσωπικόν όλόκληρον άρ-
χισε να συγκεντρώνεται εκεί. Ο Γκουρέλ έτρεξε στο τη-
λέφωνον και έκάλεσε τόν άρχηγόν της Δημοσίας Α-
σφαλείας.

Μόλις έγύρισε, είδεν, ότι ο κλειδαράς είχεν άνοίξει την
πόρτα με τα άντικλειδιά του και ώρμησεν μέσα. "Ετρεξε
βιαστικά προς τó μέρος, από όπου άκούγοντο οι γογγυ-
σμοί και βρέθηκε μπροστά στο γραμματέα και τόν ύτηρέτη.

Ο Κάρολος είχε κατορθώσει να ξεσφίξη λίγο τó φίμω-
τρό του, κάτω από τó όποιον εξέφευγαν υπόκωφοι γογγυ-
σμοί. Ο άλλος φαινότανε ότι έκοιμάταν. Τους έλυσε τά
δεσμά των.

—Και ο κύριος Κέσσελμπαχ ; έσκέφθη άνήσυχος ο
Γκουρέλ.

Μήκε εις τó σαλόνι. Ο Κέσσελμπαχ ήτο δέμένος στο
κάθισμά του, δίπλα στο τραπέζι. Τό κεφάλι του έγερνε
προς τó στήθος του και ό άστυ.ομικός συνειτέρανεν, ότι
ήτο λιπόθυμος.

"Εκψε γρήγορα τά σχοινιά και τότε τó σώμα έπεσε
προς τά έμπρός. Ο Γκουρέλ τόν έκράτησε άλλ' ώπισθο.

Χώρησε με φωνήν φρίκης

—Πεθαμένος ! άνέκράξε. Κυττάτε.. τά χέρια του πα-
γωμέα... τά μάτια του...

—Αποπληξία θάνε ! είπε κάποιος.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ 1ΟΝ ΤΟΥ 3ΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ - ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ
ΜΕ 10 ΑΚΟΜΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ - ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΙ

ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

Τήν παραμονή της ημέρας πού θά τόν κρεμούσαν οι Τούρκοι,
ο ένδοξος και πανέμορφος άρματωλός, πεισθείς στις διαβολές ένός
φίλου του ότι τόν έπρόδωσε ή γυναίκα του, γράφει στο γυιό
του — παιδί τότε — νάχη την κατάρρα του, αν δεν σκοτώσθ
τη μάννα του... Κι' εκείνο, άναζητώντας τη μάννα του, έρωτεύ-
εται την άδελφή του πού δεν την ήξερε.

ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ

ΤΟ ΘΑΓΜΑΣΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

ΠΩΣ Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ...

(ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΑΓΚΟ)

Από τόν κόσμο τών παραδοξοτήτων

Τά Περιεργότερα Μουσεία

Από την όμπρέλλα τών Άσσυρίων ως τη σημερινή. 'Η σιγα-
ροθήκη με τόν καθρέφτη. 'Η πλουσιωτέρα συλλογή καρφισών.
Τά χέρια τών μεγάλων άνδρών. Ένα αύγό πού κάνει για
έκατόν πενήντα



Σε πολλές πόλεις και τών δύο ήμισφαιρίων, έκτός από
τά μουσεία, τά διάφορα άρχαία και νέα κτίρια, τά
πρωτότυπα κέντρα διασκεδάσεων, τις φυσικές κα-
λυνές κ. τ. λ. πού μπορούν να προσελκύσουν την προσέ-
ευσιν περιηγητών, υπάρχουν και μερικά άλλα πράγματα,
ανά έπίσης να προκαλέσουν τó γενικόν ένδιαφέρον, λό-
γω της πρωτοτυπίας των.

Τό «Μουσείον όμπρελλών...»

"Ενα από αυτά λοιπόν, είναι τó εις Ώλνιά της Γαλλί-
ας, «Μουσείον όμπρελλών» εις τó όποιον συρρέουν κάθε χρό-
νο άπειροι περιηγηταί, μόνον και μόνον για να γνωρίσουν
πό άρχης μέχρις τέλους, την Ιστορία ένός πολύ χρησίμου
νικημένου για τόν άνθρωπο, όπως είναι ή.. όμπρέλλα !

Πράγματι τó Ώλνιά είναι υπερόψανο γιατί έχει τó μο-
αδικό στον κόσμο «μουσείο όμπρελλών». Εκεί μέσα ύπαρ-
κει κάθε τύπος και σχέδιο όμπρέλλας πού ένεφανίσθη από
ήν έπαρχη τών βασιλέων της Άσσυρίας μέχρι της πιο μον-
έρας τολούτης τού 1935.

Τό Μουσείο αυτό ύπάρχει σε μιά αίθουσα του Δημαρ-
είου της πόλεως αυτής, και έντός της όποιας οι περιηγη-
αί περιφέρονται σαν μέσα σ' ένα όλόκλη-
ο δάσος από όμπρέλλες !

Οι περιεργότερες σιγαροθήκες

Τό πάθος όμως και ή μανία της συλλο-
γής αυτού ή εκείνου του άντικειμένου,
την όποία πολλά πρόσωπα, ακόμη και
κακεκριμένοι έπιστήμονες, εύρίσκουν
ζητούν να βρουν μιά διασ-έδαση,προ-
έφερε στον κόσμο πολλά πρωτότυπα
μουσεία.

"Ετσι ο περιηγητής πού έπισκέπτεται την Μάντοβα της
Ιταλίας μπορεί κάλλιστα να άπολάσθ τó περιεχόμενον του
Μουσείου τών σιγαροθηκών.

Τό Μουσείο αυτό ίδρύθη από τόν γερουσιαστή Τζιόπι
ήναι δέ από πάσης άπόψεως τέλειο στο είδος του.

"Εκεί βρίσκει κανείς σιγαροθήκες κάθε μεγέθους και ύ-
λης, κάθε σχήματος και στύλ, όλων τών εποχών και όλων
των χωρών του κόσμου, από τις πιο πρωτόγονες ως τις
πιο καλλιτεχνικές και από τις πιο περίτεχνες μέχρι της πιο
πλές, από τις πιο Ιστορικές ως τις πιο άσήμαντες !

Η σιγαροθήκη πού έκλεβε !

Πολλές απ' αυτές φέρουν χαραγμένες μικρές φράσεις
του χαρακτήριζον την ίδιουσγκράσια του πρώτου κατόχου
των. Άλλες είναι πλούσιες σε διακοσμητικά και σε πρω-
τότυπες συνθέσεις, όπως π.χ. είναι μια σιγαροθήκη πού στο
κάλυμμά της ύπάρχει μιά μικρογραφία ή όποία χάνεται
και στη θέση της παρουσιάζεται ένας καθρέφτης, μόλις πι-
σθ κανείς τη δεξιά πλευρά της. Υπάρχει μάλιστα και μιά
παράδοση γι' αυτή τη σιγαροθήκη : Καί' αυτήν ο κάτοχός
της, την είχε πάντα μπροστά του όταν έπαιζε χαρτιά, για
να βλέπη από τόν καθρέφτη της τά χαρτιά πού μοίραζε
στούς συμπαίκτας του..

Τρεις καρφίτσες 12,000 δολ.

Στο Πίτσμπουργκ της Πενσυλ-
βανίας, ύπάρχει ένα άλλο πρω-
τότυπο μουσείο. τών καρφισών.
Ο ίδρυτής του—συνικά έκατομ-
μυριούχος—είχε άφιερώνει όλη
του τη ζωή ζητώντας... καρφί-
τσες και ειδικώς εκείνες με τά
πιο περίεργα και πιο πολύτιμα
κεφάλια ! Η προσπάθειά του αυ-



τη του απέφερε άπειρες καρφίτσες, σε διάφορα σχήματα
και μεγέθη, ώστε κατώρθωσε να φτιάξη ένα όλόκληρο
Μουσείο, όπου μέσα στις βιτρίνες του φιγουράρουν άπει-
ρα μαξιλάρια από βελούδο, πού επάνω στο καθένα απ'
αυτά ύπάρχει κι' από ένα... υπόδειγμα καρφίτσας.

Τό κόλπο του άνεψιού

Ο ίδρυτής του Μουσείου αυτού, όταν πέθανε, τó άφηκε
κληρονομιά στον άνεψιό του, με την προϋπόθεση όμως, να
μη πουληθί κανένα «κομμάτι» απ' αυτά. Ός άμοιβή δέ της
φροντίδος του για τη διατήρησιν του μουσείου ώρισε όπως
ο νέος παίρνει 200 δολάρια τόν μήνα.

Κατά σύμπτωση όμως ο άνεψιός του πολυεκατομμυρι-
ούχου εύρέσθ σε δύσκολες οικονομικές περιστάσεις τώρα
—ελευτελώς, κι' άναγκάσθ να πωλήσθ στη δημοπρασία
— τρία από τά πολύτιμα «κομμάτια» του Μουσείου αντί 12000
δολλαρίων. Μόλις όμως τó έμαθε ο συμβολαιογράφος πού
ήταν έπιφοτισμένος να έπιβλέπη την κατά γράμμα έκτέλε-
ση της έπιθυμίας του κληροδότου, έπαισε πιά να δίδη
στον άνήθικον άνεψιό τά 200 δολάρια τόν μήνα.

Κατά μοιραίαν όμως σύμπτωση, δέκα μέρες άργότερα,
τό «Μουσείο» τών καρφισιών, έκάη κι'
έτσι όλόκληρος ή πολύτιμη συλλογή κα-
τεστράφη τελείως.

Τό μουσείο τών.... χεριών

Στο Βανκούβερ του Καναδά ίδρύθη
πρό τινων έτών ένα άλλο πρωτότυπο
Μουσείο, τό «Μουσείο τών χεριών», τό ό-
ποιο άνήκει στην μίς Φούλλερ, μιά γυναί-
κα πού άφιέρωσε για την κατάρτισή του
20 όλόκληρα χρόνια της ζωής της. Οι

προθήκες του Μουσείου αυτού παρουσιάζουν στον έπισκέ-
πτη του προπλάσματα χεριών κάθε σχήματος είτε περιέρ-
γων είτε άπλων, καθώς επίσης τά προπλάσματα τών χε-
ριών τών διασημότερων ανθρώπων του κόσμου, τόνον τών
παρελθόντων αίωνων δσον και τών συγχρόνων μας.

Σε κάθε «πρόπλασμα—υπόδειγμα» ύπάρχει παραπλεύ-
ρως κι' ένα χαρτονάκι, στο όποιο γράφεται ή έξηγησι των
γραμμών του χεριού, σύμφωνα με τη χειρομαντεία και
φανερώνεται ο χαρακτήρ του διασήμου προσώπου στο ό-
ποιο άνήκον τά χέρια εκείνα ή πού... έξακολουθούν άκο-
μη ν' άνήκουν, αν πρόκειται για άτομο πού βρίσκεται ά-
κόμη σ' ή ζωή.

"Ετσι λοιπόν φιγουράρουν μέσα στις προθήκες του πε-
ριέργου αυτού Μουσείου τά χέρια του Βολταίρου, του
Μπαλζάκ, του Βίκτωρος Ουγκό, του Φλαμπαριόν, της Σάρας
Μπερνάρ, του Ουίλσον, του Ροδόλφου, του Μουσσολίνι, του
Χίτλερ, του Στάλιν, του Πίλσούλτσκι, του Λεμπρέν, του
Αμπν Σαούντ, του Νεγκούς κ. τ. λ.

7,000 είδη αυγών !

Στο Μιλάνο έξ άλλου ύπάρχει τó «Μουσείο τών αυγών»
πού άποτελεί παράρτημα του Μουσείου της Φυσικής Ισ-
τορίας και είναι πραγματικά μεγάλου ένδιαφέροντος. "Ε-
κεί μέσα ύπάρχουν άκριβώς 7,000 είδη αυγών. Τά αυγά αυ-
τά έχουν περίεργα σχήματα και χρώματα τά όποία προ-
καλούν τόν θαυμασμόν. Τό πιο ένδιαφέρον όμως αυγό και
τό πιο μεγάλο είναι εκείνο πού άνήκει σ' ένα προϊστορι-
κό πουλί, την «αίπυόρνιθα» και του όποιου οι διαστάσεις
είναι : 30 έατοστά του μέτρου ύψος, και 22 πλάτους
και του όποιου τό περιεχόμενο άντιστοιχεί με 150 αυγά
συνήθους όρνιθος.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ



ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΕΥΦΩΡΩΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

γω της πληθώρας του κόσμου και κυρίως λόγω της άνεταρκείας της Αστυνομίας.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Μιά Άγγλική εφημερίς του Λονδίνου, έζητησε την γνώμη μερικόν διανοουμένων σχετικώς πρὸς τοὺς γάμους τῶν γηραλέων πλουσίων με τὰς νεαρὰς κόρας τὰς ὁποίας ἐξαγοράζουν με τὰ πλοῦτη καὶ τὴν εὐμάρειαν. Ἡ γνώμη τῶν ἐρωτηθέντων ἦτο ὅτι τοιοῦτου εἶδους συνοικία εἶναι ὕβρις κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἀνθρώπων καὶ

καὶ κατὰ τῆς σεμνότητος, καὶ ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τὴν δημοσίαν ἠθικὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ εἰδησις τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Κᾶ Μπράουνιντ ἀπὸ τὸν ἑκατομμυριούχον, εἰς λίρας Ἀγγλίας ἐννοεῖται σύζυγον τῆς, ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας πολλῶν κοριτσιῶν ὅπως ἀντικοταστήσουν τὴν Φράνσις Πήρσελ εἰς τὸν ρόλον τῆς Σταχτοπούτας, γενόμενοι σύζυγοι τοῦ. Αὐτὸς ὅμως ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ ξαναπαντρευτῇ.

ΛΑΟΣ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Μεταξὺ τῶν οἰκονομολογικῶν κύκλων διαδίδεται πάλιν ὅτι ἤρχισαν διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Πορτογαλικῆς, ἀφορῶσαι τὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκχώρησιν τῆς Πορτογαλικῆς Ἀφρικανικῆς ἀποικίας Ἀγκόλας, ἀντὶ τῆς καταβολῆς χρηματικοῦ ποσοῦ τριᾶκοντα ὀκτὼ ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΚΟΡΙΣΤΑΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἠτοκτόνησε πεσοῦσα ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ τρίτου ὁρόφου ἐνὸς ξενοδοχείου τῆς Βουδαπέστης ἡ Βιεννέζα κορίσσι ἐνὸς θιάσου ὁπερέττας ὀνόματι Λίλλυ Μπένχερ.

Ἀφορμὴ τῆς αὐτοκτονίας

τῆς, ἦτο ὡς ἐξηκριβώθη, ὅτι τὴν ἐγκατέλειπεν ὁ ἐραστής τῆς, παραλαβὼν καὶ τὸ διετές τῶν θυγάτριον.

ΑΤΟΠΟΝ ΑΣΤΕΙΟΝ

Εἰς τὰ παράλια τοῦ Καλαὶ εὐρέθη πρὸ ἡμερῶν μία φιάλη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο μία σημείωσις ἡ ὁποία ἔλεγεν:

«Χάνομαι εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἡ λέμβος μου εἶναι γεμάτη νερὰ καὶ κινδυνεύω ν' ἀποθάνω. Εἰδοποιήσατε τὴν οἰκογένειάν μου». Ἡ φιάλη μετὰ τὸ περιεχόμενόν της παρεδόθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία ἔπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς οἰκέλους τοῦ φερομένου ὡς διατελοῦντος ἐν κινδύνῳ. Ἀπεκαλύφθη ὅμως ὅτι ἡ διεύθυνσις καὶ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποία ἐδίδοντο εἰς τὴν σημείωσιν ἦσαν ψευδῆ. Φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστειότητος, τὴν ὁποίαν διεπραξε κάποιος γκαρσόνι τῶν παρὰ τὴν προκουμαίαν καφεϊνῶν τοῦ Καλαὶ. Ἡ Ἀστυνομία ἀναζητεῖ τὸν δράστην διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΑΤΑΙΩΣΙΣ ΕΞΩΣΕΩΣ

Εἰς τὸ Βελάνς τῆς Γαλλίας ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ πρὸ ἡμερῶν ἔξωσις μιᾶς κυρίας ἐπὶ τῇ βάσει ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας μετὰ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα καὶ ἀστυνομικοὺς μετέβησαν ἐπὶ τόπου καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξάγουν τὰ ἐπιπλα τῆς ἐκδωκομένης κυρίας. Οἱ γείτονες ὅμως, οἱ ὁποῖοι ὡς φαίνεται εἶχαν ἀντιρρήσεις, ἀντέδρασαν κατὰ τῶν ὀρχῶν, καὶ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήγαγον τὰ ἐπιπλα, αὐτοὶ τὰ εἰσήγαγον ἐκ νέου. Συνεπεῖα τούτων αἱ ἀρχαὶ ἐσταμάτησαν τὰς ἐνεργείας τῶν.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΔΙΚΗ ΕΙΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΝ

Εἰς τὴν Οὐκρανίαν ἔγινε κατ' αὐτὰς ἡ πολλοστή δίκη ἐπὶ συνώμοσιν κατὰ τοῦ Σοβιετικοῦ καθεστώτος. Τρεῖς ἤσαν οἱ κατηγορούμενοι, ἕνας τῶς ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ καὶ δύο πολῖται. Ὁ ἀξιωματικὸς κατεδικάσθη εἰς θάνατον, οἱ δὲ πολῖται εἰς 10 ἐτῶν ἐίρκην. Εἰς τὴν δίκην ἐκλήθησαν καὶ οἱ παρασυρθέντες, οἱ ὁποῖοι ὁμως ἀπηλλάγησαν.

ΝΑ ΝΥΜΦΕΥΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ

Ὅπως ἔχει διαπιστωθῇ ἐπανειλημμένως ὁ πληθυσμὸς εἰς πολλὰ κράτη ἐλαττοῦται σημαντικῶς καὶ τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς ἀνησχίας τὰς κυβερνήσεις. Μεταξὺ τῶν ἑλ. Κρατῶν

τούτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Περσία, διότι καὶ ἐκεῖ γίνονται πολὺ σπάνια γάμοι, ὁ δὲ πληθυσμὸς διαρκῶς ἐλαττοῦται. Κατὰ τὴν τῇ διαπιστώσεως αὐτῆς καὶ πρὸς ἀντιμετώπισίν της, ἡ Περσικὴ Κυβέρνησις ἠνογκάσθη νὰ λάβῃ διάφορα μέτρα, μεταξὺ δὲ τούτων εἶναι καὶ ἡ ἐν ἰσχύϊ ἐπαναφορὰ παλαιοῦ ἀντιόσαντος Νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπηρετῆται τῶν Ὑπουργείων καὶ τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐν Περσίᾳ, ὀφείλουσαν—ἐάν εἴναι ἄγαμοι—νὰ νυμφευθοῦν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἄλλως θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἀπολυμένοι!

ΤΟΥ ΕΦΤΑΙΓΑΝ ΟΛΟΙ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Μασσαλίας εὗρε πρὸ ἡμερῶν ξαπλωμένον εἰς τὸν παραλιακὸν δρόμον ἕνα μαῦρον κρατοῦντα περιστρεφόμενον εἰς τὸ χέρι. Προτοῦ λάβουν ἀκόμη καρὸς οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ἐπέμβουν, ὁ μαῦρος ἐξεκένωσε πολλάκις τὸ περιστρεφόμενον τοῦ κατ' αὐτόν τὰ ὁποία διήρχοντο. Οἱ ἀστυνομικοὶ κατάρθρωσαν ἐπὶ τέλους νὰ συλλάβουν τὸν μαῦρον καὶ νὰ τὸν ὠδηγήσουν εἰς τὸ τμήμα. Ἐφερε καὶ αὐτὸς τραῦμα ἐκ σφαίρας εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Ἦτο μεθυσμένος καὶ φαίνεται ὅτι εἶχε κάμει καὶ

γά, μὴ εὐρίσκων δὲ τὸν ἐχθρόν του, ἐπυροβόλει ἐν τῇ μέθῃ του καθ' οἰουδήποτε.

Η ΣΕΛΗΝΗ ΘΑ... ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΘΗ !.

Ἡ ξανθὴ φοιβή, πού τόσοι ὕμνησαν οἱ ποιηταί, εὐρίσκεται στίς τελευταῖες στιγμὰς τῆς ζωῆς της. Ἐν τούτοις, ἀν πιστεύσῃ κανεὶς τὴν Ἀστρονομικὴν Ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου, πού ἔκαμε τὴν θλιβερὴ ἀνακάλυψιν, τὸ κακὸ δὲν πρόκειται νὰ εἶναι καὶ τόσο μεγάλο ὅσο φαίνεται. Οἱ κά-



τοικοὶ τῆς γῆς δὲν πρόκειται νὰ στερηθοῦν τοῦ ὡροῦ φωτός της. Καὶ νὰ γιατί!

Κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἀστρονομικὴν Ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου, ἡ σελήνη, ἐρχομένη ὅσον οὐπὼ ἐγγύτατα πρὸς τὴν γῆν, πρόκειται νὰ διαρραγῇ συνεπεῖα τῆς ἑλξεως εἰς τέσσαρα τεμάχια, τὰ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ περιστρέφονται εἰς τὸ ἄπειρον ὡς καὶ πρὶν, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ τεμαχισμοῦ θὰ εἶναι ἡ διαρκὴς ὑπαρξίς σεληνόφωτος !.

ΜΕΓΑ ΚΑΛΩΔΙΟΝ

Μεταξὺ τοῦ Βανκούβερ καὶ τῆς νήσου Πάνιγκ, εὐρασκομένης εἰς τὸ μέσον τοῦ Εἰρηνικοῦ πρόκειται νὰ τοποθετηθῇ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κατ' αὐτὰς ὑποβρύχειον καλωδίων πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ τοιοῦτου ὅπερ ἐφθάρη. Τὸ καλωδίου αὐτὸ ἔχει μήκος 7000 χιλιομέτρων καὶ ζυγίζει 8.509 τόνους. Θὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ πλοίου εἰδικῶς κατασκευαζομένου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἡ τοποθέτησις θὰ ἀπαιτήσῃ 18 ἡμέρας. Παρὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀσυρμάτου παρατηρεῖται ὅτι τὰ μεγάλα ἔθνη δὲν θέλουν νὰ παραμελήσουν τὸν σύνδεσμον διὰ τοῦ σύρματος ἡ τοῦ καλωδίου τῶν μεγάλων ἡπείρων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν λέξεων τὰς ὁποίας δύναται νὰ διαβιβᾷ ἕνα τηλεγραφικὸν καλωδίον εἶναι σημαντικὸς.

ΜΕΤΡΑ... ΧΡΥΣΟΥ

Ἐνας ἄγγλος στατιστικὸς μὴ ἔχων τί καλλίτερον νὰ κάμῃ ὑπελόγησεν ὅτι ἕνα δισεκατομμύριον χρυσοῦς ζυγίζει 322.580 χιλιόγραμμα καὶ καταλαμβάνει 16 τετραγ. μέτρα καὶ 3/4 Γενόμενος νῆμα ὁ χρυσοῦς αὐτὸς πάχους 3/4 τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου ἡμπορεῖ νὰ περιβάλῃ τὴν γῆν διὰ τὸ ἰσημερινόν. Πρὸς μεταφορὰν ἐνὸς δισεκατομμυρίου χρυσοῦ διὰ τῶν συνήθων σιδηροδρομικῶν μέσων ἀπαιτεῖται 64 βαγόνια περιλαμβάνοντα 5000 χιλιόγραμμα ἐκ τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Διὰ τῆς ἑλξεως ἐνὸς δισεκατομμυρίου χρυσοῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ καὶ ἀσχευάσῃ 22 ἀνδριάντας φυσικοῦ μεγέθους ἐκ πεπυκνωμένου χρυσοῦ.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς παρπονοῦνται ὅτι δὲν ἱκανοποιῶνται ἀναλόγως πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ κόσμου. Ἡ παραγωγή τῶν εἰς αὐτοὺς σημαντικὴ καὶ τὰ ἔργα τῶν ἔχουν μεγάλην κατανάλωσιν, ἀλλὰ αἱ εἰσπράξεις τῶν φαίνεται ὅτι εἶναι μικραὶ. Τὰ μεγάλα κέρδη προσιπορίζονται

αἱ μεγάλα ἐκδοτικὰ ἐταιρία αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν σημαντικὸν παράγοντα ἐν τῇ συγχρόνῳ ζωῇ. Αἱ ἐταιρεῖαι αὐτὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς τυπογράφους καὶ δημιουργοὺν μεγάλα κέρδη. Ἦδη αἱ συγγραφεῖς ζητοῦν νὰ μετᾶσχουν τῶν κερδῶν αὐτῶν.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ εὐνοούμενοι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ συγγραφεῖς δὲν ἔχουν παράπονα ἀπὸ τὴν κατὰστασιν, διότι ὅλοι ἔχουν κάμει μεγάλην περιουσίαν ἀπὸ τὰ ποσοστὰ πού λαμβάνουν.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

γον σας! Δωστέ μου αρκετή δύναμη για να μπορέσω να σηκωθώ, να τρέξω στο ανάκτορο Σαίν—Πώλ.

—Και να ζητήσετε την κόρη σας από την βασίλισσα; —Ναί... Ναί...

—Ακούστέ με, είπε ο Σαϊτάνο. Η βασίλισσα δεν ξέρει πού βρίσκεται το παιδί σας! Αν θέλετε να ζήσετε για την κόρη σας...

—Ναί... Ναί... Να ζήσω για αυτήν.

—Ε, καλά! κάντε όσα ποτέ να μη μάθη η 'Ιζαμπώ ότι είσαστε ζωντανή.

—Αν μάθη ότι ξεφύγατε τον θάνατο, είσθε χαμένη.

—Η κόρη μου! Ικέτευσε η Λωράνς.

Ο Σαϊτάνο χωρίς ν' απαντήσει έχυνε σ' ένα ποτήρι γεμάτο νερό μερικές σταγόνες ενός αχρώμου υγρού και το έδωσε στην Λωράνς λέγοντας.

—Πιέτε... Έχετε εμπιστοσύνη.

Η Λωράνς έκύτταξε τον Σαϊτάνο και χωρίς άλλο ή πρώτη εντύπωση φρίκης που της είχε προξενήσει ο άνθρωπος αυτός εξαφανίσθη, γιατί έπηρε το ποτήρι και ήττε το περιεχόμενό του άργα.

—Καλά... είπε ο Σαϊτάνο. Και τώρα κοιμηθήτε.

Τι μάτια της Λωράνς έκλεισαν ήσυχα—ήσυχα. Μια ευδιαθεσία εισέχωρε στο στήθος της και δεν αισθανότανε πιά πόνο. Δεν φοβόταν πλέον Μειδιούσε. Τότε ο Σαϊτάνο της είπε:

—Θα ξαναϊδής την κόρη σας, σάς το υπόσχομαι. Πού Πότε; δεν ξέρω. Γιατί δεν ξέρω τι την έκαναν. Ζή, αυτό είναι το μόνον που μπορώ να σάς διαβεβαιώσω. Εκείνο που σάς ύσχομαι άκέρυ είναι ότι θα την αναζητήσω με μαζί.

—Σας πιστεύω! είπε η Λωράνς. Και ξοφνικά σχεδόν έκλεισε τα μάτια της. Η Λωράνς έμεινε μόνη. Πάνω της την ξέχταζε με μια άπληστη περιέργεια! Και κείνος που θα έμπαινε στο δωμάτιο την στιγμή εκείνη, κείνος που θα μπορούσε να πλησιάσει τον τρομερό σοφό τον άδυσώπητον, τον άκατανόητο, θα τον άκουγε να μουρμουρίζει.

—Μήνη, αγαθότης, κακία, θάρρος, σκέψις, μητρική στοργή, στοιχειά τα όποια θέλω να μπορώ να δημιουργώ ή να καταστρέφω ή να τροποποιώ όπως μ' άρέσει! Μούλει πια μια ύπαρξη παθητική επί της οποίας θα μπορούσα να πειραματισθώ και να πού βρήκα αυτή τη γυναίκα.

Η ημέρα πέρασε.

Η Λωράνς κοιμόταν πάντοτε ένα κανονικόν ύπνον, βαθύν, γεμάτο από εύτυχή όνειρα, γιατί μειδιούσε. Το βράδυ ήλθε... το σκοτάδι σιγά—σιγά έπεσε στο Παρίσι.

XII

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΟΔΕΤΤΗ

Και όμως η Ροζαλίσ είχε σχεδόν μια μητέρα. Η δούκισσα της 'Ορλεάνης είχε διαφιλονεικήσει με τον θάνατον την ώραία κορούλα και κατώρθωσε να του την άποσπάσει. Προσκόλληθηκε σ' αυτό το ώραίο δημιούργημα κι άρχισε να το αγαπάει. Ο έγκεφαλικός πυρετός έκανε την Ροζελίς να χάσει τη μνήμη της, άλλ' όχι όμως και την αντίληψή της. Έτσι η άνακρισις που της έκανε δεν της έδωσε το αληθινά στοιχείο. Δεν έμαθε τα όνόματα των προσώπων του δράματος κι έμαθε μόνον χωρίς ν' αμφιβάλλη, ότι ήτο άπόλυτος άνάγκη ν' άποσπάσει το παιδί άπό τους άνθρώπους της Βουργώνης άπό τον πατέρα και το γυιό.

Μόλις το παιδί ανέκτησε την ύγεια του, η δούκισσα της 'Ορλεάνης του βρήκε ένα ασφαλές καταφύγιο. Το έπηρε η ίδια και το έγκατέστησε στον πύργο του 'Ονορύ Σιαμπιβέρ, ενός πενηντάρη στρατιωτικού τραυματίου, που, μ' όλο του το τραύμα κυνηγούσε άδιάκοπα, και τούεπε:

—Το παιδί αυτό δεν έχει πιά ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Το περιουλέεξα για να το σώσω. Στο άνάκτορο της 'Ορλεάνης θ' άπειλει το ή ζωή του. Έδώ θάειναι ασφαλής. Την λένε 'Οδέττη. Τώρα θα την λένε 'Οδέττη Σιαμπιβέρ.

Ο παλαίμαχος στρατιωτικός έδέχθη την πρόταση μ' ένθουσιασμό και έδήλωσε ότι κανείς δεν θα τολμούσε να πάη νά την ένοχλήσει εκεί. Η Βαλεντίνη ύπεσχέθη ότι θα πήγαινε να την βλέπει συχνά πράγμα το όποϊον και έκανε. Το παιδί το ενεπιστεύθησαν στην τροφή Μαργεντίνην. Έπειτα άπό πολύ καιρό είχε συνεισθεί στο περιβάλλον, αλλά κάποτε είπε στην τροφή της.

—'Αλλά... μου φαίνεται πως δεν με λένε 'Οδέττη.

Η Μαργεντίνη θέλησε να την άνακρίνη, άλλ' εκείνη δεν θυμότανε τίποτε. Ύστερα άπό ένα χρόνο, αν και ήταν έντελώς καλά, είχε λησμονήσει τελείως την άρρώστεια της είχε καταστρέψει τη μνήμη. Κι' έπίστευε πια ότι είχε γεννηθί κι' είχε άνατραφή σ' εκείνον τον πύργο. Την δούκισσα της 'Ορλεάνης την έλεγε, «ή ώραία νουνά μου». Τόν 'Ονορύ Σιαμπιβέρ τόν έλεγε παππού. 'Εκείνος κυριολεκτικώς την έλάτρευε. Όταν έγινε δώδεκα χρονών την έμαθε ήπασια την έμόρφωσε, της διηγείτο τα κατωρθώματά του. Στα δεκάξή της χρόνια ήταν μια σπάνια καλλονή και για την νεανική ζωή εκείνης που ή ίστορία την όνομάζει 'Οδέττη Σιαμπιβέρ, δεν γνωρίζομε περισσότερα.

Ένα μεσημέρι του 'Ιουλίου του έτους 1407 στον πύργο του 'Ονορύ έγινε άφάνταστη άναστάτωση. Ο βασιλεύς με τη συνοδεία του είχαν καταφθάσει και ο Σιαμπιβέρ έτρεμε άπό συγκίνηση για τη μεγάλη τιμή.

Ήταν τότε ο Κάρολος 38 έτών. Η τρέλλα του διαρκούσε άπό το 1392. Οί κρίσεις της παραφροσύνης δεν ήσαν συχνές, κι' ο ίδιος δεν ήταν επικίνδυνος. Μερικές φορές

μάλιστα ξαναβρίσκει το λογικό του. Αυτή την ημέρα Κάρολος ό βος συνοδευόμενος άπό τόν δούκα του Μπερύ κι' όλην την αύλη βγήκε κυνήγι, κι' ήσαν ευδιάθετος. Στην έπιστοφή, μόλις αντίκρυσε την πόρτα του Ζιμπάρ, ξαφνικά έφρίκασε. Κρύος ιδρώ, τόν περιέλουσε, κι' άρχισε να φωνάζει. Τόν έπιασε κρίσις κι' ό δούξ του Μπερύ, έπρότεινε να μπουν στον πύργο του Σιαμπιβέρ, μέχρις ότου συνέλθη. Καί αυτό έκαναν.

Έγκατέστησαν τόν βασιλέα εις ένα θάλαμον. Η κρίσις του δ ήρκεσε αρκετά, αλλά τέλος οί αύλικόι έπαψαν ν' άκούνε τίποτα. Ο δούξ του Μπερύ, με την έλπίδα ότι είχε πεθάνει έτρεξε με τούς άλλους νά ιδή τι συνέβαινε. Κι' έσταμάτησαν όλοι κατάπληκτοι και θαμπωμένοι.

Μια νεαρή κόρη ήταν εκεί. Τόσον ώραία και τόσο χαριτωμένη, που θα την ένόμιζε κανείς όπτασία. Καί ό τρελλός βασιλιάς σταματισμένος μπροστά της, την άπεθαύμαζε μ' ένα θρησκευτικό θαυμασμό. Την έπλησίασε και την έκέτευε να τόν ύπερασπίσει, με θερμά, αλλά και τρελλά λόγια της ζητούσε την προστασία της. Η 'Οδέττη δεν φαινόταν τρομαγμένη άφηνε το χέρι της στο χέρι του τρελλού και τόν κύτταγε με συμπάθεια. Οί αύλικοί την έκύτταζαν έκπληκτοι, μερικοί τρομαγμένοι, σάν νά την νόμιζαν μάγισσα.

Ο τρελλός δεν έφώναζε πλέον. Η 'Οδέττη τόν έπηρε άπό το χέρι και τόν έβαλε νά καθήση σέ μια πολυθρόνα, και τούεπε γλυκά.

—'Αναπαυθήτε, δυστυχισμένη βασιληά. Κοιμηθήτε, μεγαλειότατε, κοιμηθήτε ήσυχα. Έδώ είσθε ασφαλής.

Τόν έβαλε κι' έκοιμήθηκε ήσυχα και οί μεγιστάνες είπαν ότι ή χαριτωμένη νεά που κατώρθωσε να τόν καταπραΰνη, έπρεπε νά πάη μαζί τους στά άνάκτορα. Η παρουσία της θάηταν τόσο ευεργετική για τόν τρελλό βασιληά! Ο Σιαμπιβέρ ώχρίασε. Με λίγα λόγια, έπρόκειτο νά του ξεριζώσουν την καρδιά. Ο δούξ, άφγυ έρώτησε κι' έμαθε κάθε τι που άφορούσε τη νεά, είπε ότι θά την έπαιρνε στο άνάκτορα. 'Αλλά η 'Οδέττη, με θάρρος που έπρόσφερε τόν πάππο της, έδήλωσε στον θείο του Βασιλέως, ότι δεν

θα πήγαινε στά άνάκτορα του Σαίν—Πώλ αν δεν την συνώδευε κι' ο πάππος της. Ο δούξ έδίστασε, αλλά δεν έφερε αντίρρηση.

—Σαβογιόν, διέταξε, με καλπασμό στο άνάκτορο του Σαίν—Πώλ. Καί πές νά έτοιμάσουν ένα διαμέρμα για τη δεσποινίδα Σιαμπιβέρ, και δυό πρόσωπα της άκολουθίας της.

Κατά το 1407, Γιάννης ό 'Ατρόμητος κατοικούσε στο Παρίσι. Μεταξύ της βασιλείας και αυτού δεν έλαβε χώραν καμμία εξέγηση. Χρόνια έπέρασαν, Μοιναχά ή ματιά της 'Ιζαμπώ, όταν στήριζόταν έπάνω του ήταν παράξενη. 'Αλλωστε κατόπιν χρόνους εκείνου Γιάννης ό 'Ατρόμητος ήταν μια ισχυρή προσωπικότης, την όποία έπρεπε νά περιποιηται. Ο πατέρας του, Φίλιππος είχε πεθάνει πρό τριών έτών. Γιάννης ό Ατρόμητος σά ήλικία 36 έτών ήταν δούξ της Βουργώνης, Κόμης του Φράνς, τιμαριούχος του Μπραμπάν, του Λεμπούργ, της 'Ολλανδίας, κόμης του Νεβέρ, δούξ του Χαίνώ, ένας άπό τούς πιά ισχυρούς κυρίαρχους της Εύρώπης. Το πάν έτρεμε μπροστά του, το πάν έκτές άπό την 'Ιζαμπώ. Κι' ήταν έπίσης δυνατός αντίπαλος του δούκός της 'Ορλεάνης που κυβερνούσε σχεδόν μόνος το βασίλειον. Καί ύπήρχε θανάσιμος μίσος μεταξύ 'Ορλεάνης και Βουργώνης!

Ήταν ένας τρομερός πολεμιστής. Ο.ταν παρουσιαζόταν στους δρόμους με τη χαλύβδινη πανοπλία του—και ποτέ δεν είχε το πρόσωπό του άκάλυπτο—όλοι έτρεχαν νά κρυφθούν. Μόνος του είχε προκαλέσει τόν τρόμο στο Βογιαζήτ που νίκησε τούς Σταυροφόρους κι' είχε βουτήξει στο αίμα 20.000 άστούς όταν έπανεστάτησαν. Ποιός τολμούσε ν' άντικρύση την τόλη και την θηριώδη του;

Μόνον ό Λουδοβίκος της 'Ορλεάνης ήταν ό εφάλτης των νυκτών του, γιατί ήταν κύριος των Παρισίων, πράγμα που



ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΗΝ ΩΡΑ

Ο Ρόναλντ Φλάμπεργκ ακουει κτύπαζε σά χαζός μπροστά του :
—Μά την αλήθεια, φώναζε έπειτα δίνοντας μια γροθιά στο καπέλλο του πούχε πετάξει επάνω σε μια καρέκλα, μπορώ να πω πως σε καλή ώρα έφτασα !

Είχε έρθει τρέχοντας σπίτι του πολύ έναώριτερα από τη συνηθισμένη ώρα να αναγγείλη της γυναίκας του την ευχάριστη έκπληξη πως είχε πάρει άδεια για είκοσι μέρες από το γραφείο διαν αντί αυτής βρήκε ένα μυιλλέτο καρφωμένο στη γωνιά του καθρέφτη του διαδρόμου :

—Χρυσέ μου Ρόναλντ, έγραφε, συγχώραινε. Είσαι πολύ καλός, περιποιητικός, τέλειος σύζυγος, και σ' αγαπώ, αλλά δεν ξέρω γιατί βαρέθηκα αυτή τη μονότονη ζωή που κάνουμε εδώ και δυο χρόνια. Μου κάνουν μια πρόσκληση, για το Πάλμ Μπήτς την όνειρευτη λουτρόπολη. Δεν μπορώ να αντίσταθω στον πειρασμό και φεύγω. "Αν είσαι καλός ρόναλντ θα ευχαριστηθής για την ευτυχία της αγαπημένης σου.

—Νά ήξερα, ποιός της έφούσκωσε τα μυαλά ! σκέφθηκε ο Ρόναλντ, γρήγορα θά το τσάκιζα τά μούτρα.

Δεν μπορούσε όμως να το μαντεύσει και δεν βρήκε τίποτε καλλίτερο να κάνει, παρά να ξαναπάρη το καμέλλο του και να τρέξη να διηγηθί τη συμφορά του στο παιδικό του φίλο, Μάικ Κλάουντ.

Ο Μάικ Κλάουντ άφου άφησε τον Ρόναλντ να ξεθυμάνη όλην την αγανάκτησή του για το γυναικείο φύλο, του είπε κάπως ψυχρά :

—Αγαπητέ μου, λυπούμαι πολύ για ότι σου συμβαίνει αλλά δεν μπορώ να σου κάνω τίποτε. Θά μου κάνης μεγάλη χάρη να περάσης άλλη ώρα να τά ξαναπουίμαι γιατί βιάζομαι.

Κι' ο Ρόναλντ σηκώθηκε να φύγη, όταν ξαφνικά από τη μισάνοικτη πόρτα της κρεβατοκάμαρης είδε μια άνοιγμένη βαλίτσα επάνω σε μια καρέκλα.

—Μήπως ;

Σάν άστραπή πέρασε από τό μυαλό του μια σκέψη γεμάτη ύποψια για τόν Μάικ. Κτύπαξε τήν βαλίτσα, τόν Μάικ, πάλι τη βαλίτσα, πάλι τόν Μάικ που του φαινόταν πως άρχιζε να νευριάζη.

Πώς δεν τό είχε σκεφθηνωρίτερα. "Απ' όλους τούς γνωστούς του μόνον ο Μάικ που είχε κερδίσει εδώ και δέκα πέντε μέρες δέκα χιλιάδες δολάρια άπ' ένα λαχείο θά μπορούσε να προσφέρει της "Αντελαίντ ένα τέτοιο πολυδάπανο ταξίδι. Τώρα καταλάβαινε και τί είχε κρύψει βισοτικά στην τσέπη του μόλις τόν είδε. "Ηταν τά εισιτήρια του τράινου.

"Α, μά δε θά άφηνε τά πράγματα να περάσουν έτσι. "Ηξερε πως ή "Αντελαίντ τόν είχεν έρωτευθί πραγματικά πριν τόν παντρευθί, ένω αντίθετως αντιπαθούσε τόν Μάικ που ήταν δειλός με τις γυναίκες και λεπτοκαμωμένος, σχεδόν καχεκτικός. "Ηταν αδύνατον να τόν είχε έρωτευθί τώρα έτσι ξαφνικά. "Ασφαλώς τό χρήμα του και τό ταξίδι που της είχεν υποσχεθί την τραβούσε κοντά του.

—Πάς ταξίδι καθώς βλέπω Μάικ του έκανε ο Ρόναλντ προσποιούμενος πως δεν υποψιάζεται τίποτε.

—"Ακριβώς, τού άπάντησε ο φίλος του νευριασμένος και γι' αυτό σέ παρακαλώ να τού δίνης. Δεν έχω καιρό για χάσιμο. Με στέλνει ο προϊστάμενός μου για μία έμπι-

στευτική υπόθεση.

—"Α, έτσι ; Αί, σά φίλος σου τότε θά μου επιτρέψης να σε βοηθήσω να τακτοποιήσης τά πράγματά σου και να σε συνοδεύσω ως τό σταθμό.

Ο Μάικ τартήχθηκε αλλά αναγκάστηκε θέλοντας και μη να δεχθί.

Όταν κατέβηκαν όμως τη σκάλα του σπιτιού και βρέθηκαν κάτω στο διάδρομο.

—Μάικ, τού έκανε άποτομα ο Ρόναλντ, τραβώντας τον πίσω από τη σκάλα, είσαι ένας παληάνθρωπος, ένας ύπουλος ύποκριτής που πωραύρεις σε ύποπτες περιπέτειες τις γυναίκες των άλλων. Τη δική μου όμως δεν μπορεί να την πάρη κανείς!

Και λέγοντας αυτά τόν ετοάνταξε ολόκληρο καθώς τόν κρατούσε από τούς ώμους μέσα στ' δυνατά του χέρια.

Ο Μάικ δεν άργησε να παραδεχθί πως αυτός είχε ξελογιάσει τη γυναίκα του.

—"Ασε με, τού έκανε με κλασιάρικη φωνή, κι' ούτε θά ξαναπατήσω σπίτι σου να είδω την "Αντελαίντ.

—Αυτό δεν άρκει, έξακολουθήσε ο Ρόναλντ. "Η μου δι- νεις τά εισιτήριά σας και τά λεπτά που προώριζες για τό ταξίδι ή σε πετάω χάμα και σε άρχίζω στις γροθιές. Ξέρεις πως από μικρός, όταν έβαζα κάτι στο νού, κανείς δεν μπορούσε να μ' έμποδίση να τό κάνω.

—Καταχράσαι της αδυναμίας μου, έψέλλισε ο Μάικ, σφύ- τό είναι έκβιασμός, θά σε καταγγείλω!

"Αλλά ο Ρόναλντ τόν είχε κι' άλλας ψάξη και τού είχε αφαιρέσει τά εισιτήρια και μερικές χιλιάδες δολάρια.

—Σου άρήνω τά περισσότερα τού έκανε, πετώντας του πίσω τό πορτοφόλι του, πάλι φτηνά την γλύτωσες.

—Θά σε καταγγείλω ! έξακολουθούσε ο Μάικ, αλλά ο Ρόναλντ σήκωσε με περιφρόνηση τούς ώμους κι' έφυγε τρέχοντας για τό σταθμό.

"Ηξερε καλά τόν χαρακτήρα τού φίλου του. Δεν θά μιλούσε καθόλου. Τούναντιον θάβριζε τά δυ- νατά του να μη μάθη κανείς αυτή την ιστο- ρία που τόν ρεζίλευε.

"Η "Αντελαίντ μόλις είδε τόν άντρα της να καταφθάνη στο σταθμό τάχασε.

Χλώπιασε κατατρομαγμένη κι' έπειτα ά- νοιξε δρόμους για τά ματια από την έκπλη- ξη καθώς της είπε :

—"Αργησα λίγο "Αντελαίντ, αλλά κατα- λαβαίνεις οι διάφορες διατυπώσεις για την άδεια με χασομέρησαν. Πάντως έφθασα στην ώρα. "Ανέβα γρήγορα στο βαγόνι μη φύγη τό τράινο.

—Μά που θά πάμε ; ρώτησε άναυδη.

—Ξέχασες ; στο Πάλμ Μπήτς φυσικά.

"Η "Αντελαίντ ακόμη δεν είχε καταλάβει τί είχε συμβεί κι' όμως εύτυχισμένη έπεσε στην άγκαλιά του λέγοντας :

—Ρόναλντ, είσαι θεός! είσαι υπέροχος.

"Ενα χαμόγελο άνακουφίσεως άνθισε στα χείλη τού νέου και σκύβοντας πάνω της την έφίλησε γλυκά, χωρίς μνησικα- κία. Τόν έφθανε, που είχε διατηρήσει την αγά- πη της, και την έκτίμησή της.

—Μιά νέα κι' ωραία γυναίκα, σκεπτότανε, δεν μπορεί να ζή πάντοτε περιορισμένης. Κάποτε θά ύποκυψη στον πειρασμό, χωρίς τό λάθος να ναι δικό της. "Ενας άντρας που παντρεύεται μια πολύ όμορφη γυναίκα, πρέ- πει να φρονιζή να της άσφαλίξη τη ζωή που πολλοί στο διάβα της δέ της ύπόσχονται. Αν δεν μπορεί να τό κάνει, πότε—πότε, τουλάχιστον, τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν.

Τι κρίμα αλήθεια για τις γυναίκες, να μη σκέπτονται έ- το. Όλοι οι σύζυγοι !.

NED MELTON



όνειροπολούσε αυτός. "Αλλ' είχε λη- σμονήσει τόν μυστικό γάμο, τη μαχαι- ριά και τη Λωράνς ; Θά τό ίδουμε.

Όταν ξαναπήγε στο άνάκτορο τού Σαίν—Πώλ, ο δεσμοφύλας τόν έπλη- ροφόρησε ότι ο μάρτυρας εκείνου τού γάμου του «τό παιδί» πέθανε.

"Αλλά δεν είχε πεθάνει. Μόνο που δέν ήταν πιά παιδί. Κανέναν δεν θ' ά- νεγνώριζε ότι ήταν ο Χαρντί, ο άν- θρας εκείνος που κατοικούσε σε μία κρύπτη. Τά έτη περνούσαν, οι παλη- ές έντυπώσεις της παιδικής του ήλι- κίας ξεφευγαν στο βάθος τού χρόνου. Σιγά σιγά ο δεσμοφύλας άρχισε να συμπαθί τόν ευγενικό και ωραίο νέο εκείνο, και περνούσε τις ώρες μαζί του. Ο Χαρντί είχε τώρα συγκεχυμένες τις άναμνήσεις του. "Η Λωράνς ντ' "Αμ- πρέμ, τό οίκημα Πασσαβάν, οι άπερί- σκεπτες πράξεις του, οι μάχες στους δρόμους ήταν εικόνες σβυσμένες έτοι- μες να έξαφανισθουν. Τό όνομα Ρο- ζελίς δεν ξαναρχόταν στα χείλη του. Καμιά φορά έν τούτοις κατώρθωνε ν' άναπαραστήση την εικόνα της μι- κρής φίλης του, άλλ' ή καρδιά του δεν κτυπούσε πιά σ' ούτή την άναπόληση. Μιά μέρα ήταν πια 24 χρονών ο δεσμοφύ- λας τού άνήγγειλε ότι γινόταν μεγάλη γιορτή γιατί είχε έλθει μία θεραπεύ- τρια, ή "Οδέττη Σιαμπιέρ, άλλ' αυτό δεν είχε καμιά ση- μασία για κείνον, και γρήγορα τό λησμόνησε. Μόνη του ά- πασχόληση ήταν τό σπαθί κι' είχε γίνει δυνατότερος ξιφο- μάχος κι' άπ' αυτόν ακόμη τόν δεσμοφύλακα, πούηταν πραγματικά άκατάβλητος. Και πολλές φορές πέρασε από τό νού του ή ιδέα να τόν σκοτώση για ν' άνακτήση την έ- λευθερία του.

Μιά μέρα άκουσε θόρυβο στον τοίχο κοντά και ο δε- σμοφύλας τόν έπληροφόρησε ότι ήταν ή ύπόνομος που δι- ωχέτευε τά όρμητικά νερά, τόσο όρμητικά, ώστε να μπο- ρούν να πνίξουν και τόν καλύτερο κολυμβητή. "Από τότε άρχισε να σκάβη τόν τοίχο και μετά εργασία όκτώ ήμε- ρών άντελήφθη ότι έφθασε στο τέρμα των προσπαθειών του. "Αλλ' όταν έσκαψε έντελώς, είδε ότι ο όχετός ήταν σιδερένιος !

"Επεσε χάμα άπελπισμένος κι' έκλαιγε όταν ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε. "Ενα δυνατό φώς τόν έξάλισε. Μιά νεαρή κόρη, μία ύπαρξις άνέκφραστης όμορφιάς μπήκε κι' έσκυψε άπ' επάνω του. Και με φωνή πούρεμε από συμπάθεια, ο άγγελος εκείνος έμουρμούρισε.

—Μήν κλαίτε πιά, γιατί ήλθε τώρα τό τέλος της δυστυ- χίας σας.

"Η Ροζελίς είχε έγκατασταθί στα άνάκτορα. Ο βασι- λεύς είχε διατάξει και της παρεχώρησαν ολόκληρο διαμέ- ρισμα. Δίπλα της κατοικούσε ο Σιαμπιέρ, άγρυπνος φρου- ρός της, και πιο πέρα ή τροφός της Μαργκεντίνη, πιο έπι- κίνδυνος ακόμη φύλακας.

Ο βασιλεύς έβλεψε ν' άθεωρήθί ή "Οδέττη ως μία πριγ- κήπισσα καθαρού αίματος, και ή άκολουθία που της έδόθη ήταν πραγματικά ήγεμονική. Και ήταν περισσότερο από πριγκήπισσα, ήσαν μία μικρή βασίλισσα, κι' ήταν τόσο ά- γνή ώστε κανείς δεν την άντιπαθούσε, ούτε ακόμη κι' αυτοί που ζούσαν με τό μίσος και με τη συκοφαντία. "Ηταν ο άγγελος των ά- ακτόρων τού Σαίν Πώλ.

Όταν μία μέρα ο βασιλεύς διέταξε να της μετρηθούν 20.000 τάλληρα για τη διατροφή της, τά έχάρισε στους πτωχούς. "Όταν της έπήγαν πολύτιμα κοσμήματα, τόν ίκέ- τευσε να τά διαθήσθι γι' αυτούς που πεινούσαν. Ο βασι- λής πούεχε πιά έντελώς θεραπευθί, διέταξε και της έ- τοίμασαν τά λαμπρότερα φορέματα, και τό ίδιο βράδυ ή "Οδέττη παρουσιάσθη στην αύλή, όπου ήσαν συγκεντρω- μένοι οι ύγενείς και οι ωραίες δέσποινες, οι πρώτοι έ- χοντας κάτω από τά μεταξωτά τους φορέματα τά σιλιέ- τα, αυτές κρύβοντας καιω από τά γλυκά χαμόγελα τό μί- σος και την άπειλή. Και μπήκε στηριζόμενη στο μπράτσο τού βασιλέως.

Όλων τά βλέμματα καρφώθηκαν επάνω της. "Ενας ψί- θυρος θαυμασμού άκούσθηκε. Ωχρή, ψυχρή ή "Ιζαμπώ, εί- δε να πγαίνει προς αυτήν εκείνη που χωρίς να την ξέρη



την ένόμιζε αντίπαλό της. "Η "Οδέ- τη Σιαμπιέρ ύπεκλήθη με μία χα- ριτωμένη κίνηση της είπε λόγια φι- λοφρονητικά. "Όλος ο κόσμος όμως είδε ότι ή βασίλισσα έγύρισε άλλοι- τά μάτια χωρίς ν' άπαντήση. "Η "Ο- δέττη ώχρίασε και ύπό τό δξύ βλέμ- μα της βασίλισσας έφρικίασε.

"Ω, σκέφθη ή "Ιζαμπώ, είμαι χα- μένη άν τό κορίτσι αυτό μείνη στο άνάκτορο τού Σαίν Πώλ.

Και όταν ο βασιλεύς άπεμακρύν- η, γύρισε προς τόν λοχαγόν "Αμ- μύ ντε Μπουά Ρεντόν, και τούκαμε νεύμα να πλησιάση. "Εκείνος ήτο τρομερός. Τόν είδαμε εις τις πρά- ξεις του.

Τώρα ο βασιλεύς προχωρούσε προς τόν Γιάννη "Ατρόμητον, δοίκα της Βουργώνης. Φρικιών, βλοσυρός με τά δόντια σφιγμένα, ζαλισμένος από τήν όμορφιά της, ο Γιάννης ο "Ατρόμητος, από τη στιγμή που μπή- κε ή "Οδέττη έστήριξε επάνω της έ- να βλέμμα που έκαιγε. Κι' όταν ύπό τήν οδηγία τού βασιλέως έσταμάτη- σε μπροστά του ή "Οδέττη Σιαμπι- βέρ, —ή Ροζελίς ή κόρη του— έψύ- ρισε χωρίς ν' άκουσθί.

—Έν δνόματι τού ούρανοϋ ! Πρέ- πει ή όμορφη αυτή νέα να γίνη

δική μου.

"Υπεκλήθη μπροστά της με χάρι κι' ο βασιλεύς έπροχώ- ρησε. Ο δούξ ντε Μπερλ είπε φιλοφρονητικά λόγια, άλλ' έσκέφθη ότι έπρεπε να έπέμβη πριν ή "Οδέττη θεραπεύση τόν Κάρολον τε "Ειωτικό. "Επειτα πέρασεν μπροστά από τόν Λουδοβίκο της "Ορλεάνης, τόν γλεντζέ και φιλήδονο, τόν σύζυγο της Βαλλεντίνης, πούτρεχε με τη μάσκα σ' ούς δρόμους και ζητούσε τόν έρωτα στα πεζοδρόμια και τη χαρά στις ταβέρνες, πούηταν γεναίος αλλά και διαρκώς είχε άνάγκη από χρήματα.

"Η παρουσίαις έξηκολούθησε, ένω τρία πρόσωπα, ή "Ι- ζαμπώ, ο δούξ τού Μπερλ, και ο Γιάννης ο "Ατρόμητος έ- νωναν τις μαύρες τους σκέψεις. Μ' ένα βλέμμα συνεννοή- θηκαν και πλησίασαν ο ένας τόν άλλον. "Ησαν ένα τρο- μερό τριό άγρίων θηρίων.

"Η "Οδέττη άπεσύρετο με τη συνοδεία της σάν μία πραγ- ματική βασίλισσα. "Ητο τόσο ωραία, ώστε μία φωνή άν- τήχρησε.

—Χαίρε μικρή βασίλισσα !

Σ' αυτή την έκφραση τού θαυμασμού και της αγάπης ά- πήντησε ένα δξύ γέλοιο, που έπαγωσε από τρόμο τούς πα- ρευρισκομένους. "Εγύρισαν όλοι και είδαν την "Ιζαμπώ όρθια, τρομερήν, θαυμάσιο άγάμα, φιαγμένο από αληθι- νό μάρμαρο με μία παράξενη όμορφιά. Για μία στιγμή ή βασίλισσα περιφέροντας τη ματιά της στο κατάπληκτο πλήθος είπε :

—"Εγώ είμαι εκείνη που όφειλετε να θαυμάζετε και ν' αγαπάτε. Μήπως άραγε δεν είμαι ή πιο όμορφη και ή πιο ίοχυή ; Δυστυχία σ' εκείνον που άδιαφορεί για τη βασί- λισσα και δείχνει σεβασμό για την παρε σакτο.

"Επειτα ευχαριστημένη, γιατί έδάμασε τούς παριστάμε- νους, έκάθησε στην πολυθρόνα της μοιράζοντας μειδιάμα- τα που ύπόσχονταν πολλά και μετέδιδαν τόν πυρετό προς τούς άνδρας που την περιτριγύριζαν.

Και τό τρομερό τριό άρχισε να συνομιλή. Ο Λουδοβίκος της "Ορλεάνης άδελφός τού βασιλέως, είδε αυτό τό τρο- μερό συμβούλιο κι' αίσθάνθη ένα ρίγος σάν να έπέρασε έ- να παγωμένο φύσημα. "Ηταν σάν ο προάγγελος θανάτου.

"Ετσι έγινε ή παρουσίασις στα άνάκτορα της "Οδέττης την όποιαν ο βασιλεύς συνώδευσε σ' όλα τά διαμερίσματα κι' έπειτα στον κήπο. Όταν ή νέα είδε από μακριά τόν πύργο τού Χαίντελόν κι' έμαθε ότι εκεί ύπήρχαν φυλακι- σμένοι, έξεπλάγη.

Όταν την άλλη μέρα έπλησ' ασε στον πύργο άκουσε οίμωγές, κι' από τόν δεσμοφύλακα έμαθε ότι ήταν θαμέ- νος εκεί ένας νέος επίδώδεκα χρόνια. Είτε τότε κατ'επάνω- ληψιν τόν βασιλέα και τέλος μία μέρα, συνοδευόμενη από τόν Σιαμπιέρ και τόν Κάρολον πούηταν διπλωμένος εις ένα μανδύα, πήγε στον πύργο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ

Ε. ΜΑΡΙΝΟ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Τὸ θαυμάσιο καὶ πολύτιμο μαργαριτρένιο περιδέ-
ραιο πού φοροῦσε, τόσο στοῦ θεάτρο ὅσο καὶ στίς
κοσμικὲς συγκεντρώσεις ἢ ἀριστοκράτισσα Ζουάνα
Ἀλζαμέντος, εἶχε μυστηριωδῶς ἐξαφανισθῇ. Ὁλόκληρο
τὸ Μπουένος Ἀγρες ἀναστατώθηκε ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἐλ-
πίδα νὰ βρεθῇ τὸ περιδέραιο γιατί ἡ μεγάλη του ἀξία δὲν
θὰ ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ στὴν κάτοχό του
ἀν κατὰ τύχη τὸ εἶχε βρῇ ἢ νὰ τὸ πουλήσῃ σὲ κανένα κο-
σμηματοπώλῃ ἂν κανεὶς τὸ εἶχε κλέψει, γιατί θὰ τὸν ἐ-
πιτιμώσαν.

Ἡ Ζουάνα Ἀλζαμέντος κατήγγειλε τὴν κλοπὴ στὴν ἀ-
στυνομία. Οἱ πρῶτοι ἱκανοὶ ἀστυνομικοὶ ἐπεδόθηκαν ἀμέσως
εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐξαφανισθέντος, καὶ εἰδικῶς
ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους στοῦ λιμάνι ὅπου δυὸ βάρβια
ἦσαν ἐτοιμα ν' ἀναχωρήσουν.

Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐ-
πρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρί-
δα του ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας, ὁ
ὁποῖος εἶχε πάρει ἕνα διαμέρισμα
στοῦ ὑπερωκεάνειο «Γαλλία».

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἐπιβιβά-
σεως, μετεφέρθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου
οἱ ἀποσκευές του, πού λόγω διπλω-
ματικῆς ἀδείας δὲν πέρασαν ἀπὸ
τὸ τελωνεῖο.

Ἀνάμεσα στὴ φασαρία τῆς με-
ταφοράς κανεὶς δὲν ἀντελήφθηκε
κάποιον ἄχθοφόρο πού μ' ἐπιδεδιό-
τητα ἐτοποθέτησε μαζί με τὶς ἀπο-
σκευές τοῦ πρεσβευτοῦ ἕνα κιβώ-
τιο καὶ τὸ μετέφερε ἐπάνω στοῦ ἀ-
τμόπλοιο «Γαλλία» ὅπου ἀμέσως τὸ
ἐτοποθέτησαν κάτω στοῦ ἀμπάρι.

Ὁ μυστηριώδης ἄχθοφόρος ἀπὸ
τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἐγκατέ-
λειψε πιά τὸ ἀτμόπλοιο. Πῆγε σὲ
μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἔβγαλε ἀμέ-
σως τὴν ἐργατικὴ μπλοῦζα πού
φοροῦσε καὶ παρουσιάστηκε μ' ἕνα ταξιδιωτικὸ κουστοῦμι
καὶ μὲ σκοῦφο.

Ὁ ἄχθοφόρος λοιπὸν μετεβλήθη σὲ πλούσιο ταξιδιώτη,
ἐφοδιασμένον μὲ κανονικὸ διαβατήριον καὶ μὲ εἰσιτήριο
πρώτης θέσεως στοῦ ὁποῦ ἀνεγράφετο τ' ὄνομα Ντιέγκο
Βέγιος καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ἔμπορος.

Ὅταν τὸ ὑπερωκεάνειο ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ
τὴν προκυαία, ὁ κύριος Βέγιος ἀκούμπησε σ' ἕναν ἐξώστη
τῆς γεφύρας καὶ παρατηροῦσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ἀστυνο-
μικοὺς πού γύριζαν σὺν λαγωνικά στὴν ἀποβάθρα...

Γιὰ μερικὲς ἡμέρες, τίποτε τὸ περίεργον δὲν ἐσημειώ-
θηκε στοῦ ὑπερωκεάνειο. Τὸ ταξίδι ἦταν θαυμάσιο, διὰ
μιὰ νύχτα ὁ Ἀτλαντικὸς ἐφουρτούνιασε καὶ τὸ πλοῖο ἄρ-
χισε τὰ «σκαμπανεβάσματα».

Τὰ κύματα ἐσάρωναν τὸ κατὰστρωμα, πράγμα πού
ἐξηγνᾷκε τοὺς ἐπιβάτες νὰ παραμένουν στίς κλειστές
ἀίθουσες, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πλήρωμα τοῦ βαποριοῦ
ἀντελήφθη πὼς ὁ κύριος Βέγιος εἶχε ἐξαφανισθῇ. Κάθε
ἔρευνα ἀπέβη ἐπὶ ματαίῳ, γιατί ὁ ἀργεντινὸς ταξιδιώτης
δὲν ἀφῆκε οὔτε ἴχνος τῆς ἐξαφανίσεώς του. Ὁ πλοίαρχος
τῆς «Γαλλίας» εἶπε πὼς τὸν κύριον Βέγιον, σὲ μιὰ στιγμή
πού θὰ βρῆκε στοῦ κατὰστρωμα γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἄγριον
θέαμα τοῦ ἀτλαντικοῦ, ἀσφαλῶς θὰ τὸν παρέσυρε κανένα
ὀρμητικὸ κύμα καὶ θὰ τὸν τράβηξε στοῦ βάθος τῆς ὑγρῆς
ἀβύσσου.

Ἔτσι λοιπὸν ἐσημείωσε στοῦ «ἡμερολόγιου» τῆς «Γαλ-
λίας» ὅτι ὁ ταξιδιώτης Ντιέγκο Βέγιος ἐπνίγη!

Τὸ γεγονός ἐλύπησε πολλοὺς ταξιδιώτας. Πέρασαν
ἀκόμη δυὸ μέρες διὰ τὸ πρῶτ' ἡμέρῃ τῆς τρίτης ἕνας ναύτης
παρουσιάστηκε στοὺν πλοίαρχον καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε πλοίαρχε, πρὸ ὀλίγου εἶχα κατέβῃ σ' ὁ πρῶτο
ἀμπάρι ὅταν πῶς ἀπὸ μιὰ κλειδωμένη πόρτα ἀκουσα μιὰ
λυπημένη φωνή, σὺν κάποιος νὰ ζητοῦσε βοήθειαν. Ὁχι...
δὲν ἦταν φαντασία μου...

Ἐξ ἄλλου, κύριε πλοίαρχε, μπορεῖτε ἀμέσως νὰ διαπι-
στώσετε τὸ γεγονός.

Ὁ πλοίαρχος κατέβηκε ἀμέσως στοῦ πρῶτο ἀμπάρι τῆς

«Γαλλίας» καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα πού τοῦ ὑπέδειξε ὁ ναύ-
της: Ἦταν ἀκριβῶς τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχαν τοποθετηθῇ
οἱ ἀποσκευές τοῦ Ἰσπανοῦ πρεσβευτοῦ.

Μόλις ἀναψν τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς ἕνα φοβερὸ θέαμα πα-
ρουσιάσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ
ναύτη.

Ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν στοῦ πάτωμα, κοντὰ σ' ἕνα
κιβώτιον τοῦ ὁποῦ τὸ κάλυμμα ἐσπινγεσά δυνάτῃ «μόρ-
σα» τὰ δυὸ του χέρια, ἐνῶ ἐπάνω του ὑπῆρχαν, σὺν νὰ εἴ-
χαν σωριασθῇ ἀπὸ ἕνα τράνταγμα τοῦ πλοίου, ἀρκετὲς
βαλίτζες καὶ μπαούλα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ κύριος Ντιέγκο Βέγιος. Τὸ
πρόσωπό του εἶχε πάρει μιάν ἐκφράση πόνου καὶ τὰ μά-
τια του ἦσαν κατακόκκινα σὺν ματωμένα. Οἱ δυνάμεις του

εἶχαν χαλαρωθῇ πιά καὶ ἔδειχνε
πὼς ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στοῦ ἰα-
τρείου τοῦ πλοίου ὅπου ὁ πλοίαρχος
τὸν ὑπέβαλε σ' ἐρωτήσεις.

— Ἐκεῖνο τὸ κιβώτιον, ἀπάντησε
ὁ κύριος Ντιέγκο Βέγιος, εἶναι δι-
κό μου. Μέσα ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα πο-
λύτιμο ἀντικείμενον τὸ ὁποῖο μοῦ
ἀνήκει καὶ πού ἤθελα νὰ τὸ κρύψω
γιὰ νὰ μὴ πληρώσω, τελωνεῖο καὶ
ἤθελα νὰ τὸ πωλήσω στὴν Εὐρώπῃ.

Τὸ κιβώτιον εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο
ὥστε μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ
χωρῇ ἐκεῖ μέσα χωρὶς νὰ στε-
νοχωρηθῇ.

Ἔτσι λοιπὸν μιὰ μέρα κατωρ-
θωσα νὰ γλυστρήσω σ' ἐκεῖνο τὸ
διαμέρισμα, σὲ μιὰ στιγμή πού
βρῆκα τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ ἐξ αἰτίας
πού μερικοὶ ναῦτες μῆλκαν ἐκεῖ
γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὶς ἀπο-
σκευές. Κρύφτηκα ὡς πού ἔφυγαν
οἱ ναῦτες καὶ ὕστερα, σὺν ἔμεινα

μόνος ἐπληρῶσθαι τὸ κιβώτιον καὶ ἄρχισα νὰ τὸ ἀδειάζω
ἀπὸ τὰ τρόφιμα πού περιείχε γιὰ νὰ μὴ μέσα καὶ ὅταν
θὰ φθάναμε στὴν Ἰσπανία νὰ μ' ἔβγαζαν ἐξω χωρὶς νὰ μὲ
ἀντιληφθῇ κανεὶς.

Δυστυχῶς ὅμως, οἱ ἀποσκευές πού εἶχα μετατοπίσει
γιὰ ν' ἀνοίξω τὸ κιβώτιον, μ' ἕνα τράνταγμα τοῦ πλοίου
ἔπεσαν ἐπάνω στοῦ κάλυμμα καίμου πλάκωσε καὶ τὰ δυὸ
μου χέρια χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τὰ τραβήξω πιά ἀπὸ
ἐκείνη τὴ φοβερὴ «μόρσα»!

Ὁ πλοίαρχος ἠρεύνει ἀμέσως τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο
κιβώτιον καὶ βρῆκε τὸ θαυμάσιο περιδέραιο πού εἶχε ἐξα-
φανισθῇ στοῦ Μπουένος Ἀγρες καὶ πού ἀνῆκε στὴν ἀρχόν-
τισσα Ζουάνα Ἀλζαμέντος. Ἀλλὰ ὁ Ντιέγκο Βέγιος δὲν
ἐφάνέρωσε ποτὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ εἶχε πάρει

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέντελσον, ὁ διδάσκεις Γερμανὸς φιλόσοφος τοῦ 18ου
αἰῶνος, ἦτο καμπόρης. Μίαν ἡμέραν ὁ τραπέζιτης Γκού-
κενχάιμ, μέγας θαυμαστής του, τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ ἐδί-
δε μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὴν κόρην του εἰς γάμον.

— Φοβοῦμαι ὅμως, προσέθεσε, μήπως τὸ ἐλάττωμά σου
προξενήσῃ δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὴν κόρην μου.

Ὁ Μέντελσον ἀπάντησε:

— Δὲν πειράζει. Ἄς δοκιμάσωμεν. Παρουσιάσε με εἰς
τὴν κόρην σου.

Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν ὥρῃν νέαν ὁ φιλόσοφος
τῆς εἶπε:

— Πιστεύω ὅτι οἱ γάμοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι ἐκ
τῶν προτέρων, πρὸ τῆς γεννήσεώς μου ἀκόμη, καθαρι-
σμένοι ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας. Καὶ γνωρίζετε περὶ αὐ-
τοῦ ζυγίου ἢ Θεῖα Πρόνοια ὥρισε δι' ἐμέ; Ἀκριβῶς σὰς! Καὶ θέ-
λετε μιάν ἀπόδειξιν; Τότε, ὅταν ἡ Θεῖα Πρόνοια μοῦ ὥρισε
νὰ σὰς νυμφευθῶ, εἶχεν μιάν καμπόρησιν τερατώδη εἰς τὴν
πλάτην σου. Ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ σὰς ἀπαλλάξω
ἀπὸ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν φορτωθῶ ἐγὼ εἰς τὴν πλάτην μου.
Αἱ λέξεις αὗται συνεκίνησαν τὸσον τὴν νέαν, ὥστε ἔτεινεν
χεῖρα της στοὺν φιλόσοφον καὶ μετὰ δύο μῆνας τὸν ἐννυμφεύθη.



ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΘΑ ΖΟΥΜΕ 1000 ΧΡΟΝΙΑ

Τι προφητεύει ἡ ἐπιστήμη.—Ἡ αὔξηση τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς.—Τὸ μηχανήμα πού
δίδει νεανικὸν σφρίγος μέσα σὲ μιὰ νύκτα.—Ἡ τεχνητὴ καρδιά τοῦ λίντερμπεγκ
Ἡ μηχανὴ τῆς ἀναπνοῆς.—Ἡ πρόοδος φέρει εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν;

Μία εἰδηση, πού αὐτὲς τὶς ἡμέρες διαδόθηκε σ' ὅλον
τὸν κόσμον, ἐδημιούργησε πραγματικὴ ἐπαναστα-
σὴ τόσο στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ὅσο καὶ
στὴν κοινὴ γνώμη.

Ἀπὸ δὴ καὶ σὺ ἐξῆς ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ ὅσα χρόνια
θέλει! Οἱ τελευταῖες καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις θ' αὐξή-
σουν τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας! Κατὰ ποῖον τρόπον; Μὲ
κανένα ἐλιξήριον; Ὁχι, ἀλλ' ἀπλούστατα, χωρὶς φάρμα-
κα καὶ γιατροσόφια!

Ποία ἡ αἰτία τῆς θνησιμότητος

Ὅποιος γεννιόταν πρὸ ἑκατὸ χρόνων, ζοῦσε κατὰ μέσον
ὅρον 36 χρόνια. Ὁ ἄνθρωπος πού γεννιέται σήμερα ἔχει τὴν
πιθανότητα νὰ ζῇ 59 χρόνια, δηλαδὴ μέσα σ' ἕναν αἰῶ-
να ἢ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου νῦν ἔχει κατὰ 23 χρόνια. Σήμερα, ὁ
ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ κατακτήσῃ τὴ ζωὴ. Οἱ πρόοδοι τῆς
ιατρικῆς καὶ τῆς νυκτερινῆς ἀπεμάκρυναν τὶς φοβερὰς ἐπιδη-
μίες πού ἀποτελοῦσαν τὴν πρῶτην σοβαρὴν αἰτία τῆς θνη-
σιμότητος.

Ἐπὶ πλέον ἡ ἀκαθαρσία τῶν ἀνθρώπων ἐδη-
μιούργει χίλιες δυὸ ἀσθένειες! Φαντασθῆτε πὼς
οἱ ἀριστοκράτες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς δὲν ἔξεραν
τὴν θὰ πῇ μπάτιον καθαριότητος καὶ δὲν ἔπλεναν
οὔτε τὸ πρόσωπό τους, ἀλλὰ μόνον τὰ... ἐπου-
δράριζαν!

Ἡ παράτασις τῆς ζωῆς

Ἄν λοιπὸν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑκατὸ ἐτῶν
ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου νῦν ἔσται κατὰ 23 χρόνια, στοῦ
ἔτος 2035 ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ 82 χρόνια καὶ τοῦτο
θὰ ὀφείλεται στίς προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἄν
τώρα κάνουμε ἕναν πρόχειρον ὑπολογισμόν, θὰ ἴ-
δοῦμε πὼς σὲ μιὰ μακρινὴ ἐποχὴ ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ 1000
χρόνια! Ἀρκοῦν μόνον 40 αἰῶνες γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ
αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ γεγονός! Μπορεῖ ὅμως στοῦ μεταξὺ
καμμιὰ νέα ἐφεύρεση τῆς ἐπιστήμης νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν προ-
θεσμίαν αὐτὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ 1000 χρόνια ὕστερα
ἀπὸ λίγους αἰῶνας.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅμως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ ὁ
ἄνθρωπος περισσότερον ἀπὸ 120 χρόνια. Οἱ αἰωνόβιοι σπα-
νίζουν. Καὶ αὐτὸ γιατί ἡ ζωὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου
εἶναι τόσο ἀκατάστατη καὶ κουραστικὴ πού, ὁ ὁργανισμὸς
φθείρεται πολὺ σύντομα. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ ἐπιστήμονες με-
λετοῦν ἀκαταπαύστως τὸν τρόπον προστασίας τοῦ ἀνθρώ-
πινου ὁργανισμοῦ ἀπὸ τὰ ἀπειρα χτυπήματα τῆς ζωῆς.
Κι' αὐτὸ ἀποδεικνύεται μὲ τὰ 23 χρόνια, πού προσετέθησαν
στὴ ζωὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Οἱ περιστρεφόμενοι... ἄνθρωποι

Ἕνας ἐπιστήμων, πράγματι, ἀνεκάλυψε ἕνα σύστημα ὁ-
ναζωογονήσεως τοῦ ὁργανισμοῦ, τὸ ὁποῖο δὲν ἐπιζητεῖ
καμμιὰ εἰδικὴ θεραπεία, οὔτε ἀκτίνες! Ἐπάνω σ' ἕναν φα-
ρδίσκο ἀρκετὰ μεγάλον, ἔχουν τοποθετηθῇ δώδεκα κρεβ-
βάτια ὅπου πλαγιαστὸν ἄλλα τόσα άτομα, καὶ κοιμῶνται.
Σὲ μιὰ ὀριζμηνὴ ὥρα ὁ δίσκος αὐτὸς ἀρχίζει νὰ γυρίσῃ
πρῶτα σιγὰ καὶ ὕστερα μεγαλύνει τὴν ταχύτητα του μέχρις
ἐνὸς ὀριζμηνοῦ σημείου. Τὸ γύρισμα αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ὁ-
λη τὴ νύκτα, καὶ ἡ ταχύτης παραμένει σταθερὰ κατὰ τὸ
ποῦ ὥστε νὰ μὴν ξυπνᾷ τοὺς...
κοιμωμένους...

Ἰσχυρίζεται λοιπὸν ὁ ἐν λόγω
ἰατρός ὅτι εἶναι ἀρκετὸ νὰ κοιμη-
θῇ κανεὶς μόνον μιὰ
νύκτα σ' αὐτὸν τὸ δι-
σκό γιὰ νὰ σηκωθῇ
τὸ πρῶτ' ἡμέρῃ κατὰ δέκα
μὲ δέκα πέντε χρόνια
νεώτερος! φαίνεται
πὼς ἡ κυκλικὴ κίνησις



ἐπ' τρέπει στοὺν ὁργανισμόν ν' ἀποκτᾷ νέον σφρίγος καὶ συ-
νεπὼς ὁ γέρων νὰ γίνεταί σχεδόν.. παλληκαράκι!

Ἡ τεχνητὴ καρδιά

Ἐπίσης, ἕνας ἄλλος νεωτερισμὸς ἐγκτεται στὰ... ἀνταλ-
λακτικὰ τοῦ ὁργανισμοῦ. Ὅποιο ἀνθρώπινο ὄργανον δὲν
λειτουργεῖ καλὰ ἀμέσως θὰ εἶναι δυνατόν ν' ἀντικαταστα-
θῇ μὲ ἕνα τεχνητό. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἰατρός λίντερμπεγκ,
τοῦ Σικάγου ἐφ' ὅρε μιὰ τεχνητὴ καρδιά πού μπορεῖ κάλλι-
στα ν' ἀντ' ἀντικαταστήσῃ τὴν φυσικὴν. Μὲ τὴν τεχνητὴν καρδιά
τοῦ λίντερμπεγκ καὶ μὲ τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν πού τὴν συ-
νοδεύει ἐξασφαλίζεται ἡ ζωὴ γιὰ ἕναν αἰῶνα!

Ἡ μηχανὴ τῆς ἀναπνοῆς

Γιὰ νὰ ζῇ κανεὶς χρειάζεται ν' ἀναπνέῃ γι'
αὐτὸ λοιπὸν ἕνας ἐπιστήμων κατόρθωσε νὰ
δημιουργήσῃ μιὰ μηχανὴν πού μπορεῖ κάλλι-
στα ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀναπνοὴν σ' ἕναν ἄνθρω-
πον πού... ἔχει παύσει ν' ἀναπνέῃ!
Ἡ μηχανὴ αὕτη ἀναπνέει γιὰ ὅποιον δὲν
εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ μόνος του.

Πράγματι, πρόκειται γιὰ μιὰ μηχανή,
πού κατεσκευάσθη τελευταίως καὶ ἐσημειώ-
σε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Οἱ πρακτικὲς ἐ-
φαρμογὲς τῆς ὅμως δὲν εἶναι ἀκόμη γνω-
στὲς σ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὰ μέχρι σήμε-
ρον πειράματα πού ἐγιναν, ἀπέδειξαν πὼς
ἡ ἐφεύρεσις αὕτη θὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότη-
τητα.

Τὸ ἑκατονταετὲς... κοράσιο!

Γιὰ σκεφθῆτε λοιπὸν ποία ὄψη θὰ πάρῃ ὁ
κόσμος ὅταν ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων θὰ διαρκῇ
300 χρόνια! Οἱ γηραιότεροι τοῦ προσεχοῦς αἰῶνος, γηρα-
λέοι, δηλαδὴ στὴν ἡλικίαν, θὰ φαίνονται νεανίσκοι!

Κι' ὕστερα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ αἰῶνες τι θὰ συμβῇ; Ἀπλού-
στατα, ὁ υἱὸς τῶν ἑκατὸ ἐτῶν, μὲ τὴν ἐκτελεσθῇ τῆς πρῶ-
της τοῦ καὶ θ' ὑγιαίνῃ στοὺν κόσμον νὰ ἐργασθῇ! Καὶ οἱ γυ-
ναῖκες; Μιὰ κύρια ἑκατὸ ἐτῶν θὰ θεωρῆται κοριτσάκι,
γιατί τὸ παρουσιαστικὸν τῆς δὲν θὰ εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ
ἐκεῖνο ἐνὸς κοριτικοῦ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν τῆς ἐποχῆς μας. Θὰ
κρῶν... πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικόν της.

Ἡ καταπληκτικὴ γονιμότης

Ἕνα ἄλλο ζήτημα τὸ ὁποῖο θ' ἀποτελέσῃ κυριολεκτικῶς
κατάπληξη θὰ εἶναι ἐκεῖνο τῆς γονιμότητος. Κάθε ἄνθρω-
πος θὰ δύναται ν' ἀραδιάσῃ δεκάδες παιδιῶν ἢ ἀκόμη καὶ
ἑκατοντάδες! Καὶ δὲν ἀρκεῖ ὡς ἐδῶ: Ποῖος θὰ εἶναι ὁ
πληθυσμὸς τῆς γῆς ὅταν ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ 1000 χρόνια;
Ἄν σήμερα μὲ τὴν ὑπερβῇ τὰ δυὸ δισεκατομμύρια
μετὰ πενήντα αἰῶνες θὰ φθάσῃ τὰ 100 δισεκατομμύρια,
καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τόπος νὰ κατοικήσῃ!

Τὰ σημερινὰ χωρία θὰ γίνουν τεράστιες μεγαλουπόλεις
μὲ φανταστικούς οὐρανοξύστες 100 πατωμάτων ὁ καθένας
ὅπου θὰ ζοῦν ὀλόκληρες χιλιάδες ἀνθρώπων. Θὰ ἱδρυσθῶν
τεράστιες βιομηχανίες, οἱ ὁποῖες θ' ἀντικαταστήσουν τὰ
προϊόντα τῆς γῆς γιατί δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον οὔτε ἕνα τε-
τραγωνικὸ μέτρο γιὰ νὰ καλλι-
εργηθῇ γένεται ὅμως τώρα τὸ ἐ-
ρώτημα: Ὅταν αὐξηθῶν τὰ χρό-
νια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ

ὁ κόσμος πάρῃ φαντα-
στικὴ ὄψιν, ἡ ἀνθρωπότη-
της θὰ σημειώσῃ νέα
ζωή, ἡ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐξα-
φάνισις της ἀπὸ τὴν ἐ-
πιφάνεια τῆς Γῆς;



ARCTURUS

Είχε κτυπήσει μιὰ μετά τὰ μεσάνυχτα, όταν ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου Κούλιγκ ἀνοίξε, γιὰ ν' ἀφίση νὰ περάσουν οἱ τελευταῖοι καλεσμένοι τῆς ἐσπερίδος τοῦ μοριτζ. Ταυτόχρονα, τὰ φῶτα τοῦ σαλονιοῦ—τὰ μόνα ποὺ φώτιζαν τὸ δρόμο, τὴν οὐκωλύω ἐκείνη νύχτα,—σβύσανε, καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε πηχτὸ γύρω.

Ὁ μηχανικός Ἐντουαρντ Ρίτς, ἀντὶ ν' ἀποχαιρετίσει τοὺς συντρόφους του καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀρχισε νὰ κατηγορεῖ τὸν Φίλιππο Ἀρτε γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζε καὶ νὰ τὸν μέμφεται ὅτι ἀπὸ ἀκοποῦ παρεποίησε ὁρισμένες φράσεις του, γιὰ νὰ τὸν γελοιοποιήσῃ στὰ μάτια τῆς ὥραίας κόρης τοῦ οἰκοδεσπότου, τῆς γοητευτικῆς Σούζης Κούλιγκ.

Ὁ κοινὸς φίλος τῶν Τόμας Νίλεν, βρίσκοντας τὴ φιλονεικίαν ἀκαίριον, ἔκρινε καλὸ νὰ ἐπέμβῃ. Νευρικός, ὅμως, ἀπὸ χαρακτῆρος, ξεφώνισε μὲ τὴν διαπεραστή, σχεδὸν ἔρρινη φωνή του σὲ τρόπο ποὺ ἐρέθιζε τὰ πράγματα.

—Εἶσαι ἀγενής Ἐντουαρντ, φώναξε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Ἀρτε λάθαινε ὅχι μιὰ, μὰ ἑκατὸ φῶρες, ἀλλ' ὅχι ἀπὸ σκοποῦ. Ὅσο γιὰ τὴν συμπεριφορὰ του ἦταν ὁλοσδιόλου ἀφρογῆ, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι κάνεις σὺ τώρα.

Φυσικά, αὐτὴ ἡ παρέμβασις ἐξερέθισε τὰ πράγματα. Ὁ Ἐντουαρντ, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὼς ὁ εἰσαγγελεὺς, στενὸς φίλος τοῦ Κούλιγκ ὅσον καὶ τοῦ Ἀρτε, συγχωροῦσε στὸν τελευταῖον ὅτι ἐπωφελήθη τῆς ἐσπερίδος νὰ προχωρήσῃ στὴν κατάκτησιν τῆς καρδιάς τῆς Σούζης κατὰ ἓνα βῆμα, παραβλέποντας τὴ συμφωνία ποὺ εἶχαν κάνει οἱ δύο νέοι ὅπως προσπαθήσουν νὰ τὴν κατακτήσῃ καθένας γιὰ λογαριασμό του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταχρᾶται ὁρισμένων περιορισμῶν τοῦ ἀντιζήλου του... Καὶ τὴν ἀντίληψιν του αὐτὴ δὲν δίστασε νὰ τὴν ἐξωτερίκερῃ.

—Μερολήπτες Νίλεν, τοῦ εἶπε, ὑπὲρ τοῦ Ἀρτε. Ἐπρεπε νὰ παραδεχθῆς ὅτι στὴ διάρκεια τῆς παρτίδας τοῦ μοριτζ, εἶχαν ὑποχρέωσιν νὰ κυττάξῃ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ μὴν ἐπωφελεῖται τῆς ἀπασχολήσεώς μου στὸ νὰ εἶμαι τῆς ἐντέλειαν στὸ παιχνίδι, νὰ μὲ κακολογῇ στὴ Σούζη. Ἐτσι δὲν θάκανε ἑκατὸ φορές λάθη ποὺ τὰ πλήρωσαν ἄλλοι ἄδικα.

Ὁ Φίλιππος ἔγινε ἔξω φρενῶν, ἔσφιξε τοὺς γρόνθους καὶ ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἐντουαρντ, παρὰ λίγο δέ, στὸν κεντρικὸ αὐτὸ δρόμο, οἱ δύο νέοι ἄντρες τοῦ καλοῦ κόσμου νὰ συμπλακοῦν σὰν δύο ἄνθρωποι τῶν καταγωγῶν. Εὐτυχῶς ὁ Νίλεν, κατάρθωσε, ἐνθυμούμενος τὴν ιδιότητά του, νὰ τοὺς συγκρατήσῃ καὶ σὲ λίγο χωρίσθηκαν, πνέοντες μένεα ὁ ἓνας κατὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ἔφυγαν πέρνοντας δύο ἀντίθετες κατευθύνσεις.

Τ' ἄλλο πρωῒ, ἡ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι ἀναστατώθη ἀπὸ μιὰν ἀπροσδόκητὴ εἰδήσιν. Οἱ πόλινες, εἶχαν βρῆ, λίγα βήματα πρὸ τῆς κατοικίας του, τὸ μηχανικὸ Ἐντουαρντ Ρίτς νεκρό. Τὸ πτώμα ἔφερε καταφανὴ ἰχνη στραγγαλισμοῦ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του. Ἡ δικαιοσύνη ἀρχισε φυσικὰ ἀμέσως τὴν ἀνακρίσιν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς Νίλεν ἐπεφορτίσθη μὲ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ δολοφόνου.

Ὁ Νίλεν, ποὺ ἤξερε τὸ ἐπεισόδιον τῆς προηγουμένης νύκτας, ὑποπεύθη ἀμέσως ποῖος μπορούσε νὰ εἶναι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Ἀναμνηστικῶς—ἐσκέφθη—ὁ Νίλεν μάλιστα χόρσιζε τοὺς δύο φίλους καὶ ἀπομακρύνθηκε, ὁ Ἀρτε, ποὺ εἶχε ἐξυβρισθῇ, ξαναγύρισε, πλησίασε ἀπὸτομα τὸν Ἐντουαρντ ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ πρὶν ἐκείνος προλάβῃ ν' ἀντισταθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ, τὸν ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὸν στραγγάλισε. Ἐν τούτοις πρὶν διατάξῃ τὴ σύλληψιν του, ἔκρινε καλὸ νὰ τὸν ὑποβάλῃ σ' ἀνάκρισιν, καὶ τὸν κάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἀμέσως.

Ὅταν ὁ Νίλεν, παρ' ὅλη τὴ συμπάθειαν ποὺ ἠσθάνετο γιὰ τὸ νεαρὸ βιομήχανο τοῦ εἶπε καθαρὰ πὼς τὸν θεωροῦσε ἔνοχο τοῦ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

ΤΟΜΑΣ ΝΙΛΕΝ
ΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ ΡΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

στραγγαλισμοῦ τοῦ Ρίτς, ἐκείνος τινάχθη ἀπὸ τὴ θέσιν του ἀναστατωμένος.

—Ἐχετε λάθος, ἐφώνησε. Καὶ εὐτυχῶς ὅτι λίγο μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν μου ἀπὸ τὸν τόπο τῆς λογομαχίας καὶ ἀκριβῶς μικροστά σὶδ σπῖτι του κ. Κούλιγκ συνήντησα τὸν ἀνοικτὴν τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κατοικῶ καίμὲ τὸν ὁποῖον καὶ πῆγα ὡς τὸ ἀπαρτῆν μου.

Πράγματι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κατοικοῦσε ὁ Ἀρτε, ἐπιστοποίησε τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων του καὶ ἐπιβεβαίωσε ὅτι τὸν ἄκουσε νὰ κλείνῃ τὸ δωμάτιόν του μὲ διπλὴν στρόφη τὸν κλειδιὸν χωρὶς νὰ τὸ ξανανοίξῃ.

Ὁ Νίλεν ἀρχισε τώρα νὰ βρίσκειται πρὸ μυστηρίου. Ἐφ' ὅσον τὰ χρεῖματα καὶ τὰ

χορηγήματα τοῦ θύματος δὲν εἶχαν κλαπῇ, πράγμα ποὺ ἀπέκλειε τὸ φόνον τοῦ ἀπὸ κακοποιούς, ποῖος μπορούσε νὰ τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ γιὰτί; Μήπως ἐκδίκησις γυναικὸς λόγῳ ἐγκαταλείψεως;

Ὁ Νίλεν ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσιν, ἀλλ' ὅλες οἱ ἐρευνες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ θῦμα, ἐρωτευμένο τρολλὰ μὲ τὴν δεσποινίδα Κούλιγκ, ἡ ὁποία ἐταλαντεύετο στὴν ἐκλογὴ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρτε—δὲν εἶχε κυττάξῃ ἄλλαν γυναῖκα.

Ὁ Νίλεν ὅταν ἐληροφορήθη αὐτὰ, ἔγειρε, στὸ καθίσμά του ἀποθαρρυνόμενος. Χρόνια τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἐπαρχιακὴ πόλιν, ποὺ αὐτὸν δὲν παρουσιαζόταν κανένα πεδίο δράσεως, ἔλπιζε μὲ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ δολοφονία νὰ σημειώσῃ μιὰ ἐπιτυχία, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του, καὶ τώ-

ρα καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ διαψευδῆταν. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Πὼς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἀδυναμία του νὰ διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσιν;

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀμχανία ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ γραμματεὺς εἰσήγαγε τὸν ἱατροδικαστὴ, ποὺ ἦλθε νὰ δώσῃ τὴν ἐκθεσὴν του.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ ἐπιβεβαιώετο ὁ στραγγαλισμὸς τοῦ θύματος διὰ τῶν χειρῶν ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἀλλὰ προέκυψε καὶ μιὰ σπουδαία διαπίστωσις ποὺ μπορούσε νὰ ὑποβοηθήσῃ πολὺ τὴ δικαστικὴ ἀρχὴ στὴν πρόοδον τῶν ἐρευνῶν τῆς. Ἐκ τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν δακτύλων, τῶν συλλεγέντων στοιχείων καὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἐγκυμώ-

σεων, συνεπείᾳ μερικῶν γδαρσιμάτων μὲ τὰ νύχια, προέκυπτεν ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἐπιληπτικός.

Στὴν πληροφορία αὐτὴ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγινε κατέρυθρος ἀπὸ ταραχὴ, ποὺ ἐξέπληξε τὸν ἱατροδικαστὴ, καὶ κινώντας ζωνρὰ τὰ χεῖρά, ξεφώνισε.

—Κάνετε μεγάλον λάθος. Οἱ ἐπιληπτικοὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐγκληματίσουν. Δὲν ἔχουμε κανένα παράδειγμα ἐπιληπτικοῦ ποὺ νὰ ἐγκληματίσει. Σὰς βεβαιῶ κάνετε λάθος.

Ὁ ἱατροδικαστὴς ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

—Δὲν ἔκανα κανένα λάθος. Τὰ πειστήρια ἀποδεικνύουν αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα. Ὁ ἐπιληπτικὸς εἶναι δυνατόν, ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας νὰ εἶναι ὁ ἀγαθότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις κάποτε ἐνεργεῖ χωρὶς φρόνησιν, σὰν ὑπνωτισμένος. Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν κατάστασιν εὐρισκόμενος ὁ ἐπιληπτικὸς, μπορεῖ νὰ διαπραξῇ καὶ τὰ τρομερότερα ἐγκλήματα ἐν ἀγνοίᾳ του, καὶ χωρὶς νὰ διατηρῇ τὴν ἀνάνησιν τῆς πράξεώς του.

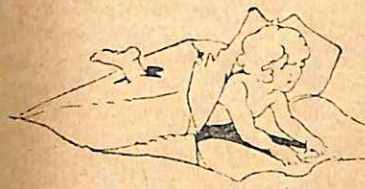
Ἡ ταραχὴ τοῦ δικαστοῦ διαρκῶς μεγάλωνε.

—Ἀς παραδεχθῶμε λόγον χάριν, συνέχισε ὁ ἱατροδικαστὴς, ὅτι ἕνας ἐπιληπτικὸς, παρίσταται μάρτυς φιλονεικίας δύο γνωστῶν του, ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς τῶν ὁλοῶν διακρίνεται πολὺ εὐμενέστερα.

—Ψέμμα, πλάνη, δὲν... ἐβρυχήθη ὁ Νίλεν καὶ ἀμέσως ἔπεισε ἀναισθητῶς, μὲ τρομερὲς συσπάσεις τοῦ σώματός του...

Ὁ ἱατρὸς ἔσπευσε κοντὰ του καὶ μὲ τὴν συνδρομὴ ἐνὸς κλητῆρος τὸν ἔκλεισε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ προσφέρει τὴν περίποίησιν του. Ἐξαφνα, ἀνοίγοντας τὰ δάκτυλα τοῦ Νίλεν, διέπιστωσε πὼς ἦταν ὅμοιος μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν πλῆξει τὸν ἀτυχῇ Ρίτς.

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΓΑΜΗΛΙΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ



Στὴ Βοημία οἱ νεόνυμφοι ὑποβάλλονται σὲ μαρτύρια. — Μιὰ ἀπόφαση μέσα στὴ νύχτα. Γαμπρός, νύφη καὶ πεθερὰ στὸ ἴδιο δωμάτιο. — Τὸ φιλὶ μὲ μέλι. — Ὅπου ὁ γαμπρὸς δὲν γνωρίζει τὴ νύφη κι' ἡ νύφη τὸν γαμπρὸ κ.τ.λ.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου οἱ νεόνυμφοι, ἀφοῦ καθίσουν καὶ στὸ κατὰ παράδοσιν γαμήλιο γεῦμα, ἀργότερα φεύγουν νὰ περάσουν στὴν ἐξοχὴ γιὰ τὸν μήνα τοῦ μελιτός.

Σὲ μερικὰ ὅμως μέρη τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν γαμήλια ἔθιμα ποὺ ἀποτελοῦν σωστὸ μαρτύριο γιὰ τοὺς νεόνυμφους, οἱ ὁποῖοι μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀποφύγουν, γιὰτι διαφορετικὰ καταπατοῦν μιὰ ἱερὴ καὶ πατροπαράδοτη παράδοση.

Τὴ νύχτα τοῦ γάμου

Σὲ μερικὰ χωριά τῆς Βοημίας π.χ. ὅταν οἱ νεόνυμφοι ἀποσυρθοῦν στὴν ἀκάμαρά τους, οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σπῖτι, ἀλλὰ περιμένουν ἔξω ἀπ' αὐτὸ ὅλην τὴν νύχτα. Καὶ ὡς ἐδῶ φυσικὰ δὲν βλέπει κανεὶς τίποτε τὸ ἔκτακτο. Ἀλλὰ τὸ μαρτύριο εἶναι ὅτι κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖθ φίλους τοῦ γαμπροῦ ἢ ἓνας συγγενὴς του πρὲπει νὰ πυριβολήσῃ στὸν ἀέρα μιὰ φορὰ, πρᾶγμα ποὺ ἔχει τὴν ἐξῆς σημασίαν: νὰ ἐνθυμίσῃ στὸν γαμπρὸ πὼς τοῦ δίδεται ἀκόμη καιρὸς νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὴν... νύφη! Ἐπίσης οἱ φιλενάδες τῆς νύφης κατὰ μικρὰ διαστήματα, τραγουδοῦν ἐν χορῶ διάφορα δίστιχα τὰ ὁποῖα σημαίνουν: «περίμενε εἰκοσι τέσσερις ὥρες ἀκόμη. Ἡ νύχτα θὰ σοῦ φέρει σκέψιν γιὰ ν' ἀποφασίσῃς». Κι' ἡ νύφη πρὲπει ν' ἀπαντᾷ: «Εὐχαριστῶ, φίλες, θ' ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴν σας».

Ἡ ἀπόφασις

Γιὰ φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ εὐχάριστὴ νύχτα ποὺ περνοῦν οἱ κακόμοιροι αὐτοὶ νεόνυμφοι!

Τὸ πρωῒ οἱ πυροβολισμοὶ καὶ τὰ τραγούδια εἶναι συνειθέστερα, μέχρις ὅτου παρουσιασθοῦν οἱ νεόνυμφοι καὶ νὰ ποῦν πὼς ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὴν ξωζήτους πάντα ἐνωμένοι.

Τότε, ὅλο· οἱ προσκεκλημένοι παρακάθηνται σὲ γεῦμα κι' ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα περνᾷ μὲ γιορτὲς καὶ τραγούδια. Τὴ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ οἱ νεόνυμφοι κατορθώνουν τέλος νὰ ἡσυχάσουν.

Οἱ «λευκὲς νύχτες»

Στὴν περιφέρεια τοῦ Κέρνι, στὴ Φινλανδία, οἱ νεόνυμφοι πρὲπει νὰ ὑποστοῦν τὰ ἐξῆς μαρτύρια: μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, πρέπει νὰ κοιμηθοῦν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμερόνυχτα στὸ ἴδιο δωμάτιο ἀλλὰ σὲ χωριστὰ κρεβάτια ντυμένοι μὲ τὰ ρούχα τοῦ γάμου! Μάλιστα σὲ μερικὰ χωριά ὑπάρχει τὸ ἔθιμον νὰ κοιμᾶται στὸ ἴδιο δωμάτιο κι' ἡ πεθερὰ, δηλαδὴ ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ νεόνυμφοι περάσουν τὶς ἑπτὰ νύχτες τότε μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν οἰκογενειακὴν τους ζωὴν.

Τὸ φίλημα μὲ μέλι

Ἐπίσης στὴ Λιθουανία ἡ πρώτη τύχη τοῦ γάμου εἶναι πολὺ... εὐχάριστὴ γιὰ τὴ νύφη. Ἡ νύφη πρὲπει, παρουσία τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ γαμπροῦ, νὰ δείξῃ πὼς ξέρει καὶ στερῶν τὸ κρεβάτι, νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τοῦ γαμπροῦ καὶ ὕστερα, ἀφοῦ τῆς δέσουν τὰ μάτια μ' ἓνα μαντῆλι νὰ γυρίσῃ ὁλόκληρο τὸ σπῖτι καὶ νὰ χτυπᾷ μὲ τὸ πόδι τῆς τὶς πόρτες κἀνοντας διάφορες προσευχὰς γιὰ νὰ εὐλογῇσῃ ὁ Θεὸς τὴν νέαν οἰκογένειαν. Καὶ δὲν ἀρκεῖ ὡς ἐδῶ. Μόλις προβάλλῃ ἡ χαρὰ, πρὲπει νὰ ἀλείψῃ μὲ μέλι τὰ χεῖλη τῆς καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ γαμπρὸ, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πὼς θὰ βρῖσκη πάντα σ' αὐτὴ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν. Στὸ μεταξὺ ξημερῶν καὶ τότε οἱ συγγενεῖς ἀπομακρύνονται καὶ οἱ νεόνυμφοι

μένουν ἐπὶ τέλους μόνοι! ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν ἀκόμη, γιὰτι σὲ λίγη ὥρα ἀρχίζουν νὰ δέχονται τὶς ἐπισκέψεις τῶν φίλων καὶ φιλενάδων, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ κι' εὐχονται στοὺς νεόνυμφους «τὸν βίον ἀνθρώπου».

Ὅπου ἡ κόρη δὲν γνωρίζει τὸν γαμπρὸ.

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Κίνας συμβαίνει κατὶ τὸ πῶς περιέργου. Ἡ νύφη, ποὺ δὲν γνωρίζει τὸν γαμπρὸ, ποὺ τῆς ἐδιόλεξαν οἱ συγγενεῖς τῆς δὲν παρευρίσκεται στὴν τελετὴ τοῦ γάμου! Στὸ δημαρχεῖο παρουσιάζεται μόνον ὁ γαμπρὸς ἐνῶ ἡ νύφη ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γονεῖς τῆς. Ὅταν τελειώσῃ ἡ διαδικασία αὕτη, ποὺ συνήθως γίνεται μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ἡ νύφη πηγαίνει, μετὰ φορεῖο, στὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ ἀκολουθούμενη ἀπὸ φίλες καὶ φίλους ποὺ φέρουν ὡς δῶρα, ἐνδύματα, διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα καὶ καμμιὰ φορὰ ὁλόκληρα ἐπιπλα.

Μόλις φθάσουν στὸ σπῖτι, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μένουν μαζί μὲ τὸν γαμπρὸ ὅλη τὴν νύχτα, ἐνῶ ἡ νύφη, πάντα κλειστὴ στὸ φορεῖο, ὁδηγεῖται στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου καὶ περιμένει μόνη τὸν γαμπρὸ.

Τὸ ξεκλείδωμα τοῦ φορείου.

Τὸ πρωῒ, οἱ συγγενεῖς τῆς παραδίδουν τὸ κλειδί τοῦ φορείου στὸ γαμπρὸ, ποὺ ἀκόμη δὲν γνωρίζει τὴν γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκε. Ὁ νέος ἀνοίγει τὸ φορεῖο κι' ἂν ἡ κοπέλλα τοῦ ἀρέσῃ, τὴν βοηθεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ αὐτὸ, τὴν δέχεται στὸ σπῖτι κι' ὁ γάμος τελειώνει.

Ἄν ὅμως ἡ νύφη δὲν ἀρέσῃ στὸν γαμπρὸ, ξανακλείδωνε τὸ φορεῖο καὶ φεύγει! Ἐπὶ πλέον συναποκομίζει ὅλα τὰ δῶρα ποὺ τῆς ἔχει κάνει.

Οἱ συγγενεῖς τῆς νύφης, ὅταν τὴν δεχτῇ ὁ γαμπρὸς, τότε γυρίζουν στὸ σπῖτι καὶ ἀρχίζουν νὰ κλαί-

νε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες γιὰτι... ἔχασαν ἀπὸ κοντὰ τους τὴν ἀγατὴ μένη τους κόρη.

Ἡ διαπίστωσις τῶν φίλων.

Μιὰ παρόμοια παράδοσις ὑπάρχει καὶ στοὺς κατοίκους τοῦ Κογκό. Κατ' αὐτὴν ὁ γαμπρὸς δὲν παίρνει πίσω τὰ δῶρα ἀλλὰ τ' ἀφήνει στὴ νύφη ποὺ... δὲν παντρεύτηκε. Ἄν ὅμως ὁ γαμπρὸς δεχθῇ τὴν νύφη τότε τὴν παραχωρεῖ στοὺς φίλους του γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν ἀγνότητά τῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν καταβάλλει τὴν τιμὴν τοῦ γαμπροῦ!

Μιὰ ἄλλη γαμήλιος τελετὴ ἀρκετὰ περιέργου εἶναι ἐκείνη τῶν κατοίκων τῆς Μαδαγασκάρης. Ὁ γαμπρὸς ὑποχρεοῦται μετὰ τὸν γάμον του νὰ καβαλλήσῃ τὸ ἄλλογόν του καὶ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ὡ-τήσῃ στὰ πόρτι χωριά ἂν ἡ γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκε τότε ἀξίζει ἢ ὄχι. Ἄν λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἀποφανθοῦν καταφαντικὰ τότε ἐπιστρέφει στὸ χωριὸ παίρνει τὴν γυναῖκα του ἐπάνω στὸ ἄλλογόν καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὸ σπῖτι του.

Ὅταν ὅμως τοῦ δοθῇ ἀντίθετος ἀπάντησις, δηλαδὴ πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ... παντρεύτηκε δὲν τοῦ ἀξίζει, τότε ἐπιστρέφει στὸ σπῖτι καὶ διαλύει τὸ γαμήλιον τραπέζι καπαλύγοντας ἐπάνω σὲ αὐτὸ μὲ τ' ἄλλογόν του κἀνοντάς τα ὅλα κομμάτια!

Καθὼς λοιπὸν βλέπου- με στίς διάφορες χώρες τοῦ κόσμου ὑπάρχουν γαμήλια ἔθιμα ποὺ γιὰ μᾶς θ' ἀποτελοῦσαν μιὰ ἐξωφρενικὴ πρωτοτυπία.



Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

μένη, να κλονίζεται και μόλις έλαβε τον καιρό να την αρπάξει στα μπράτσα του. Όσον άφορα τον Μάξ αυτές δεν ε-κινήθη από την θέση του! Φαινόταν σαν απολιθωμένος.

— Σηκωθείτε από κει! είπε σκληρά ο Βένς. Δεν βλέπε ότι χάνει τις αισθήσεις της;

Με μύριες προφυλάξεις έβοήθησε την νεαρή γυναίκα να καθήσει της έδωσε να πιη λίγο αλκόλ.

— Δεν είναι τίποτε, έμεινε μόυριες αυτή με κλεισμένα τα μάτια. Μην δίνεται προσοχή... Λίγη κόπωση...

Ο ντετέκτιβ έσηκώθηκε και έκύτταξε τον Χαρτόγκ.

— Ε, λοιπόν;

— Δεν έχω... άρχισε ο Μάξ. Ο Βέν τον δέκοψε.

— Δεν σας συμβουλεύω ν' άρνηθώτε. Ένας μάρτυς σας είδε, ενώ έβγαίνει από το σπίτι του! Είναι ένας γείτονας σας, ο ιδιοκτήτης της βίλλας. «Οί Λάρροι».

— Στην περίπτωση αυτή όμολογώ.

— Όμολογείτε τί;

— Εί! λοιπόν το ότι ήλθα εδώ στις 14 και κατά τας 7 παρά δέκα.

— Τέλεια. Άν πρέπει να πιστέψω την δεσποινίδα, ή θεία σας βρισκόταν νεκρή.

στο δωμάτιό της πρό πάντε λεπτών Για ποιο σκοπό έρχοσασταν την ώρα εκείνη στην βίλλα;

— Κατά την διάρκειαν του περιπάτου μου αισθάνθηκα άνησυχίες για την Κλεμάνς. Ήτον άπελπισμένη από την έπιπληξη της θείας μου, ή οποία έως τότε την είχε μεταχειρισθί σάν φίλη! Τά σχέδιά μας για τον γάμον έκινδύ-νευαν ή καλύτερα έπρεπε ν' άπελπισθούμε μια για πάντα για το ζήτημα αυτό. Τότε ξαφνικά έφοβήθηκα το χειρότερο!.. Έφαντάσθηκα την Κλεμάνς ν' αυτοκτονή. Και ήλθα εδώ βιαστικά.

— Η δεσποινίς, σύμφωνα με εκείνα που μάς έδήλωσε βρισκόταν στο δωμάτιό της! άνεβήκατε σ' αυτό;

— Μάλιστα.

— Και δεν παρατηρήσατε τίποτα άνεβαίνοντας στο πρώτο πάτωμα;

— Όχι!

— Έν τούτοις κάποια πόρτα ήταν μισανοικτή και πίσω από την πόρτα αυτήν...

— Σας είπα ότι δεν είδα τίποτε. Ούτε όταν άνέβαινα, ούτε όταν ξανακατέβαινα! Δεν έσκεπτόμουν παρά την Κλεμάνς!

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

λεπτά άργότερα;

— Γνω έξέρετε ότι;

— Ο ίδιος μάρτυς πάντοτε. Σας είδε να άφίνετε την βίλλα κατά τας 7 παρά πάντε. Λοιπόν δεν βρσκατε ότι πάντε λεπτά για να παρηγορήσετε την μνηστήν σας είναι πολύ λίγα;

Το πρόσωπον του Χαρτόγκ συνεσπάσθη!

— Ίσως! Άλλά δεν βρισκόμαστε στην δμαλήν μας διανοητική κατάσταση ούτε ο ένας ούτε ο άλλος! Η Κλεμάνς ήθελε να μείνη μόνη και γι' αυτό ξανάφυγα να περπατήσω.

Ο Βένς γύρισε προς την ακόλουθον.

Το αλκοόλ δεν της ξανάδωκε τά χρώματά της. Από τη στιγμή που κάθησε στην πολυθρόνα δεν ξανάνοιξε τά μισοσβυσμένα μάτια της. Μάλιστα ο Μάξ την έκύτταξε για να πάρη με το βλέμμα μια έπιβεβαίωση!

— Δεσποινίς, είπε ο Βένς ήρεμα, ακούσατε εκείνο που μου είπε ο άρραβωνιαστικός σας! Πρέπει να το πιστέψω;

Επιβεβαιείτε εκείνα που λέγει;

Χωρίς να το θέλη είχε έκφρασθί σε έπίσημο τόνο. Ο Μάξ Χαρτόγκ έσκυψε προς την ακόλουθον.

— Απαντήσατε, Κλεμάνς!

Η φωνή του είχε γίνει γλυκειά και χαϊδευτική. Η ακόλουθος άνοιξε τά μάτια, τά χείλη της έκινήθησαν αλλά δεν έφαίνοτο ότι θά μπορούσε να άποφασίση ν' άπαντήση.

— Ευπρός, έπανέλαβε ο Βένς. Έγώ...

— Όλα αυτά είναι αλήθεια! άπήντησε εκείνη με ένα χαμηλόν και βιαστικό τόνο!

— Όχι, όλα αυτά είναι ψέμματα! έφώνεξε ο Χαρτόγκ. Αυτή την φορά ο Βένς άνεπήδησε.

— Α! αυτό κύριε...

— Όλα αυτά είναι ψέμματα, έπανέλαβε ο Μάξ Χαρτόγκ. Μπήκα στην βίλλα στις 7 παρά δέκα με τον σκοπό ν' άνέβω στο δωμάτιο της Κλεμάνς. Άλλά δεν άνέβηκα.

— Ήμουν στην σκιά όταν άκουσα θόρυβο στο πρώτο πάτωμα. Κάποιος κατέβαινε... Κρύφθηκα στο χώλκι άκροάσθηκεμιά στιγμή.

Ο άνθρωπος δεν άργησε να φανή. Ήταν ο Ουμβέρτος Λεπάρι. Από το σκαλόνι πήγε στην βεράντα, έπειτα στον κήπο! Τον είδα να περνά τον φράκτον και να μπαίνει στην λεωφόρο από τον μικρόν δρομίσκον που βλέπετε εδώ και που οδηγεί στην βίλλα «Οίθαλασσοβάτις».

Κα- νεις δεν μπορούσε να μαντεύση ότι έβγαίνει από εδώ. Τότε παρατήθηκα της ιδέας να πάω να βρω την Κλεμάνς, γλύστρησα έξω από την πόρτα της εισόδου και άκολούθησα τον Λεπάρι.

Ο Βένς άνέπνευσε βαθεία. Ο άνεψιός της κ. Ρουβέ έπερίμενε κάποια διακοπή. Δεν έγινε. Και ο Μάξ έξακολούθησε.

— Ήταν ή δεύτερα φορά που τον έβλεπα κατά την διάρκειαν του άπογεύματος. Δεν χρειάζεται να σας είπω ότι κάτι ύποψιάσθηκα, αλλά δεν προ-αισθανόμουν την τρομερή αλήθεια!

— Άν μπορούσα να έχω κάποια ύποψία για εκείνο που έγινε θ' άνέβαινα, άμέσως στο πρώτο πάτωμα. Δεν ήξερα καν ότι ή θεία μου είχε γυρίσει. Μας είχε πη ότι μπορούσε ν' άργήσει. Όταν είδα τον Λεπάρι έσκέφθηκα ότι άν εκείνη είχε γυρίσει τότε ταύτος δεν θά τολμούσε να μπη στην βίλλα. Φανταζόμουνά ότι μάλλον είχε έλθει να κλέψη τον φάκελλον που είχε τακτοποιήσει ή θεία μου από τον καιρό το διαζυγίου ή για να ιδη τον μικρόν Ιάκωβο στην άπουσία της μητέρας του. Νά κλέψη, μάλιστα!...

Πήρε το τράμ για τη Μπρίζ και έγώ το ίδιο. Και ξαφνικά έκατάλαβα την τρέλλα μου και κατέβηκα. Νά λοιπόν που τώρα τά έξέρετε όλα! Άς γίνη ότι θέλει. Είπα ψέμματα τό όμολογώ, είπα δσα ψέμματα μπόρεσα περισσότερο. Έδώ και λίγες στιγμές έφοβόμουνά. Τον έφοβόμουνά.

— Το άποτέλεσμα του Ούτσκου χωρίς άλλο.

Ο Χαρτόγκ προσποιήθη ότι δεν κατάλαβε την ειρωνεία.

— Μπορεί! Έφιαξα ένα παραμύθι γιατί αισθανόμουνά μια φορά άκόμη την ανάγκη να τον κρύψω. Δεν έσκεπτόμουνά να άτοκαλύψω όλα αυτά παρά μόνον την στιγμήν που θά τον έπιαναν.

Η ακόλ υθος δεν έγύρισε καν το κεφάλι της στην νέα άφήγησιν των γεγονότων από τον Μάξ. Και εκείνη άλλωστε είχε ελπή ψέμματα.

Ξαφνικά ο Βένς κτυπώντας το μέτωπό του είπε.

— Και την δευτέραν αυτήν έρώτηση που λίγο έλειψε να έχασώ. Σε σας δεσποινίς άπευθύνεται γιατί σεις έφροντίζατε για την τελείαν συντήρησιν της βίλλας.

— Τί... τι θέλετε να πητε;

— Ίδου. Το βράδυ της 14 υπήρχε ένας λεκές στο δάπεδο της κρεβατοκάμαρας της κ. Ρουβέτ, ένας λεκές από νερό. Θέλησα να πάω να δώ άν βρσκαται πάντοτε εκεί. Δεν υπάρχει... Έκαναν το παρκέ με μια ιδιαίτερη επιμέλεια!

Μπορείτε να μου πητε άν κατόπιν διαταγής σας οί ύπη-ρέτες διώρθωσαν αυτήν την ζημιά;

Το ωραίο και ώχρο πρόσωπο της ακόλουθου έφάνη έκπληκτο.

— Όχι άπάντησε. Δεν ήξερα μάλιστα ότι το παρκέ της αίθουσής εκείνης είχε καταστραφή! Θά έρωτήσω τον μάιτρ ντ' ότέλ, την θαλαμηπόλον, την μαγειρίσσαν. Μου έπιτρέ-πετε;

— Μην κοπιάζετε. Θά τους έξετάσω έγώ.

Η ακόλουθος έκοκκίνισε λίγο.

— Δυσπιστήτε σε μένα;

— Σας άφίνω! άπάντησε ο ντετέκτιβ χωρίς ν' άπαντήση άπ' εθείας στην έρώτηση της ακόλουθου! Θά ληρθούν ό-λες οί προφυλάξεις κύριε Χαρτόγκ, για να σας έξασφαλίσω άπόψε ένα ήσυχον ύπνο. Θά στείλω ένα άπό τους άν-θρώπους μέν για να επιβλέψη την βίλλα. Σεις έξέ άλλου θά μου κάνετε την χάριν να μην κινηθήτε άπ' εδώ, έως θά έλθω και σας άναγγείλω την σύλληψιν του ένόχου.

Δέκα λεπτά της ώρας άργότερα ο Βένς καθόταν στο βολάν του αυτοκινήτου του και έρρίχνετο με δλην την ταχύτητα στον δρόμον προς Μπρίζ.

Ο Βένς έσηκώθη και πήγε ν' άνοξη τον διακόπτην. Το δωμάτιο έγέμισε από φως.

— Άνωφελές να επιμένει να άρνήσθε. Γνωρίζω, σας τό επαναλαμβάνω, ότι ο πατέρας σας δεν πέθανε όπως έζητήσατε να κάνετε να πιστευθί λίγες ώρες μετά τον έγγονόν του. Πέθανε μερικές ώρες πριν άπ' αυτόν.

Ο Βίκτωρ Λεπάρι δεν άπήντησε. Έκάθητο σε ένα καναπέ και οί τρεις άνθρωποι που ήταν άπέναντί του έφαίνοντο σαν να τον άπεστόμωναν.

— Μια ψεύτικη δήλωση στο ληξιαρχείον και τό παιχνίδι έπαίχθη. Έν τούτοις ο άρρώστος δεν πέθανε την ώρα που λέτε. Πέθανε κατά το πρωί μια ή δύο ώρες μετά την έπίσκεψη του γιατρού. Άνέκρινα τους ύπηρέτες. Μου τά όμο-

λόγησαν όλα και άπ' αυτού άποδεικνύεται ή αλήθεια.

— Οί, οί ύπηρέτες;

— Μάλιστα. Κατά κακήν σας τύχην μια θαλαμηπόλος μπηκε στην κρεβατοκάμαρα κατά το άπόγευμα, άφού μά-τα ακτύπησε την πόρτα. Είδε τον Σεβαστιανό Λεπάρι, τον πατέρα σας πεθαμένον στο κρεβάτι και ούτε σεις ούτε ο άδερφός σας βρισκόσασταν στο δωμάτιο!

Έννοεί-ται ότι ο γιατρός της οικογενείας δεν έσκέφθη να έξακρι-βώση την ώραν του θανάτου και έλπίστηκε να βγάλεται άπό το ψέμμα αυτό ένα διπλό κέρδος. Πρώτα θά μοιράζατε την κληρονομική μερίδα του μικρού Ιακώβου. Δεύτερον. Ποίος θά δυσπιστούσε στα λόγια σας όταν ίσχυρίζεσθε ότι δεν άφίσατε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δλην την ήμερα της 14 το προσέφαλο το έτοιμοθάνατον...

Στην πραγ-ματικότητα—τό γνωρίζετε καλύτερα από μένα—τά πράγ-



— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

— Α! Γιατί δεν μείνατε μαζί της, γιατί έβγήκατε πάντε

2948

νά ελθῇ ἐδῶ. Θά βάλῳ τὸ καυμένο αὐ-
τὸ τὸ ἀγοράκι στὴν κορυφή τοῦ δέν-
δρου. Ἐπειτα θά γκρεμίσω τὸν τοῖχο
καὶ ὁ κήπος θά γίνῃ ὁ τόπος τοῦ παιχ-
νιδιοῦ τῶν παιδιῶν γιὰ πάντα.

Στ' ἀλήθεια ἦταν πολὺ λυπημένος
γιὰ ὅ,τι εἶχε κάνει.

Ἔτσι κατέβηκε κάτω, ἀνοίξε τὴν
μπροστινὴ πόρτα πολὺ σιγὰ καὶ βῆκε
στὸν κήπο. Ἀλλὰ ὅταν τὰ παιδιὰ
τὸν εἶδαν φοβήθηκαν τόσο πολὺ, πρὶν
τὸ σκεῖν γρήγορα γρήγορα καὶ στὸν
κήπο ξεναγήθη ὁ χειμῶνας. Μονάχα τὸ
μικρὸ ἀγόρι δὲν ἔρεξε γιὰ τὰ μά-
τια τοῦ ἦταν τόσο γεμάτα δάκρυα, ποὺ
δὲν εἶδαν τὸν Γίγαντα νὰ ἔρχεται.

Καὶ ὁ Γίγας ἦλθε ἀπάνω του, τὸ
πῆρε ἀπαλὰ στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔ-
βαλε ἐπάνω στὸ δένδρο. Καὶ τὸ δέν-
δρο ἀμέσως γέμισε μπουμπούκια, τὰ
πουλιὰ ἦλθαν πάνω του καὶ τραγου-
δοῦσα. Τότε τὸ παιδάκι ἔβριξε τὰ
χέρια του γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Γί-
γαντος καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ὅταν τὰ ἄλλα παιδιὰ ἀντελήφθη-
σαν πῶς ὁ Γίγας δὲν ἦταν πλέον κα-
κός, ἦλθαν τρέχοντας πίσω καὶ μαζί
τῶν ἦλθε καὶ ἡ ἀνοιξίς.

—Εἶναι δικός σας τώρα ὁ κήπος μι-
κρὰ παιδάκια, εἶπε ὁ Γίγας.

Πῆρε ἕνα μεγάλο τσεκούρι κι' ἐγ-
κρέμισε τὸν τοῖχο. Καὶ ὅταν ὁ κόσμος
πῆγε τὸ μεσημέρι, σὶν ἀγορά, εἶδε
τὸν Γίγαντα νὰ παίζει μετὰ τὰ παιδιὰ
μέσ' τὸν πιδὸ διορφο κήπο ποὺ εἶχε
δῆ στὴ ζωὴ του καθέννας.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔπαιζαν καὶ τὸ

βράδυ ἦλθαν νὰ καληνυχτῇσούν τὸν Γί-
γαντα.

—Μὰ ποῦ εἶναι ὁ μικρός σας σύν-
τροφος; εἶπε ἐκεῖνος, τὸ ἀγοράκι ποὺ
ἀνέβασχ στο δένδρο;

Ὁ Γίγας τὸ ἀγαποῦσε πολὺ ἀπ' ὅ-
λους γιὰ τὸν εἶχε φιλήσει.

—Δὲν ξέρομε, ἀπάντησαν τὰ παι-
διά, ἔφυγε.

—Πρέπει νὰ τοῦ πῆτε νὰ ἔλθῃ αὖ-
ριο χωρὶς ἄλλο, εἶπε ὁ γίγας.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πῶς
δὲν ἤξειραν ποὺ κατοικοῦσε καὶ δι-
ποτέ πρὶν δὲν τὸν εἶχαν δῆ.

Καὶ ὁ Γίγας λυπήθηκε πολὺ.

Κ' ἔθε ἀπὸ γένημα, μετὰ τὸ σχολεῖο,
τὰ παιδιὰ ἤρχοντο καὶ ἔπαιζαν μετὰ τὸν
Γίγαντα. Τὸ ἀγοράκι ὅμως ποὺ ὁ Γί-
γας ἀγαποῦσε δὲν ξαναφάνηκε. Ὁ Γί-
γας φέρνοταν μετὰ καλωσύνης σ' ὅλα τὰ
παιδιά, ἀλλ' ὅμως ἐπιθυμοῦσε τὸν πρῶ-
το τοῦ μικροῦ φίλο, καὶ συχνὰ μιλοῦσε
γιὰ κεῖνον.

—Πόσο θά ἤθελα νὰ τὸν δῶ, συνή-
θιζε νὰ λέγει.

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ Γίγας ἔγινε
πολὺ γέρος κι' ἀδύνατος. Δὲν μπορού-
σε πλέον νὰ παρὴ καθόταν σὲ μιὰ πε-
λώρια πολυθρόνα, κύτταζε τὰ παιδιὰ
στὸ παιχνίδι τῶν καὶ θαύμαζε τὸν κή-
πο του.

—Ἐχὼ πολλὰ ὁμορφὰ ἄνθη, ἔλεγε,
ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶναι τὰ ὁμορφότερα
ἀπ' ὅλα.

Ἐνα χειμωνιάτικο πρωῒ κύτταζε
ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνῶ ντυνόταν.

Ἐξαφνα ἔτριψε τὰ μάτια τοῦ ἔκ-

πληκτος καὶ κύτταξε... κύτταξε βεβαί-
ως ἦταν θαυμάσιο αὐτὸ τὸ θέαμα. Στὴν
πιδὸ ἀπόμερη γωνία τοῦ κήπου ἦταν ἕνα
δένδρο στολισμένο μετὰ ἄσπρα μπουμ-
πούκια. Τὰ κλαδιά του ὀλοχρῶσα, μετὰ
ἀσημένια φρούτα, καὶ ἀπὸ κάτω στέ-
κονταν τὸ ἀγοράκι ποὺ ἀγαποῦσε.

Ὁ Γίγας ἔτρεξε στὸν κήπο μετὰ πολ-
λὴ χαρὰ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ παιδάκι.
Μὰ σὰν ἔφθασε δίπλα τοῦ ἔγινε κατα-
κόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ:

—Ποῖος τόλμησε νὰ σὲ πληγώσῃ; ρώ-
τησε, γιὰ τὴν πάλιν τοῦ παιδιοῦ
ἦταν τὰ σημάδια δυὸ καρφίων καὶ τὰ
σημάδια δυὸ καρφίων εἶχαν καὶ τὰ
ποδαράκια του.

—Ποῖος τόλμησε νὰ σὲ πληγώσῃ,
φώναξε ὁ Γίγας, πές μου, γιὰ νὰ πά-
ρῳ τὸ μεγάλο μου σπαθί καὶ νὰ τὸν
σκοτώσω!

—Ὅχι ἀπάντησε τὸ παιδάκι, αὐτὲς
εἶναι οἱ πληγὲς τῆς ἀγάπης.

—Ποῖος εἰσαισὺ; ρώτησε ὁ Γίγας.

Ἐνα περίεργο σέβας τὸν κατέλαβε
καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ παιδάκι
καὶ τὸ παιδάκι χαμογέλασε στὸν Γί-
γαντα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μιὰ φορὰ μετὰ ἄφησε νὰ παίξῳ
στὸν κήπο σου. Σήμερα θά ἔλθῃς μα-
ζί μου στὸ δικό μου κήπο, ποὺ εἶναι ὁ
παράδεισος.

Καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν στὸν
κήπο ἐκεῖνο τὸ ἀπὸ γένημα, εὐρῆκαν τὸ
Γίγαντα ξαπλωμένο νεκρὸ, κάτω ἀπὸ
τὸ δένδρο ὅλο στολισμένο μετὰ λευκὰ
μπουμπούκια.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

—Στὴ Λίβερπουλ ἕνας ἀτσίγγα-
νος γύριζε στὴν πόλι μετὰ μιὰ
ἀρκούδα γυμνασμένη καὶ μάζευε
δεκέρες. Μιὰ μέρα τὸν πλησία-
σε ἕνας ἐγγαστρίμυθος καὶ τὸν
ρώτησε ἀν... μιλοῦσε ἡ ἀρκού-
δα του.

—Ρώτησέ την νὰ σοῦ πῇ ἡ ἱ-

δια, τοῦ ἀπάντησε πειραγμένος ὁ ἀτσίγγανος. Τότε μετα-
ξὺ ἐγγαστρίμυθου καὶ ἀρκούδας ἐπακολούθησε ὁ ἐξῆς
διάλογος:

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; ρώτησε ὁ ἐγγαστρίμυθος

—Ἀπὸ τίς Ἀλπεῖς, ἀπάντησε ἡ ἀρκούδα, ἐνῶ οἱ παρι-
στάμενοι ἀκούγοντάς την νὰ μιλᾷ ὡπισθοχώρησαν φοβι-
σμένοι.

—Σ' ἔχει πολὺ καιρὸ ὁ ἀτσίγγανος;

—Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ τὸν βρῆκα πιά!

—Τί; Δὲν τοῦ φέρνεται καλά;

—Καθόλου. Γιατὸ κι ἐγὼ σκοπεύω νὰ τὸν φάω σήμερα,
αὐριο...

Ὁ ἀτσίγγανος τότε τρομαγμένος ἔκαμε νὰ τραβήξῃ τὴν
ἀλυσσίδα τῆς ἀρκούδας. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔβγαλε ἕνα τέτοιο
μούγκρισμα ὥστε ὁ κόσμος νομίζοντας ὅτι εἶχε ἔρθῃ ἡ
ῶρα νὰ φάῃ τὸν ἀφεντικό της, τῶβαλε στὰ πόδια μαζί μετὰ
τὸν ἀρκουδιάρη.



—Ὁ φυσιοδίφης Μάξουελ ἀναφέρει ὅτι
μιὰ νεαρὰ φώκια εἶχε μεγαλώσει κοντὰ σὲ
μιὰ ἱρλανδικὴ οἰκογένεια πρὸς τὴν ὁποία
προσκολληθήκε ὡς προσκολλοῦνται τὰ σκυ-
λιὰ στοὺς κυρίους τῶν.

—Τέσσερα χρόνια ἀργότερα τ' ἀφεντικά
της θέλοντας ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν
πῆραν καὶ τὴν ἔβρισαν στὴ θάλασσα. Σὲ λί-
γο ὅμως ἡ φώκια ξαναγύρισε στὸ σπίτι. Ὅ-
σοι ἀπὸ πολλὰ καὶ μάταιες πρὸς-
πάθειες νὰ τὴν παραπλυνήσουν τ' ἀφ' ἐν-
ταῦτα τῆς εἶχαν τέλος τὴν τερατώδη ἐμπνευ-
ση νὰ τῆς βγάλουν τὰ μάτια καὶ νὰ τὴν ἐξα-
παρτίξουν στὴ θάλασσα. Ὅχι μὲν ἀργό-
τερα τὸ δυστυχισμένο ζῷο ξαναγύρισε στὸ

σχῆμα σφαίρας καὶ κυλῶντας ἔφτασε στὰ πόδια της, τρύ-
πωνε κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα τῆς καὶ βγήκε πάλι ἀπὸ τὴ μέση
της χωρὶς νὰ τῆς κάμῃ κανένα κακό!

—Ἐνας ἄλλος κεραυνὸς μπῆκε μέσα σ' ἕνα κοιτῶνα
νεονύμφων. Μπῆκε ὅπὸ τὸ παράθυρο πέρασε ἀπ' ὅλες τῆς
γωνιῆς καὶ τέλος ἀνεβαίνει στὸ κρεβάτι ὅπου ἦσαν οἱ
εεόνυμφοι, ἔκαψε τὰ σεντόνια, τὰ νυχτικά, τὰ μαξιλάρια
ὡς καὶ τὸν νυκτικὸ σκοῦφο τοῦ γαμπροῦ ἀκόμα, δίχως μο-
λαταῦτα νὰ πειράξῃ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους.

—Τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια προέρχονται ἀπὸ τὰ λέπια
ἐνὸς ψαριοῦ τοῦ «λευκίσκου».

—Τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τοὺς τὸν ἀνακάλυψε ὁ κα-
τασκευαστὴς χαντρῶν Ζακόν. Ἐβρῶσε τὰ λέπια καὶ τὸν
πυκτὸ ζωμὸ τὸν ἔχουσε, σὲ κοιλώματα γυαλινῶν χαντρῶν.

—Ἐνας κύριος εἰσῆλθε στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα τοῦ κινη-
ματογράφου καὶ κάθησε στὸ πρῶτο κάθισμα
ποῦ διέκρινε κενό. Δίπλα καθόταν μιὰ νέα
καὶ παραπονοῦσα μετὰ ἐνδιαφέρον τὴν παι-
ζομένη ταινία. Μόλις κάθισε δὲ ὁ ἐν λόγῳ
κύριος δίπλα της, πέρασε τὸ χέρι της ἀπὸ
τὴ μέση του καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της
στὸν ὤμο του. Ὁσὶ τόσο ὅμως ἐκεῖνος δὲν
ἔχουσε τὴν ψυχραιμία του καὶ πέρασε καὶ κεῖ-
νος τὸ χέρι του ἀπὸ τὴ μέση της.

Σὲ λίγο κάποιος τὸν ἀφύπνισε ἀπὸ τὸ ὡ-
ραῖο ὄνειρο χτυπώντας τὸν στὸν ὤμο.

—Συγγνώμην κύριε. Ἡ μέση ἦταν δική
μου.

Ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς νέας ποὺ
εἶχε πεταχθῇ στὸν μπουφὲ νὰ πιῇ λίγο νερό.



ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΓΚΑΣ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ "COLUMBIA,"

ΣΤΙΧΟΙ
Α. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Moderato

Ὁ - σο κι' αν - αλ - λα - ζη η' πλάσι βρε παι - δια
Ὁ - ταν θα φουν - τώ - ση με - σαμουτο κρα - γι

Πάν - τα θα - και μαγκας του Ψυρ - ρη
Πέρ - νω συν - τρο - φια το Θε - δω - ρη

Στα φυλλο - καρ - δια
Και μετὰ - μά - ζι

πλη - γω - με - νος για νια ὦ - μορ - φη τσα - κι - στρα νοιῶ - θω μια φω - τια φαρ - μα - κε -
θε να κα - νω τσα - ρα με μπά - γλα μα - δά - κι με - σα στα στε - νά - κια του Ψυρ -

ρη ρη Στοῦ Ψυρ - ρη γεν - νη - θη - κα κι' - γω γε -
Ψυρ - ρω - τα - κι εἰ - και ρε πῶ πῶ φο -

ρε - τη με φω - νά - ζουν και τες δοῦ - λεσ - κυ - νη - γῶ πα ρε
φά - ω για φι - λὸ - τι - νη και δι - χως να ντρα - πῶ τὸν κα -

ζη γι - ει γυ - ρεῖ - ω εἴ - με - θῶ στα κα - πη - λια Μό - νο με ῥα -
θε να μα - τσα - ρά - γκα στρα - πα - τῶ - ρω στο λαρ - τὸ ὁ - ταν ζα - βῶ -

πά - νι και με - λη
Λιά αν - τι - ληφ - τῶ

Allegro



ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΑΝ ΜΙΧΡΩΒ

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

—Βάλια! αιώγιως θά όνειροπολῆς
 "Ελα νά δῆς τήν νέα σου σιμμαθήτρια!
 Σήκωσα μ' άδιαφορία τούς ώμους· τί
 θάβλεπα; μιά γυναίκα! Ούφ! χαρά στο
 πράμα!

Κλεισμένη 4 χρόνια τώρα στους γκρίζους τοί-
 χους του Παρθενωγείου, είχα καταντήσει σκεπτι-
 λίστρια. "Η μικρή Σβεργνλόβα φώναζε με πείσμα.
 —"Ελα σου λέω και δε θά μετανιώσης είναι «τύπος»!
 Τήν άκολούθησα με μιά κρυφή περιέργεια. "Α! οι «τύ-
 ποι» μ'ένδιεφεραν πολύ!

Στή μεγάλη αίθουσα που κάναμε διάλειμμα πολλά κορίτσια
 είχαν περιτριγυρίσει τήν νεοφερμένη. "Εκείνη στεκόταν με χείλια σφι-
 γμένα και μάτια χωρίς έκφραση, που έμοιαζαν σάν μεγάλα μεταλλικά
 ζουμπιά. "Ομως όσο και άν περιφρονούσα τις λεγόμενες κουκλί-
 τες, ή όμορφιά ατήνῃς με κάρφωσε στη θέση μου.

Τά χαρακτηριστικά της ήταν έντελως άκανόνιστα, παράξενα,
 άπροσδιόριστα. Οίπιο μεγάλες αντιθέσεις παρουσίαζαν ένα σύνολο
 ξανθά, δέρμα σκούρο σοκολατένιο και στόμα μεγάλο και ύγρο,
 που έκλινε μάλλον στο κοράλλινο. Και
 ενώ στο μαύρο στιλπνό δέρμα της δεν
 έπῆρχε ούτε ίχνος κόκκινου, τά χείλια
 ήταν τόσο κοράλλινα, μιά έντελως κοράλ-
 λινα, που τά νόμιζες βαμμένα. Μά εκεί-
 νο που σε μαγνήτιζε ήταν τά μάτια, κά-
 τι μάτια σκούρα πράσινα, που άλλοτε
 έμοιαζαν ψυχρά σάν μετάλλινα και άλ-
 λοτε έκρυβαν κάτι άστραπές, που σου
 θύμιζαν καταιγίδα και θύελλα. Και
 έτσι ή πρώτη έντύπωση που είχα από
 τή Λουδμίλλα Γκρόου ήταν πώς έμοια-
 ζε μιá υπαρκτή άνυπότακτη.

—Τί παράξενο κορίτσι! άκουα γύ-
 ρω μου τά ψιθυρίσματα. Και έξαφνα
 ένοιωσα τά πράσινα μάτια νά με κω-
 τάν επίμονα και τά κοράλλινα χείλια νά
 πλαταίνουν με μιá παράδοξη ύσουςαση.
 Τό παράξενο πλάσμα προχώρησε προς
 τό μέρος μου.

Σās βρήκα δεσποινίς! Σεις είσθε ή
 φίλη μου. "Ηφωνή της...είχε κάτιτό ξερό
 και έπιτακτικό, που δεν μου άρεσε.

Και άν σās πώ ότι δεν συνηθίζω νά κάνω φίλες;
 είπα με ευγένεια.

—Θά συνηθίσετε! ήταν ή άπάντηση με τόν ίδιο
 ξερό τόνο.

"Ω! αυτό πήγαινε πολύ! "Ετοιμαζόμουν νά της
 γυρίσω τήν πλάτη, όταν τά πράσινα μάτια στηλώθηκαν
 στά δικά μου. Και τότε είδα βαθειά κάτι άστραπές
 σάν αυτές που διασχίζουν τόν κατάμαυρο ουρανό τήν
 ώρα της καταιγίδας και σάν αυτές που βλέπομε άνά-
 μεσα στους καπνούς που άνεβαίνουν άπ' τά έπαναστα-
 τημένα πεζοδρόμια. "Αθελά μου χαμογέλασα. Τά κοράλλινα χεί-
 λια τραβήχτηκαν και άπεκάλυψαν μιá σειρά κατάσπρα σουβλερά
 δοντάκια. Και ξαφνικά κάτι γέλια άντήχησαν μέσα στη μεγάλη
 σάλλα, κάτι γέλια σάν προσοπιτά, που έροιαζαν σάν ένας σαρκω-
 σμός και σάν ένα κλάμμα που μ'έκανε ν' άνατριχιάσω. "Όταν ή
 Λουδμίλλα Γκρόου γελούσε, έμοιαζε σά νάκλαιγε με λύσσα, με
 θυμό, με μιá άπελπισμένη κακία... "Ο «τύπος» μ' άπασχολούσε
 κάθε μέρα και περισσότερο. Και μέσα στο μάθημα άκόμα τήν
 κτύπαζα, τήν μελετούσα, τήν έξήταζα. Ο χαρακτήρας της με τρώ-
 μαζε. Μιλούσε με μιá καταπληκτική περιφρόνηση γιά πράγματα,
 που έμεις θεωρούμε ιερά· γιά τήν μητέρα, γιά τήν οικογένεια, γιά
 πατρίδα.

—Δεν ξέρω ποιá είναιή πατρίδα μου, μούλεγε ενώ στα πρά-
 σινα μάτια της παρουσιάζονταν μαύρα στίγματα, που εσήμαιναν
 ότι άρχιζε νά θυμώνη.

—"Ο πατέρας μου είναι Γερμανός, ή μητέρα μου Τσερεκέζα
 Μωαμεθανή που βαπτίστηκε και έγώ μεγάλωσα στη Ρωσία και ή
 γλώσσα που πρωτομίλησα ήταν τά Ρωσικά. Ποιά λοιπόν είναι
 ή πατρίδα μου;

—Και ή οικογένεια; τή ρωτούσα.

—"Ω! ή οικογένεια! "Αν ήξερες!!! και τά μάτια της άρχι-
 ζαν νά θολώνουν.

Σκεπτόμουν πώς ή Γκρόου δεν θάχε κλάψει ποτέ. Παρου-
 σίαζε ένα χαρακτηρισμό αντίθετο και έπαναστατικό πού σε μιá

κρηξη χαράς ή κακίας δεν λογάριζε τίποτα. Είναι τό άσιατικό αίμα!
 έλεγα μέσα μου. "Ομως δεν ξέρω γιατί όλες αυτές οι δυνατές φράσεις
 που μεταχειρίζονταν, όλη ή βιαιότητα και ή αυτοπεποίθηση μου φαι-
 νόταν θεατρική και όλα αυτά τά λόγια, τά γεμάτα περηφάνεια και
 ψυχρή λογική, έμοιαζαν με κραυγές άπελπισίας. "Ηταν εύθυ-
 μη, είχε ένα σαμπορόζικο πνεύμα, τά λόγια έβγαιναν από τό
 στόμα της γεμάτα πικρή δροσερή ειρωνία. Καί όμως ήταν δυ-
 στυχισμένη! "Ημουν βεβαία γι' αυτό.

Τīs νύχτες, όταν ή γκρίζα σκονισμένη πολιτεία βυ-
 θιζόταν σε ύπνο σά μιá μεγάλη ναρκωμένη άρκού.
 δα και στο παληό τετράγωνο κτίριο σταματούσε γιά
 λίγο ή άπαίσια μηχανική ζωή, εκεί στο διπλανό μου
 κρεβάτι τό σοκολατένιο κορμί της Γκρόου στριφογύ-
 ριζε άπελπισμένα στά σεντόνια σάν ένα πληγωμένο
 ζώο σιδ κλουβί.

Κάποτε μου φάνηκε πώς άκουσα βρισιές και κλάμματα που
 πνίγονταν στο μαξιλάρι. Σηκώθηκα και πλησίασα στο κρεβά-
 τι της. Δεν κοιμόταν και τά όλάνοικτα μάτια της έμοιαζαν με
 πρασινόμαυρα νερά, όπου οι άκτίνες του φεγγαριού σχημάτιζαν
 άσημένα αλλάκια.

—Τί θέλεις; μου είπε άπότομα.

—Τίποτα! άπάντησα ντροπιασμένη. Μου φάνηκε πώς κά-
 ποιος έκλαιγε.

"Αναστατώθηκε και κτύπαξε γύρω της. Τά κρεβάτια λουσμέ-
 να στο θαμπό φώς του φεγγαριού φάνταζαν άκόμα πιό άσπρα
 και τά κορίτσια που κοιμόνταν έμοιαζαν σάν τις μαγεμένες βα-
 σιλοπούλες του παραμυθιού.

—Κοιμούνται είπε βραχνά ή Λουδμίλλα και μ' έπιασε άπ'
 τούς ώμους. "Εσύ γιατί δεν κοιμάσαι; ρώτησε σχεδόν μ' ά-
 πειλή.

— Σκέπτομαι! άπάντησα σά χαμένη.

— Σκέφτεσαι! "Ολο σκέφτεσαι! Θάσαι πολύ ευτυ-
 χιαμένη μά έγώ δεν μπορώ νά σκεφθώ!

—Άκουσε Λουδμίλλα είπα σάν παραπονιάρικα· κτυ-
 τάζοντας τόώραίο δυνατόκορμίτης
 έγώ γεννήθηκα γιά νά σκέπτομαι
 μά σύ γεννήθηκες γιά νά ζῆς και
 ν' απολαμβάνης τή ζωή.

— Γιά νά ζώ! "Αλλά με ά-
 φήνουν νά ζώ; Και ξαφνικά ση-
 κώθηκε όρθια. Τά δόλφουςα μαλ-
 λιά της έπεφταν στο άσπρο νυ-
 χτικό και μέσ' σ' αυτό τό χρυσαφένιο πλάσιο φάνταζε
 παράξενα τό γυαλιστερό σοκολατένιο πρόσωπο με τά
 ύγρὰ κοράλλινα χείλια. Και τότε μέσ' άπ' τά σκούρα
 πράσινα μάτια πέρασαν έκτυφλωτικές άστραπές, σάν αυτές
 που διασχίζουν τόν ουρανό τήν ώρα της καταιγίδας σάν
 αυτές που βλέπομε άνάμεσα από τούς καπνούς, που άνε-
 βαίνουν τήν ώρα της έπανάστασης άπ' τά φλογισμένα πεζοδρόμια,
 πάνω άπ' τις θολωτές έκκλησίες, πάνω άπ' τά μέγαρα, πάνω άπ'
 τις καλύβες και άνεβαίνουν, άνεβαίνουν σάν κατάρα της πονεμέ-
 νης άνδροφωπικής ζωῆς στον όχρογαλάζο ουρανό.

—Κάθισε! μούπε και μ' έσπρωξε στο κρεβάτι της και ύ-
 στερα με ρώτησε με μιá φωνή άγρια, που άντήχησε παράξενα
 μ' ένα μεταλλικό ήχο.

—Έξερεις ποιός έκλαιγε; Λέγε! ξέρεις;

—"Οχι! ψιθύρισα τρομαγμένη άπ' τήν άπαίσια έκφραση που
 έπαιρναν τά πρασινόμαυρα μάτια.

—Εγώ!

—Και γιατί; είπα, και] ό] έρωτηματικός τόνος της φωνῆς
 μου είχε κάτι τό τραγικό.

—Γιατί; ρωτάς γιατί; και γέλασε σιγαλά. [Νά σου πώ γιατί.
 "Από τήν κακία μου! Γιατί δεν μπορώ νά τήν πνίξω νά
 γι' αυτό!

—Ποιάν; ρώτησα ενώ χιλιάδες μυρμήγκια έτρεχαν στο πα-
 γωμένο μου κορμί.

—"Εκείνη! "Εκείνη! δεν μπορώ νά προφέρω τ' όνομά της!
 "Εκείνη, που φιλάει τις νύχτες τόν άρραβωνιαστικό μου, ένώ ό
 κακομοίρης ό μπαμπάς κοιμάται κουρασμένος γιατί όλη τή μέρα
 δουλεύει γιά τά λούσα της.

—Είσαι άρραβωνιασμένη; ρώτησα έκπληκτη. Ποτέ δεν μου
 κανες λόγο γι' αυτό.

—Ε! ναι! γιατί σου φαίνεται παράξενο; Είμαι πιά 18 χρo-
 νών και ό άρραβωνιαστικός μου είναι θεός στην όμορφιά. Μά δε
 με νοιάζει γι' αυτόν τό γελοίο! με νοιάζει γιά τόν μπαμπά, τόν
 καλό μου μπαμπά που τόν ατιμάζει αυτή!



—Μά ποιά ; ρώτησάεπι τέλους.
—Μά τοῦβλο εἶσαι ! μούπε με θυμό. 'Η μάννα μου!
—Αδὴν ; με τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς κόρης της;
—Μά ναι σοῦ λέω ! 'Η μάννα μου εἶναι μιὰ καλλονὴ καὶ εἶναι ἀκόμα φλογερὴ μέχρι τρέλλας καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου εἶναι ὁμορφος σὰν θεός !
—Μά δὲν σ' ἀγαπάει ;
—'Ε ! ὅσο καὶ νὰ μ' ἀγαπάει ἐγὼ εἶμαι σὰν πάγος ἐνὼ τῆς μάννας μου τὸ κορμὶ καίει σὰν λυωμένο μολύβι. Καὶ γέλασε καὶ πάλι μούφερε ἀνατριχίλες τὸ γέλοιό της.
—Θά τὴν πνίξω ! ψιθύρισε βραχνά.
—Σώπα Λουδμίλλα ! τὴ μάννα σου !
—Ναί ! ὄχι γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸν κακομοῖρο τὸν μπαμπά !
—Καὶ ὅστερα τι θὰ γίνη ;
—Τίποτα ! μούπε με τρομακτικὴ ἀπάθεια καὶ τὸ πρόσωπό της ἔμεινε δίχως ἐκφραση, σὰν ξύλινο. Καὶ ἔξαφνα ἀγρίεψε.
—Μά ἐπὶ τέλους τί θέλεις ἀπὸ μένα ; 'Ε ; τί θέλεις ; 'Ηρ-
θες γιὰ νὰ με βασανίσῃς. Σατανά ! Νομίζεις πὼς θὰ τὴ γλυτώσῃς ;
—'Οχι δὲν τὴ γλυτώνεις σοῦ εἶπα πὼς θὰ τὴν πνίξω !
—Δουδμίλλα ! ψιθύρισα κάτωχρη. Εἶσαι τρελλή !
—Μερικὰ κορίτσια ξύπ ησαν καὶ μὰς ζύτταξαν σαστισμένα.
—Τρελλή ! Αὐτὸ τὸ ξέρω ! Μά σὺ νὰ φύγῃς ! νὰ φύγῃς ἀκούς ;
Τὰ κορίτσια φώναξαν τρομαγμένα. 'Η Λουδμίλλα με τὰ μαλ-
λιά λυμένα, ξυπόλυτη προχωροῦσε κατ' ἐπάνω μου, ἐνὼ στὶς γω-
νιὲς τῶν κορφαλίων χειλιῶν ὑπῆρχαν ἀφροὶ λύσσας. Μά ἔπειτα
γύρισε πίσω σὰν μετανιωμένη καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι ἐνὼ τὸ

νευροδεμένο πανέμορφο κορμὶ σπατάριζε ἀπ' τοὺς λυγμούς.
'Απὸ τότε δὲν ξαναμίλησε σὲ κανένα. 'Ηταν πολὺ περηφάνη καὶ λυσσοῦσε γιὰ τὴν μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας ἀπεκάλυψε σὲ ἄλλον τὴ δυστυχία της. 'Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρθε-
ναγωγεῖο, πάντα σιωπηλὴ με μιὰ πυρετώδη λαίψη στα μάτια. Μά ἐγὼ πολλὰς νύχτες πεταγόμενον ἀπ' τὸ κρεβάτι τρομαγμένη γιὰ τὴν ἀκουσθὴν μιὰ συριστικὴ φωνὴ σὰν ἐχιδνας. «Θά τὴν πνίξω !» Καὶ πάντα περιμένα νὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ τρομερὸ πού μόνον ἐγὼ τὸ ἤξερα ! Καὶ ἐνὰ ἀπόγευμα εἶδα στὸν «Βιέστον» ἕνα ἐγκλημα πού ἐγινε στὴν ἐπαυλὴ Γκρόου. 'Η ἐφημερίδα χοροπη-
δοῦσε στὰ χέρια μου καὶ ὁμιῶς ἀρχισὰ νὰ διαβάζω. 'Απ' τὴν πρῶ-
τες στιγμὲς πάγωσα δολόκληρη. «'Η κυρία Γκρόου κατόπιν συγκα-
ταθέσεως τοῦ γαμπροῦ της ἐδηλητήριε τὴν κόρη της διὰ λό-
γους ἀντιζηλίας». 'Επανελάμβανα τὶς λέξεις σὰν χαμένη. Καὶ ἔξα-
φνα φαντάσθηκα τὴν ὁμορφὴ Λουδμίλλα στὸ φέρετρο, νεκρὴ με τὰ κορφαλὶνα χεῖλια σφιγμένα καὶ τὰ μαλλιά λυτά. Μά τὰ μάτια τὰ προσινόμαυρα μάτια εἶναι σφαλιχὰ καὶ ἤρεμα σὰν τὰ νερά τοῦ βάλτου. Καὶ ἀκόμα τὸ σοκολατένιο κορμὶ δὲν στριφογυρίζει
πιά στὰ ἀτλαξένια νεκρικὰ σεντόνια, σὰν τὸ πηλωμένο ξύλο στὸ
κλουβί, μὰ κοιμᾶται ἡσυχα-ἡσυχα, κοιμᾶται τὸν αἰῶνο ὕπνου
πὺν τίποτα δὲν τὸν ταράζει οὔτε οἱ ἀστραπεῖς, οὔτε οἱ καπνοὶ
πὺν ἀνεβαίνουν τὴν ὄρα τῆς ἐπανάστασης ψηλά πάνω ἀπ' τὴ
γχορίζα παλιὰ πολιτεία πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ τὶς θάλασσες καὶ
ὅλο ἀνεβαίνουν ἀνεβαίνουν σὰν παρὰ τὸν τοῦ κακομοιριασμένης
φτωχῆς ζωῆς στὸν ὠχρογάλαζο οὐρανό.

P. ΜΙΧΡΩΒ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πῶ. 'Ητο
ἐμπρός ἡ γυναίκα μου.



—'Ο τσέλιγγας.—'Ο γυιὸς μου ἔμαθε
ἕνα νέον τρόπον νὰ μετροῦ τὰ πρόβατα
τώρα πού ἐπῆγε εἰς τὸ σχολεῖο.
—'Ποῖον τρόπο ;
—Μετᾷ τὰ πόδια καὶ τὰ διαιρεῖ κα-
τόπιν με τὸ τέσσερα.

—Εἶμαι ἡ εὐτυχιστέρα τῶν γυναικῶν,
Μαρίκα μου. 'Επῆρα τὸν ἄνδρα πού ἤθελα.
—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε! Εὐτυχία γιὰ
ἕνα κορίτσι εἶναι νὰ πάρῃ τὸν ἄνδρα πού
ἤθελε ἄλλη.

—'Ησύχυος.—Δὲν με ἀγαπᾷς πιά!
—'Ο σύζυγος.—Διὰ τὸ λέγεις αὐτὸ ;
—Εἰς πάντοτε σὲ ἀγαπᾷ.
—Δὲν ἀγαποῦν ποτὲ μιὰ γυναίκα πού
φορεῖ φορέματα περυσινῆς μόδας, ὅπως
τὰ δικά μου!

—Πιστεύεις ὅτι ὁ ράπτης σου θὰ μοῦ
κάνῃ πίστωση;
—Σὲ γνωρίζει;
—'Οχι.
—'Ε, τότε πιστεύω ὅτι θὰ σοῦ κάνῃ
πίστωση.

—Συγγνώμην, 'Αντώνη, ἀλλὰ δὲν ἡμ-
πορῶ νὰ κάνω τίποτε πιά...
—Τὶ συμβαίνει;
—'Η γυναίκα μου ἐφόρεσε τὸ καινούρι-
ο τοῦ καπέλλου καὶ ἐτρεξε ἀμέσως νὰ τὸ
δείξῃ στὴ γυναίκα σου.

—'Ο ἱατρός.—Σήμερα μόνον μοῦ ἔλετε
ὅτι πίνετε δέκα ποτήρια κονιάκ τὴν ἡμέ-
ραν. Διὰ τὸ δὲν μοῦ τὸ εἶπατε πρὸ δέκα ἡ-
μερῶν ὅταν ἦλθατε τὴν πρώτην φορὰν
πού σᾶς εἶδα;



— Πὼς ἡμπορῶ νὰ μάθω ὅλους αὐτοὺς
τούς κανόνες τῶν διατυπώσεων τῆς Βουλῆς.
Καὶ ὁ Πάργελ, μειδιῶν, ἀπήντησεν.
— Παραβαίνων ὅλους τὸν ἕνα μετὰ
τὸν ἄλλον!

— Αὐτὸς πού περιμένει ἔξω, Μαρία,
εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου βέβαια...
— Πὼς τὸ ξέρετε;
— 'Εχει στὸ στόμα του ἕνα ἀπὸ τὰ
ποῦρα μου...

—'Ενας μικρὸς ἦλθε εἰς τὸ σχολεῖο με
τὰ χέρια καταλερωμένα.

—'Ακουσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ δά-
σκαλος, πὼς ἦλθες στὸ σχολεῖο με χέρια
ἐτσι λερωμένα; Δὲν ντρέπεσαι; Τὶ θάλεγε
ἂν καὶ γὼ ἐρχόμουν με τὰ χέρια μου
λερωμένα;

—'Εγὼ, κύριε, δὲν θὰ σᾶς ἔλεγα
ποτε ἡ μαμά μου ἔχει πῆ πὼς ὅταν εἶ-
κάνεις καλὴ ἀνατροφή, δὲν μιλεῖ γιὰ τὰ
ἄσχημα πράγματα, πού βλέπει στοὺς ἄλ-
λους.

—'Ο φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς.— Νομίζω,
μπαμπά, πὼς μόλις πάγω τὸ δίπλωμά μου
θὰ ἐπρεπε νὰ διαλέξω μιὰ εἰδικότητα. Θὰ
προτιμοῦσα νὰ γίνω εἰδικὸς ἐντολόγος.

—Παιδί μου, εἶναι καλλίτερα νὰ εἰδι-
κευθῇς εἰς τὰ δόντια. Νὰ γίνῃς ὁδοντο-
λόγος.

—Καὶ γιὰ τὸ ὁδοντίατρος καὶ ὄχι ὁτο-
λόγος;

—Γιὰ τὸ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δύο αὐ-
τιά, ἀλλὰ τριάντα δυὸ δόντια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΑ «ΠΟΡΤ - ΜΠΟΝΕΡ» ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΠΟΛΛΟΙ προληπτικοὶ ἄνθρωποι συνειθίζουν, ὡς εἶναι
γνωστὸ, νὰ κρατοῦν ἐπάνω τους μερικὰ ἀντικείμε-
να πού τοὺς φέρνουν «γούρι». Δηλαδή τὸ ἀντικείμενο αὐτό,
ὅπως π.χ., εἰς αἱ ἕνας μικροσκοπικὸς βούδδας, ἕνα δόντι
ἀπὸ λιοντάρη, ἕνα νύμισμα πού βρῆκαν στὸ δρόμο κτλ.
νομίζουν ὅτι ἔχει μιὰ μαγικὴ δύναμη τέτοια, πού φέρνει



ἀρχίζει ἕνα φιλμ, κυττάξῃ τὸ τσέκ καὶ θυμᾶται τὴν ἐπο-
χὴ πού γιὰ λίγα δολλάρια ἐργαζόταν στὰ «μπολλέτα» τοῦ
Μπροντγουαίη.

Τὸ «γούρι» τοῦ Ράφτ.

—'Ο ἡθοποιὸς Ζωρὴ Ράφτ ἔχει ὡς «γούρι» ἕνα ἀντικεί-
μενο χωρὶς σημασία, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ ἔσωσε τὴ
ζωὴ τοῦ γότρου, πού λατρεύουν δλα τὰ κορίτσια καὶ τῶν
πέντε. 'Ηπειρος, ξανθὰ, μελαχροινὰ, λευκὰ ἢ κόκκινα, κί-
τρινα ἢ μαύρα ! 'Αξίζει τὸν κόπο νὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ ἐν
συντομίᾳ τὸ γεγονός.

—'Ενα πρῶτ ὁ Ζωρὴ ἐνὼ περπατοῦσε σιγά-σιγά στὸ
Σοῦνσετ Μπούλεβερτ τῆς Μπεβεργλάου Σίτι, δηλαδή στὴν
συνοικία τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ μιὰ στιγμὴ
εἶδε κάτι νὰ λάμπῃ στὸ χῶμα. 'Εσκυψε καὶ σήκωσε ἕνα...
διαμάντι ; 'Οχι, μόνον ἕνα ἀσήμαντο κομμάτι γυαλί πού
ἦταν τὸ μισὸ χωμένο στὴ γῆ.

—'Ηταν ἔτοιμος νὰ τὸ πετάξῃ ὅταν... ἕνας μεγάλος θό-
ρυβος τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ ἀκίνητος. Σὲ δέκα βημάτων ἀ-
πόσταση μπροστά του, ἕνα δολόκληρο παράθυρο σωριά-
σ' ἦεν στὸ δρόμο. 'Αν, λοιπόν, ὁ Ζωρὴ Ράφτ δὲν εἶχε
σταματήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κομμάτι γυαλί
ἐκεῖνο... θὰ ἔπεφτε τὸ παράθυρο ἐπάνω του καὶ θὰ τὸν
σκοτώνει. 'Ιδού λοιπὸν γιὰ τὸ «ἀστήρ» κρατᾷ πάντα μαζί
τοῦ ἐκεῖνο τὸ κομματάκι τὸ γυαλί, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἀ-
ποχωρίζεται.

Τὸ «γούρι» τῆς Λοῦπε Βελέζ.

—'Η Λοῦπε Βελέζ, ἡ φλογερὴ Μεξικανή, ἔχει ὡς γούρι
ἕνα ἀρχαιοτάτο «τάλι» ἀπὸ μαύρη νταντέλλα. Τὸ σάλι
αὐτὸ εἶναι πεντακοσίων ἐτῶν, καὶ τὸ φοροῦσαν πάντα μά-
γισσες !

—'Εἶναι τὸ «γούρι» μου»
εἶπε ἡ μικρὴ Λοῦπε καὶ μό-
νον οἱ στενοὶ μου φίλοι μπο-
ροῦν νὰ τὸ ἐγγίξουν.

Τὸ δακτυλίδι τῆς Σήρερ.

—'Η Νόρμα Σήρερ ἔχει ὡς
γούρι» ἕνα ἀσημένιο δακτυ-
λίδι, πού τῆς τὸ ἐχάρισε ἡ μη

τέρα της, ὅταν ἦταν ἀκόμη κοριτσάκι. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ
εἶναι ἕνας ἀπλοῦς κρῖκος ἐλαχίστης ἀξίας.

—'Ο Ριχάρδος Κορτέζ ἔχει ὡς «γούρι» μιὰν δολόκλη-
ρη ἀμφίεση. 'Ακριβῶς ποδείται γιὰ μιὰν ἀμφίεση πού
τοῦ ἐχάρισε πρὸ ἐτῶν ἕνας ἀρχηγὸς Ἰνδιάνικης φυλῆς
τοῦ Οὐέστ.

Τὸ γούρι τοῦ Χάρολντ Λόυδ εἶναι τὰ
«γυαλιά του». Οὔτε κατ' ἰδέαν ! 'Ο Χάρολντ
βλέπει πολὺ καλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ τεράστια
γυαλιά πού φορεῖ δὲν ἔχουν... γυαλί!

Δὲν τὸ ξέρατε; Μάλιστα θὰ σᾶς πῶ
καὶ κάτι ἄλλο. Τὰ γυαλιά αὐτὰ ἔχουν ἕνα
μαῦρο λάστιχο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ
ἐτσι ὁ θαυμαστικὸς κωμικὸς μπορεῖ νὰ τρέ-
χῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ κάνῃ τοῦμπες, χωρὶς νὰ
τοῦ πέφτουν. Λοπὸν ὁ Χάρολντ Λόυδ ἔχει
γιὰ «γούρι» μιὰ μικροσκοπικὴ χελώνη, πού
τοῦ ἐχάρισε ἕνας κινέζος.

Ἡ κατσίκα τῆς Κολμπέρ.

—'Η Κλωντὲτ Κολμπέρ ἔχει γιὰ τυχερὸ
ἀντικείμενο μιὰ μικροσκοπικὴ κατσίκα λευ-
κὴ. 'Η Φαίη Οὐραϊνὴ ἕνα τσακάλι καὶ ἡ
Ζανὲτ Γκέϋνορ ἕναν θαυμασιὸν γάτον ἀγ-
κύρως!

—'Ωστε λιγὸν ἀκόμη καὶ οἱ «ἀστέρες»
τοῦ κινηματογράφου ἔχουν «γυαλίδικα» ἀντικείμενα;

Μὰ εἶναι ἄραγε ἀλήθεια πὼς τ' ἀντικείμενα αὐτὰ
ἔχουν τὴν μαγικὴ δύναμι ὥστε νὰ προφυλάσσουν ἕνα
ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε κακὸ ἢ νὰ τοῦ φέρνουν εὐτυχία;

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Ἦθελε νὰ τὴν κλέψουν !

—'Ανάμεσα στοὺς τόσους «ἀστέρας» τοῦ κινηματογρά-
φου πού ἐπεσκέφθησαν ἐφέτος τὴν Βενετία γιὰ τὸ «κινημα-
τογραφικὸ κογκρέσο» ἦταν καὶ ἡ χαριτωμένη ντίβα Γκράς
Μπράντλεϋ.

—'Η ἐκκεντρικὴ αὐτὴ ντίβα πῆγε στὴ Βενετία με τὸ
σκοπὸ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ συγ-ἰνηση πού συγχρόνως θὰ προ-
καλοῦσε σκάνδαλο στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους. 'Η-
θελε δηλαδή νὰ τῆς κλέψουν μερικὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματά της.

—Πράγματι, στὸ ξενοδοχεῖο πού κατέλυσε, οὐδέποτε ἐ-
κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, ποτὲ δὲν ἔκρυψε
τὰ κοσμήματά της ἀλλὰ τὰ ἔφηνε ἐκθειμένα ἐπάνω στὸ
τραπέζι, στὸ λαβωμένο, στὸ μαζεμένο τῆς μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς
κάποιος λαποδύτης θὰ τὴν ἐπισκεπτόταν γιὰ νὰ τὰ φαιρέσῃ.

—Τὰ κοσμήματα ὅμως βρίσκονταν κάθε πρῶτὴ στὴ θέσθους.

—'Η ὁραία Μπράντλεϋ εἶχε ἀπογοητευθῇ, ὅταν ἕνα βρα-
δυ, στὸ χορὸ τοῦ ξενοδοχείου, ἐγγνώρισε ἕνα κομψοτυμέ-
νο νέο γιὰ τὸν ὁποῖο ὁμῶς ἀμέσως τὴν ἐπληροφόρησαν
πὼς δὲν ἦταν καθὼς τῆς ἐπαρουσιάσθη ὁ Κόμης 'Αλβέρτο
ντ' 'Αβέρτο ἀλλὰ ἕνας ὑπόπτος τύπος πού ἐλυμαίνετο τὰ
κοσμικὰ κέντρα. Τὸ γεγονός αὐτὸ... ἡχαρίστησε τὴν ντίβα
καὶ ἤλπισε πὼς τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε θύμα
κλοπῆς. Πράγματι, κατὰ τὶς δύο τὰ μεσάνυχτα κάποιος θόρυ-
βος τὴν ἐξύπνησε καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἀντίκρουσε τὸν
ψευτοκόμητα πού τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἔβαζε στὴν τσέπη του ἕ-
να μαργαριτάρينو κολλιέ.

—'Εγὼ εἶμαι, ὁ Ροβέρτος, εἶπε ὁ νέος χάνοντας τὴν
ψυχραιμία του. 'Ηλθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω γιὰ τὸ ἔμαθα
πὼς αὐριο θὰ φύγετε.

—'Η Μπράντλεϋ δέχτηκε τὸ νέο καὶ ἔμεινε μαζί του ὡς τὸ
πρῶτ ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού ὁ Ροβέρτος ἔφευγε τὸν εἶδε νὰ
ἀφήνῃ ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ
κολλιέ πού εἶχε κλέψει!

—Τὴν ἀπογοήτευση γιὰ τὴν
ὁραία Γράς ! 'Ο Ροβέρτος ἦ-
ταν ἕνας πραγματικὸς κλέ-
πτης ἀλλὰ ἐπειδὴ τὴν ἐρω-
τεύθηκε δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν
κλέψῃ !
I. ΜΠΡΑΟΥΝ



Τζίμ ο λωποδύτης

Ήταν γνωστός σ' όλον κληρο το Παρίσι και ειδικώς στη Μονμάρτη, στο Μονμπαρνάς, όπου οι διάφοροι «μπάρμαν» ήταν υπερέφανοι που ο Τζίμ τους φώναζε μ' ένα: «φίλε μου». Οι παριζιάνοι τον χαιρετούσαν με σεβασμό κι' οι γυναίκες των κέντρων διασκέδασαν, τον έθαυμαζαν γιατί ήταν κομψός και έξυπνος.

Τι δουλειά έκανε ο Τζίμ; Μυστήριο...! Τό βράδυ εκείνο, κατά τις έντεκα ή ώρα, ο Τζίμ φρακοντυμένος και με ψηλό καπέλλο, μπήκε σ' ένα σκοτεινό δρόμο. 'Ο άριστοκράτης, ο κοσμικός, ο κομψός Τζίμ ήταν έτοιμος να μπή σ' ένα βίλλα, που οι ιδιοκτήτες της Μολιέ, είχαν φύγει από την προηγούμενη ημέρα. Ποιος ήταν ο σκοπός της επισκέψεως του; 'Ενα αρχαίο βάζο από χρυσό και στολισμένο με πολύτιμους λίθους για το οποίο οι Μολιέ έκαναν τό σφάλμα να μιλήσουν σ' ένα άριστοκρατικό γεύμα, όπου ο Τζίμ είχε κατορθώσει να παρουσιάσει ως προσκεκλημένος. 'Ο Τζίμ ήξερε τη δουλειά του! 'Αν τον έβλεπε κανείς, ή ακόμη και οι αστυνομικοί, ο κοσμικός λωποδύτης θα ήξερε να τους αντιμετωπίσει με δυο λόγια. 'Ενας γνωστός «τύπος» μπορούσε κάλλιστα να κάνει λάθος στην πόρτα. 'Αλλωστε, ποιος θα τολμούσε να συλλάβει έναν κύριο με φράκο και με ψηλό καπέλλο;

'Ο Τζίμ μπήκε στη βίλλα. Μόλις έφθασε στο χώλ, ένα διαπεραστικό γυναικείο άρωμα τον έκανε να σταθί ακίνητος κι' να σκεφθή: Μήπως έκανε λάθος; Μήπως είχε πέσει σ' ένα καμιά παγίδα;

Οι πληροφορίες που είχε πάρει μήπως ήταν ψεύτικες; Στάθηκε ακίνητος κι' ακρόαστηκε. Τη στιγμή εκείνη, ένας μικρός θόρυβος άκουστηκε, πράγμα το οποίο έκανε το Τζίμ να καταλάβει πως δεν ήταν μόνος, πως κάποιος θάρχεταν κοντά του, για να τον πιάσει επ' αυτοφώρω.

Συγκρατώντας την αναίτιση του, κρύφτηκε, μαζεύτηκε πίσω από μια μεγάλη πολυθρόνα και περίμενε.

Στο διπλανό δωμάτιο παρουσιάστηκε μια γυναίκα, μάλιστα, μια νέα, που φορούσε πολυτελή και κομψή τουαλέτα από κόκκινο βελούδο.

'Ο Τζίμ τότε, άφησες κάθε, κίνδυνο, γύρισε τον διακόπτη κι' άναψε τα ηλεκτρικά φώτα του σαλονιού. Στόν καθρέφτη που ήταν άπεναντί του είδε το πρόσωπό του κάτωχρο, αλλά άμέσως προσπάθησε να του δώσει ένα προσποιημένο χαμόγελο.

'Η γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο που βρισκόταν ο Τζίμ και μόλις τον είδε του είπε:

— Σεις! 'Ω! ή καμαριέρα μου δεν υποφέρεται! 'Αφο' με περιμένει κόσμος, δεν με είδοποιεί να μην άργήσω!

'Ο Τζίμ δεν είπε ούτε μια λέξη. Κυττούσε κατάπληκτος το περιδέραιο, τα βραχιόλια και τα πολύτιμα δακτυλίδια, που φορούσε ή άγνωστή του κυρία, ή οποία άμέσως είπε:

'Η φίλη μου, Ζανέτ Ντυμπρέ, πολλές φορές μου σκαρώνει τέτοιες φάρσες. Μου τηλεγράφησε προχθές κι' ιδού, άκριβώς τι μου είπε: «Μεθαύριο έχω γιορτή στο σπίτι. 'Ο καρβαλλιέρος σου θα έλθι να σε πάρει. Σ' δεν τον γνωρίζεις κι' ούτε αυτός σ' έχει ιδί ποτέ του. Θά τον γνωρίσεις έν' άθ' άρχεσθε μαζί, στο σπίτι μου με το αυτοκίνητο. 'Εχω μανίνα να δημιουργώ νέα ζευγάρια».

'Η γυναίκα έξοσπεσε σ' ένα ήχηρό γέλιο:

— Οί δυο μου φίλες, ή Μόνικα και ή 'Ελλεν προσεκλήθησαν από την Ζανέτ Ντυμπρέ με την ίδια φάρσα. Σεις όμως, κύριε, θά γνωρίζετε αυτό το άστείο. Πολύ πρ'ω τύπο, αί; 'Ο Τζίμ άναστήναξε:

— Πρωτοτυπώτατο! 'Εφεύγει από τη ρουτίνα των προσκλήσεων, από τις ίδιες φιλικές φάτσες κι' από τους άνε-

πιθύμητους προσκεκλημένους.

— Πηγαίνουμε;

— Βεβαίως!

— 'Εγώ, όνομάζομαι 'Οδέττη... έσείς;

— 'Εγώ; 'Εγώ... 'Εορίκος!

'Η 'Οδέττη φόρεσε μιά γούνα και προχώρησε πρ'ος την έξοδο. 'Όταν βγήκαν στο δρόμο ο Τζίμ την πήρε μπράτσο. 'Ακούστε, της είπε. Μην πάμε στης κυρίας Ντυμπρέ. Δέν θά περάσουμε καλά. 'Εγώ σ'άς προτείνω να πάμε σ' ένα κομψό κοσμικό κέντρο για να περάσουμε εύχάριστα τη βραδυά μας, μη μ' άρνηθ'ετε...

— Για σταθίτε... δεν έπρεπε... αλλά... ναι, δέχομαι.

Σ'ε μιά αίθουσα γεμάτη από καπνούς ή 'Οδέττη και ο Τζίμ έπιασαν ένα τραπέζακι. Σ'ε λίγη ώρα είχαν γίνει φίλοι, κι' ο Τζίμ που στεκόταν όρθιος έπάνω από το φωτέιγ, έλεγε στη νέα που φαινότανε βυθισμένη στις σκέψεις της.

— Πόσο είσθε ώραία!

Τό βλέμμα του όμως παρατηρούσε το περιδέραιο και τα βραχιόλια της 'Οδέττης που λαμποοπούσαν κάτω από το άπλετο φ'ος του κέντρου. Για μιά στιγμή την ρώτησε.

— Θέλετε να χορέψουμε;

'Η 'Οδέττη, που φάνη σ'άν εκείνη τη στιγμή να συνήλθε, δέχτηκε με ευχαρίστηση.

Τά φ'ωτα έγιναν πιά μουντά, τα πρόσωπα των θαμώνων πήραν μιά πονετική, μιά μελαγχολική έκφραση. 'Η όρχήστρα έπαιζε ένα ταγκό. 'Ο Τζίμ, με μεγάλη επιδεξιότητα της ξεκούμπωσε το περιδέραιο το οποίο τράβηξε μέσα στη χούφτα του. 'Η 'Οδέττη με μισοκλεισμένα τα μ'τια άναστήναξε:

— Πόσο χορεύετε όμορφα! και ξεκαρφισώνοντα ένα τραντάφυλο από το στήθος της, το έδωσε στόν Τζίμ.

Για μιά στιγμή, αυτή ή έρωτική χειρονομία έκανε, τον Τζίμ να σκεφθή πως έπρεπε να έπιστρέψι στην 'Οδέττη το περιδέραιο που της είχε πάρει. 'Εβαλε τό χέρι σ'ήν τσέπη του, αλλά τό ξανάβγαλε. Άδειο! Δέν έπρεπε να χάσει τό κυφόρον του!

Στό μεταξύ τα μάτια της 'Ο. δέιτης μαύρα κι' έκφραστικό, τον κυττούσαν μ' ένα μελαγχολικό βλέμμα, όταν για στιγμή σηκώθηκε όρθια και είπε:

— Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι. Μην έλθετε μαζί μου! Δέν θέλω να μ'ά; Ιδού... Σ'ας εύχα-ριτώ για τις περιποιήσεις σας... 'Ωρβουάρ, 'Ερρίκο Ι.

— 'Ο Τζίμ έκανε μιάν υπόκληση. 'Η 'Οδέττη άνοιξε δρόμο άνάμεσα σ'τα ζευγάρια που χόρευαν και χάθηκε πίσω από μιά πράσινη κουρτίνα. 'Ο άέρας ήταν παγωμένος κι' ο θόρυβος των τακουνιών της 'Οδέττης έπάνω σ'ήν έρημη άσφαλτο όλοένα έσβυνε...

'Ο Τζίμ, έμεινε μόνος, έρριξε μιά ματιά στο τριαντάφυλλο που του χ'ρισε ή 'Οδέττη όταν σ'ε λίγες στιγμές έ-νας «γκρο'υμ» τον έπλησίασε και του είπε:

— Κύριε, ή κυρία που ήταν μαζί σας μ'ό έδωσε για σ'ας αυτό τό μπλιέτο. 'Ο Τζίμ κλονίστηκε. Μήπως αυτή τον είχε καταλάβει πως ήταν λωποδύτης; Γιατί τότε, θά ήταν χαμένος! 'Ανοιξε τό φάκελλο κι' ύστερα έδωσε μιά γερή γροθιά στο τραπέζι... Τούγραφε:

«Φίλε Τζίμ, είμαι βεβαία πως μόλις δ'αβ'σης αυτό τό μπλιέτο μου θά τραβάς τα μαλλιά σου. 'Εχασες τη «δουλειά» μέσα από τα χέρια σου! Είχα έπισκεφθή την βίλλα Μολιέ για ν' αφαιρέσω τό αρχαίο χρυσό βάζο με τις πολυτίμες πέτρες. Με είδοποίησε όμως ή φίλη σου Ντεντέπ'ως θάρχόσουν και σ' στη βίλλα με τον ίδιο σκοπό και γι' αυτό πούπαξα τό «κόλλο. Τι τά θέλεις, φίλε μου, έχω π'ηρα τό χρυσό βάζο, και σ' ένα τριαντάφυλλο. Με άγάπη 'Οδέττη. Υ. Γ. Τό περιδέραιο που μ'ό έκλεψες είναι ψεύτικο!

ΚΑΤΙΑ ΑΝΤΖΕΛΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Εύθυμα διηγήματα

Όταν ο κ. Μάουτνερ έκανε ν' άνοίξει με τό κλειδί την πόρτα του σπιτιού του, είδε κατάπληκτος πως ή πόρτα ήταν άνοικτη. Φ'ω'αξε με δυνατή φωνή τον Τζών, τον καμαρό έρη, αλλά δέν του δόθηκε καμιά άπάντησις. 'Ο Μάουτνερ, κούνησε τό κεφάλι με άπορία και μπήκε στο σπίτι του.

— 'Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας ήρθε κι' ο Τζών. 'Η-ταν ώχρος και κατασυγκινημένος.

— Π'ως; τι βιέπουν τα μάτια μου; — ξεφώνησε ο Τζών μόλις είδε τον κ. Μάουτνερ. Σεις είσθε; Ζωτ'ναός;..

— Μήπως τρελλάθηκες, Τζών; ρώτησε ο κ. Μάουτνερ μη θυμό κυττώντας τον Τζών στα μάτια.

— Πρ'ό ενός τετάρτου της ώρας, κύριε, μ'ό έτηλεφώνησαν πως πέσατε θύμα ένός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και πως βρήκατε οίκοτό θάνατο! είπε ο Τζών.

— Τι βλακ'ωδες άστείο!

— Εύτυχ'ως που ήταν άστείο, κύριε Μάουτνερ... συνεπλήρωσε ο Τζών κάτωχρος άπό την έκπληξή του.

— Και σ' έφυγες κι' άφηκες τό σπίτι μόνου μ' άνοιχτή την πόρτα! Δέν σκέφθηκες πως μπορούσε να μπή ο καθένας;

— Δέν ήξερα τι έκανα άπ' τον τρόπο μου, κύριε...

— Τέλος πάντων... τώρα δώσε προσοχή σ' ό,τι θά σο' π'ω. 'Εγώ περιμένω μιά κυρία, την γυναίκα του έργο-

στασιάρχου Μπέσσερ, που γνώρισα χ'θες στο τραίνο. Της είπα πως είμαι ζωγράφος κι' εκείνη δέχτηκε να της κάνω

ένα πορτραίτο με τη συμφωνία όμως πως κανείς άλλος άπό μένα δέν θά είναι στο σπίτι. Λοιπόν, σ' Τζών θά φύγης και δέν θά γυαίσης πρ'ιν άπό τα μεσάνυχτα...

— 'Όταν ο κ. Μάουτνερ έμεινε μόνος, μπήκε στο δωμάτιό του και τό βλέμμα του, χωρίς να τό θέλη, έπεσε κάτω άπό τό κρεβάτι. Την ίδια σχεδόν στιγμή έκανε δυό άπότομα βήματα πρ'ος τό όπ'ισω. 'Ενας άνθρωπος με τό πιστόλι σ'ά χέρι πετάχτηκε άπ' εκείνη την κρ'επτη.

— Τι ζητάτε έδ'ω μέσα; τον ρώτησε άπότομα ο κ. Μάουτνερ, προσπαθώντας να δείξει ψυχραιμία.

— Τό ξέρετε πολύ καλά... άπάντησε ο άλλος. 'Εγώ είμαι ο έργοστασιάρχης Μπέσσερ!

— 'Ο έργοστασιάρχης Μπέσσερ! ξεφ'ω ησε ο άλλος.

— Μάλιστα κύριε, ο άνδρας της νέας σας φίλης που άποκτήσατε στο τραίνο. 'Ασφαλ'ως δέν θά με περιμένετε έδ'ω, δέν είν' έτσι;

— 'Ωστε σεις είσθε... ο άνδρας της κ. Μπέσσερ;.. Μα πως βρεθήκατε έδ'ω;..

— Μ'ό ήταν άρκετό ένα τηλεφώνημα...

— 'Ωστε σεις τηλεφωνήσατε... σεις;..

— Ναι, μεταχειρίστηκα αυτό τό μέσον γιατί ήθελα να μπ'ω κρυφά στο σπίτι σας. 'Η ζήλεια μεταχειρίζεται κάθε μέσον έστω κι' εκείνα που πολύ δύσκολα μπορεί να συλλάβει ο ανθρώπινος νους. 'Ηθελα να περιμένω να έλθι ή γυναίκα μου αλλά σεις μ'ό χαλάσατε τό σχέδιό μου.

— Συγγνώμη, αλλά ή κυρία σας θά έλθι έδ'ω γιατί θέλει να της κάνω τό πορτραίτο της... Δέν πρόκειται για ένα έρωτικό ραντεβ'ό. 'Η κυρία δέν θά έπισκεφθή ένα φίλο αλλά ένα καλλιτέχνη...

— Τό ξέρω Ι... 'Ο ειδικός ντετέκτιβ άκουσε τη συνομιλία που κάνετε μέσα στο «έξπρες» και μ'ό έδωσε κάθε σχετική πληροφορία. 'Εσείς είπατε στη γυναίκα μου πως είσθε ζωγράφος, έν'ω είσθε διευθυντής Τραπεζής. Κι' έτσι καταφέρατε τη νκ. Μπέσσερ για να σ'ά; έπισκεφθή.

— Πολύ καλά, άς παραδεχ'ο'με ότι έτσι είναι. Πήτε μου λοι-

ΠΑΝΘΕΟΝ

'Υπό Κούρτ Βίσνερ

πόν τώρα τι έπιθυμείτε, κύριε, ρ'ω-τ'ησε μ' άνυπομονησία ο άλλος.

— Τίπο'ε! 'Απλούστατα θέλω να μ'ό άποδείξετε πως ή έπίσκεψη

της γυναίκας μου δέν άποτελεί μιά έρωτική συνέντευξη.

— Π'ως;

— Θά σ'ας υποδείξω έχ'ω τον τρόπο. 'Η γυναίκα μου δέν ξέρει πως έχ'ω βρ'σκομαι έδ'ω, στο σπίτι σας. Θά κρυφ'ω, λοιπόν, στο παραπλεύρως δωμάτιο και θ' άκούσω τη συζήτησή σας.

— Παρακαλώ... περ'αστε... είπε ο κ. Μάουτνερ, άνοίγοντας την πόρτα του δω. ατίου που ήταν παραπλεύρως άπό τό σαλόνι.

Λίγες στιγμές άργότερα άκούστηκε να χτυπούν τό κουδο'νι της πόρτας. Ο κ. Μάουτνερ πήγε κι' άνοίξε και είπε

με σιγανή φωνή στην κυρία:

— Κυρία Μπέσσερ... προσέξατε... ο άνδρας σας!! ο άνδρας σας βρ'σκεται κρυμμένος μέσα στο σπίτι μου κι' άριβ'ως στο πλαγινό δωμάτιο άπό τό σαλόνι.

— 'Ο άνδρας μου; ρώτησε ή κυρία έκπληκτη.

— Σούτ! π'ρέπει να πιξ'ουμε μιά κωμωδία... άργότερα θά σ'ας έξηγήσω τι συνέβη... Περάστε τώρα στο σαλόνι γιατί μπορεί να υποψιασθή...

Μπήκαν κι' οι δυό στο σαλόνι.

— Καθίστε κυρία, έξηκολούθησε με δυνατή φωνή ο κ. Μάουτνερ.

Είμαι ευτυχής που ήλθατε να μ' έπισκεφθήτε στο άτελιέ μ'ου. 'Αλλά πρ'ιν άρχίσω να κάνω τό πορτραίτο σας...

'Η ώραία κυρία έξέσπασε σ'ε ήχηρό γέλιο.

— Γιατί λέτε αυτές τις βλακειές, άγαπητέ μου φίλε Μάουτνερ; τον διέ-έκψε πετώντας σ' ένα φωτέιγ τό καπέλλο της

'Εγώ δέν πιστεύω ποτέ στην τέχνη σας γιατί ποτέ δέν σ'ας νόμισα καλλιτέχνη. Ξέρω πολύ καλά πως δέν είσθε ζωγράφος... 'Α. ναι τί μ'ό ψυθιρ'ισατε στο χώλλ;.. Π'ως ο άνδρας μου είναι κρυμμένος στο πλαγινό

δωμάτιο; Π'ως άκούει την κουβέντα μας;

— Μα κυρία... μουρμούρισε ο κ. Μάουτνερ άπελπισμένος.

'Εκείνη τον άρπαξε και τον φίλησε.

— 'Ο άνδρας; έξηκολούθησε, γελώντας. Μ' άφο' άπό δ'ω και τρ'α χρόνια είμαι χήρα;..

'Ο κ. Μάουτνερ έκανε ένα π'ήδημα και άνοιξε την πόρτα του δωματίου.

— Ποιος είναι λοιπόν αυτός ο άνθρωπος;

Τό δωμάτιο ήταν κενό. 'Ο «σύζυγος» είχε φύγει άπό τό παρόθυο. Τό χρηματοκιβώτιό του κ. Μάουτνερ ήταν άνοιχτό και άδειο!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βόλφραγκ Γκαίτε έθεώρει εαυτόν'ως τον μεγαλύτερον άνθρωπον της έποχής του και δέν άπέκρυπτε την πεποίθησιν του αυτήν. Μίαν ήμέραν εις την λουτρόπολιν Κάρλσμπαντ του συνέσθησαν τον Μπετόβ'ν. Οί δυό άντήλλαξαν θερμήν χειραψίαν και κατόπιν θέλοντες να μείνουν μόνου, έπέβησαν μιάς άμάξης διά να κάμουν ένα περίπατον εις την πόλιν. 'Ητο όμως ή ώρα του περιπάτου και ή άμαξα με τους δυό μεγάλους άνδρας προεκάλεσε την περιέργειαν όλων. Παντού όπόθεν διήρχοντο, όλου άπεκαλύπτοντο διά να τους χαιρετήσουν. Μετά τινα ώραν ο Γκαίτε, θ'λ'ων να δ'ώσει εις τον Μπετόβ'ν ένα έννοήση ότι οι χαιρετισμοί άπυθύνοντο πρ'ος αυτόν, είπε:

— Καταντά π'ληγ'ς να είναι κανείς μέγας άνήρ!

— Μ'ή δίδετε προσοχήν, φίλε μου. Φά'νεται ότι χαιρετούν έμέ, άπ'ήντησεν ο Μπετόβ'ν.

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Καθώς ακούστηκε νά κλεί-
νη ή πόρτα της εισόδου
ο Τάρφου έδωσε μιά σκουπιτιά
στον αδελφό του Πέρεμου :

—Αυτή είναι! είπε κι' άφοδύ άλληλοκυττάθηκαν ξα-
νάρχισαν νά παίζούν χαρτιά, σά νά τους άφινε άδιαφόρους
ο έρχομός της αδελφή; τους.

—Λοιπόν Τζάν, πώς τά πέρασες στον περίπατο με τον
άρραβωνιστικό σου τον Γουίλλυ, την ρώτησε ο Τάρφου δ-
ταν αυτή μπήκε στο δωμάιο, χωρίς νά γυρίση νά την
κυττάξη.

—Εκείνη όμως τους φώναξε άπότομα :

—Ο Γουίλλυ εξαφανίσθηκε και σίγουρα θά τó μάθατε πρίν
άπό μένα. "Ολος ο κόσμος, στα περίχωρα, έχει αναστα-

τωθή άπ' αυτή την είδηση.

—Εμείς ; κάθε άλλο ! "Εδω παί-
ζουμε ήσυχα ήσυχα χαρτιά, άπό την ώ-
ρα που έφυγες.

—Πές μας λεπτομέρειες. Τι έννο-
είς εξαφανίσθηκε ; συνέχισε ο Τζέρε-
μου. Μήπως έφυγε, χωρίς νά είδοποιή-
ση, γιά κανένα ταξιδάκι ;

—"Η Τζάν, τους κύτταξε με δυσπιστία
και χωρίς ν' άπαντήση άπ' ευθείας
στην έρώτηση του Τζέρεμου, εξακο-
λούθησε :

—Πέστε, τουλάχιστον, πώς δέν χαι-
ρώσατε ! Γιατί δέν δείχνετε τή χαρά
σας που έχ'ασα τó μόνον άνθρωπο σ'ό
κόσμο, που μ' άγαπούσε.

Κι' έφυγε έτοιμη νά ξεσπάση σέ
σπαραχτικά κλάμματα, ένω ο Τάρφου
της φώτισε :

—Τι νά γίνη! άφοδύ δέν καταδέχε-
σαι νά μάς διηγηθής τί συνέβη με τον
Γουίλλυ, θά μάθουμε τά νέα άπό την
έφημερίδα.

Μόλις όμως εκείνη κλείσθηκε στην
κάμαρά της, και οι δύο άδελφοί ήσαν
σίγουροι πώς δέν τους άκουγε, άρχι-
σαν τή συζήτησή τους. "Ο Τάρφου ψ θύ-
ρισε στον αδελφό του :

—"Ας την νά φωνάξη όσο θέλει.
"Εμείς τó ξεκαθαρίσαμε τó παληόποι-
δο και κεί που βρίσκεται άς πάη νά
τιβρη.

"Η Τζάν ήσαν ή μικρότερή τους ά-
δελφή άπό άλλον πατέρα, και όσο τά
δυο άδέρφια είχαν πρόστυχα μούτρα
κι' ήσαν μισητά σ' όλο τον κόσμο που
τά έγνώριζε, τόσο αυτή ήσαν μιά δ-
μορφη, λεπτή, και συμπαθητική κοπέ-
λα δεκαοχτώ χρονών.

"Ο Τάρφου δέ κι' ο Τζέρεμου δέν την μισούσαν μόνο γι'
αυτόν τó λόγο, αλλά πρό παντός έπειδή ο πατέρας της
που κληρονόμησε ήσαν πολύ πλούσιος και σ' αυτήν άνήκε
ή φάρμα που κατοικούσαν καθώς και άπέραντες έκτάσεις
κτημάτων σέ διάφορα σημεία τού τόπου.

Τ' άδέρφια της ήσαν κηδεμόνες της και ζούσαν ως τώρα
άπό τά εισοδήματά της και γι' αυτό έβλεπαν με άησυχία
τις σχέσεις της με τον νεαρό Γουίλλυ, θάρσελλ, γιατί ή-
ξεραν πώς άμέσως μετά τó γάμο της, θά ζητούσε ν' ανα-
λάβη μόνη τή διαχείρηση της περιουσίας της.

Γι' αυτό τó λόγο ο Τάρφου είχε βάλει σ'ό νοδύ του ένα
άλλο σχέδιο, που τους συνέφερε : Νά πάντρευουν την ά-
δελφή τους με τον Μάρτεν Γκλέυτνερ, ένα δικό τους άν-
θρωπο, πτωχό σάν κι' αυτούς, δειλό και άβουλο, που θά
τόν έκαναν όπως ήθελαν. "Ετσι, εφαρμόζοντας τó πρώτο
μέρος τού προγράμμάτος τους τó προηγούμενο πρωτό, έ-
που ο Γουίλλυ είχε φύγει γιά κυνήγι εϊάνω στα βουνά, έ-
παρμόνευαν και καθώς εκείνος περνούσε άπό τή χαρά-
δρα της «κίτρινης μάγισσας» τού έδωσαν μιά δυνατή σπρω-
ζιά και τόν έβρεξαν κάτω. Τó μέρος ήσαν έρημο και κα-
νείς δέν άκουσε τήν τρομαγμένη κρουγή που έβγαλε πέ-
φτοντας ο Γουίλλυ.

"Οταν, επί τέλους, έπειτα άπό μέρες βρέθηκε τó πτώμα

του Γουίλλυ και δέν γεννήθη-
κε καμιά υποψία γιά έγκλη-
μα τ' άδέρφια σκέφθηκαν :

—Τώρα δέν μάς μένει πα-
νδρευθί τó Μάρτεν Γκλέυτνερ.
Κι' άπό τ' άλλο πρωτό ο Τάρφου άρχισε νά της λήη :

—Δέν πρέπει νά κλαίς Τζάν. Ξέρεις ότι θέλουμε τó κα-
λό σου, και γι' αυτό σου συνιστούμε νά πανδρευθής τόν
Μάρτεν που σ' άγαπάει άπό μικρή και που τόν γνωρίζεις
χρόνια.

"Η Τζάν δέν είχε ποτέ αισθανθί εξαίρετική συμπάθεια
γι' αυτόν αλλά έλπιζε πώς με τόν καιρό θά τόν άγαπούσε.
"Αλλως τε τί νάκανε σ' αυτή την έρημιά (τό σπίτι τους βρι-
σκόταν σ' ένα μέρος έντελώς άπομονωμένο άπό τó υπό.

λοιπο χωρίο) μόνη με τά δυο της άδέρ-
φια που άντιπαθούσε; "Εργαζότανε
σάν την τελευταία εργάτρια, άλλ' αυ-
τή ή άπασχόληση δέν της διεσκέδαζε
τή λύπη και τήν άνία της. "Ο Γουίλλυ ο
μόνος άνθρωπος στον όποίο είχε έμ-
έμπιστοσύνη είχε πεθάνει. "Ο Μάρτεν
φαίνόταν καλός και ίσως μαζί του νά
ζούσε εύτυχισμένη. Και δέχθηκε.

Είχαν περάσει έξη μήνες άπό τότε
που ο Μάρτεν είχε παντρευθί τή Τζάν.
δταν ο Τάρφου ένα βράδυ τόν πήρε
παράμερα και τού θύμισε άπειλητικά
τις συμφωνίες τους, και τού έδήλωσε
διμ' αυτές του τις παρεκλήσεις διε-
κινδύνευε τή ζωή του.

"Ο Μάρτεν που είχε αλλάξει έντε-
λως χαρακτήρα άπό τότε που παν-
τρεύθηκε, τού γύρισε περιφρονητικά τή
πλάτη κι' έφυγε. Κατά βάθος όμως φο-
βόταν.

—Τό καλύτερο είναι, σκέφθηκε, νά
έξομολογηθώ όλη την άλήθεια στή
Τζάν. "Από ήμέρα όμως σέ ήμέρα ά-
νέβαλε.

—Θά πιστέψη άραγε ή Τζάν δταν
άκούσθ όλα αυτά πώς την άγαπώ
πραγματικά γιά τόν εαυτό της κι' όχι
γιά τά χρήματά της ;

"Επί τέλους ένα άπόγευμα της είπε:
—Τζάν μη με μισήσης. Είμαι ένας
παληάνθρωπος. Και της διήγηθηκε ό
πό ποίους δρους τά άδελφια της συγ-
κατατέθηκαν νά την παντρευθί. Τότε
της έπρόσθεσε ήμουν δειλός και φοβό-
μουν τ' άδέρφια σου Τζάν. Τώρα όμως
άν θέλεις άς φύγωμε άπ' έδω και θά
σέ βοηθήσω νά τους πάρης πίσω την
περιουσία σου.

"Η Τζάν όμως δέν πρόλαβε ν' άπαντήση. Ξαφνικά έπε-
σε χνάω. Είχε γίνει κάτωρη και ύστερ' άπό μερικούς φρι-
κτούς σπασμούς έμεινε άκίνητη πεσμένη.

—Οί κακοίργοι, σκέφθηκε ο Μάρτεν, αυτοί την δηλητηρί-
ασαν. "Αρπαξε άμέσως τó άκουστικό τού τηλεφώνου κα
είδοποίησε την άστυνομία.

—"Ελάτε άμέσως, φάρμα Θάουζεντ—Μπέλλ.. άρχισε.
"Αλλά ο Τάρφου που παραμόνευε τού τράβηξε άπότομα
τó άκουστικό άπό τó χέρι και τó κρέμασε.

—Κακοίργοι θά σάς διορθώσω φώναξε πάλι ο Μάρτεν.
Κι' ήσαν έτοιμος νά χυμήξη επάνω του, αλλά την ίδια
στιγμή ένας τρομερός πόνος τόν έκλόνισε σύγκορμο και
τόν άνάγκασε νά πέση ούρλιάζοντας σ' ένα καναπέ.

"Ο Τάρφου γέλασε σαρκαστικά :

—"Εμπρός, λοιπόν, διορθώσέ με..

"Εκείνος όμως σπαραττούσε δλόκληρος άπό τους πόνους
και δέν έπαυε νά βογγάη δυνατά.

—"Ας τον έξηκολούθησε ο Τάρφου στον αδελφό του που
ήθελε νά τού δώση μιά γερή γροθιά γιά νά παύση τις φωνές,
μη βάζης χέρι επάνω του. Θά τελειώση μόνος του. "Όσο
κι' άν φωνάζη κανείς δέν τόν άκούει. Φρόντισα κι' έστειλα
όλο τó ύπηρετικό σ'ό κτήμα τού Μπέρετλαϊν γιά τόν τρυ-
γητό. Κανείς δέ θά γυρίση πρίν αύριο βράδυ.

Κι' όπως τó είπε δέν άργησε τó τέλος τού Μάρτεν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Γρήγορα, είπε τότε ο Τάρφου νά κρύψωμε τά πτώμα-
τα. Και με τις μοτοσυκλέτες άν έ-θουν οι άστυνομικοί
δέν θά νάι έδω πρίν άπό μισή ώρα.

Στην κουζίνα, άνάμεσα σ'ό ταβάνι και τή στέγη ήσαν
ένα μέρος κενό σά μικρά δωματιάκι. Εκεί μέσα έκρυψαν
τά δυο άδέρφια τά δυο πτώματα. Τό κλείσιμο τού ταβανιού
ήταν έτοιφτιαγμένο που νά είναι άόρατο. "Επειτα, άφοδύ
έξιτλυναν τά φυτζάνια και βάλαν τίξ. σ'ό δωμάτιο κάθι-
σαν ήρεμοι σ'ό τραπέζακι τους.

"Οταν σέ λίγη ώρα έφθασαν οι άστυνομικοί τους βοή-
καν νά καπνίξη ο ένας την πίπα του κι' ο άλλος νά δια-
βάξη την έφημερίδα του.

—Μας έκαλέσατε ; ρώτησε ο ένας άπό τους δύο άστυνο-
μικούς. Τι συμβά νει ;

"Εκείνοι άρνήθηκαν ότι τους είχαν καλέσει και είπαν
πώς κάποιος φαρσέρ θά τó έκαμε, γιατί κανείς δέν ήταν
έκει, ούτε ή αδελφή του με τó γαμπρό τους που έφυγαν ά-
πό τó πρωτό με τó αυτοκίνητο, και θά γύριζαν την νύχτα.

"Αφοδύ μίλησαν λίγο άκόμη γιά τους φαρσέρ οι άστυνο-
μικοί έφυγαν.

"Οταν οι δυο κακοίργοι έβεβαιώθηκαν ότι ήσαν πιά μα-
κριά, έτοποθέτησαν τά δυο πτώματα σ'ό αυτοκίνητο, μ'ή-
καν κι' αυτοί, και άρχισαν νά τρέχουν με τή μεγαλύτερη
ταχύτητα.

Είχε βραδυάσει και δέν συνάντησαν κανένα.

"Οταν έφθασαν στην τρομερή χαράδρα της «κίτρινης μά-
γισσας» που ήσαν βαθεία και γεμάτη μυτερούς βράχους, ο
Τάρφου με τόν Τζέρεμου έτοποθέτησαν τή Τζάν και τó Μάρ-
τεν μπροστά, τόν τελευταίο σ'ό βολάν, έτσι που νά φάνε-
ται πώς τó οδηγούσε. Και σπρώνοντας οι δυο μαζί μ' όλη
τους τή δύναμη, έρριξαν τ' αυτοκίνητο μέσ' σ'ό γκρεμό.
"Ενας τρομερός θόρυβος άκούσθηκε κι' έπειτα άκολούθησε
πάλι μιά άπόλυτη σιωπή.

—Γρήγορα σίτι, διέταξε με βραχνή φωνή ο Τάρφου. Εύ-
τυχώς που αυτός ο δρόμος είναι άσφαλτοστρωμένος, και



Τό 1928 συνεπληρώθη έκ'ονταετία
άπό της γεννήσεως τού Τολστόϊ. Αί
κρατικά έκδόσεις της Σοβιετικής Ρωσ-
σίας, άπεφάσισαν την άκαδημαϊκήν
έκδοσιν τών άπάντων τού μεγάλου
συγγραφέως. Είς 85 τόμους θ' άνέλ-
θουν τά φιλολογικά έργα, αι σελίδες
τού "Ημερολογίου και ή άλληλογραφία
τού Τολστόϊ.

—"Υπό την διεύθυνσιν τού Βλαδιμή-
ρου Τσερκώφ εργάζεται μεγάλη έπι-
τροπή πρὸς ταξινόμησιν, διορθώσιν,
και επιμέλειαν τών χειρογράφων τών
διαφόρων συγγραμμάτων τού φιλοσό-
φου. Πολλά λάθη που συνέβησαν εις
άλλες έκδόσεις θά διορθωθού.

—Μεγάλες δυσκολίες παρουσιάζει
ή δημοσίευσιν τού "Ημερολογίου τού
Τολστόϊ, τού όποίου τó γράψιμο εί-
ναι γενικώς πολύ δυσανάγνωστο. Αί
δυσκολίαι καθίστανται μεγαλύτεραι
προπάντων γιά τά μικρά σημειωμάτα-
ρια, τά όποία ο Τολστόϊ μετ'εχειρίζε-
το γιά νά γράψη με τó μολυβδοκόνδυ-
λο σημειώσεις.

—"Η άλληλογραφία τού Τολστόϊ
είναι κολλοσισία. Τά γράμματα του,
που έγραψε εις πολλές γλώσσας ά-
νέρχονται σέ 10.000. Τό περιεχόμενό
τους είναι ποικίλον : οίκογενειακά ή
ποθέσεις, φιλολογικά, οικονομικά, παι-
δαγωγικά, και φιλοσοφικά ζητήματα
άπαντήσεις και συμβουλές. Αί έπιστο-
λαι αυτά έχουν άνεκτήμητη αξία διά
τόν θέλοντα νά γνωρίση τή ζωή,
τάς κοινωνικές αντιλήψεις και τάς ιδέ-
ας τού Τολστόϊ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

δέν θ' άφήσωμε ήχη. Και μην άνησυχείς. Μπορώ νά σοδ
πώ άπό τώρα τί θά συμβή. Θά φέρουν τά πτώματα, θά κά-
νωμε πώς κλαίμε την άδελφούλα μας κι' έπειτα θά τους
θάψωμε και θά ζήσωμε ήσυχα.

Κι' όμως τά πράγματα δέν έγιναν όπως τά είχε φαντα-
σθή ο Τάρφου.

"Η άστυνομία δέν επέτρεψε νά σηκώσουν τά πτώματα
και δύο άστυνομικοί, οι ίδιοι που τους είχαν ξεγελάσει
μιά μέρα πρίν τόσο έπιτήδεια ήρθαν νά συλλάβουν τά δυο ά-
δέλφια.

—Μά τί συμβαίνει, τί έννοείτε μ' αυτό ; διεμαρτύροντο
έκείνοι. Θέλετε νά πητε πώς είείς προκαλέσαμε τó
αυτοκι ητιστικό δυστήχημα ; Θά ήταν πολύ άστεϊός συλλο-
γισμός. Δέν καταλαβαίνουμε πώς βάλατε σ'ό νοδύ σας ένα
τέτοιο πρᾶγμα.

—Κι' όμως θά καταλάβετε άμέσως άπάντησε άυστηρά
ο ένας άπό τους άστυνομικούς. Και άφοδύ μετέφερε όπως
είχε δια'αχθή τά κακοίργα άδέρφια σ'ό μέρος τού δηθεν
δυστυχήματος, ο άνακρ της είπε σ'όν Τάρφου :

—Διαμαρτύρεσθε γιάτί σ'ά συλλάβητε, αλλά κυττάξτε δώ!
Και τους έδειχνε ταυτοχρόνως τά ολοκαίνουργα άμεταχεί-
ριστα παπούτσια τού Μάρτεν, με τις σόλες κατάμαυρες
και γυαλιστερές.

—Τό θύμα προφανώς είχε μόλις φορεση αυτά τά παπού-
τσια δ'τα' έδηλητηριάσθη —γιατί ο γιάτρος εξακρίβωσε
μετά άπό την άνακάλυψη, ότι ή Τζάν κι' ο Μάρτεν Γκλέυτ-
νερ, έδηλητηριάσθηκαν, και προφανώς έσεις μεταφέρατε
έπειτα τά πτώματα σ'ό αυτοκίνητο και σκηνοθετήσατε ό-
λο αυτό τó δυστύχημα.

"Ο Τάρφου με γουρλωμένα μάτια άκουγε αυτά τά λόγια.

—Νά πάρη ή όργή!μουρμούρ σ'ετέλος. Δένμπορεί κανείς
ν' άσκεφθί όλα.

"Υστερ' άπ' αυτή την άνακάλυψη τους ήσαν δύσκολο
ν' άρνηθούν την ένοχή τους..

IACK GATTE

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ



έθριάμβευσε εις την ρωσικήν φιλολο-
γίαν της μεταγενεστέρας γενεάς.

Πρό δύο έβδομάδων, άνοιξε εις τó
μουσείον Ντοστογιέβσκυ της Μόσχας
μιά έκθεσις άφιερωμένη εις τους Ντο-
στογιέβσκι και τόν Βίκτωρα Ούγκω.
"Η μεγάλη επίδρασις που έξήσκησε ο
Ούγκω επί τού Ντοστογιέβσκυ γίνεται
ιδιαιτέρως αισθητή σ'ά μυθ.στορήμα-
τά του : «"Εγκλημα και Τι-
μωρία», οι «Δάιμονες» «Τι-
πείν οι και Καταφρονέ-
μενοι», και «Οί άδελφοί
Καράμαζώφ».

—"Ο Ντοστογιέβσκυ δταν ήτο νέος
έγραφε μ' ένθουσιασμό εις έπιστολάς
του γιά τόν Βίκτωρα Ούγκω, τόν ό-
ποιον συνέκρινε με τόν Βύρωνα, τόν
Σαίξπηρον και τόν "Ομηρον. "Οταν εί-
χε έξορμηθί εις την Σιβηρίαν, ο Ντο-
στογιέβσκυ διάβαζε και ξαναδιάβαζε
τόν Ούγκω.

"Αλλά σ'ό 1860—70 ο Ντοστογιέβ-
σκυ ένδιαφέρεται περ σσότερο γιά τόν
συγγραφέα της «Παναγίας τών Πα-
ρισίων».

—Εις την έκθεσιν έχει συγκεντρω-
θή ό,τι έγραψε ο Ντοστογιέβσκυ γιά
τόν Βίκτωρα Ούγκω. "Υπάρχουν έπι-
σης και κριτικές Ρώσων συγγραφέων
περί της επιδράσεως τού Ούγκω επί
τού Ντοστογιέβσκυ.

—"Υπάρχουν έπίσης συλλογαί πορ-
τραίτων, αυτογράφων, έκδόσεων τού
Βίκτωρος Ούγκω, οι όποιες έγιναν
ζώντος τού ποιητού και εις ρωσικές
μεταφράσεις κτλ.



Ο ΟΥΔΟΡΟΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἦμουν νικημένη. Καί καθώς ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ποῦκα-νε διέλυσε μιὰ σκληρὴ παρανόησιν, ὑπεχώρησα ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ.

XIV

Πέρασα μερικὲς ἡμέρας ἀγοράζοντας διάφορα εἶδη καὶ δοκιμάζοντας φορέματα. Ἐν τῷ μεταξύ ἔγινε πραγματικὴ κάτοχος τοῦ διαμερίσματος μου καὶ ἐγνώρισα ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτον. Βρῆκα τὰ συρτάρια γεμάτα ἀπὸ ἐσώρρουχα καὶ φορέματα τῆς προηγούμενης κυρίας "Αντερσον! Φυσικὰ δὲν ἤθελα νὰ τὰ θίξω. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἔξοδα στὰ ὁποῖα ὑπεβαλόμεν ἦταν μεγάλα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ζητήσω χρήματα ἀπὸ τὸν λόρδον οὐτέ νὰ θίξω τὴ μικρὴ μου περιουσίαν, σ'αναγκάσθηκα νὰ πάρω ἀπὸ τὰ συρτάρια διάφορα εἶδη, τὰ ὁποῖα ἐτροποποίησα καὶ συνεπλήρωσα κι' ἐς κατώρησιν. Ὁ συμβολαιογράφος τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχαν ἐξαπατήσῃ τὸν πελάτη τοῦ παρουσιάσοντας ἄλλην γὰρ Σιμόνην, ὅτι διὰ λόγους κληρονομικῶν ὁ γάμος δὲν ἐπρεπε νὰ διαλυθῇ. Τὴν ἐπῆρε ἔπειτα ἰδιαιτέρως καὶ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι αὕτη ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νουνοῦ καὶ τῆς μητέρας της, καὶ σὺν τῷ τέλος ἀναγκάσθη νὰ δεχθῇ. Ἐπῆραν σὺν ἑνοδοχείῳ της, ἀπὸ ὅπου ἐπῆρε μερικὰ πράγματα, κι' ἔπειτα σὺν σπῆτι τοῦ λόρδου, ὅπου τῆς ἀνεκοίνωσε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητον νὰ τὴν παρουσιάσῃ σὺν ὑπηρετικῷ προσωπικῷ. Τέλος ἐδεήθησαν, κι' ὅταν τὴν ὡδήγησε σὺν διαμερίσματι της, τῆς ἐπρότεινε νὰ μείνῃ μαζί της, πρῶτον μὲν ἐκεῖνη ἀπέκρουσε. Ἐπειδὴ ὁ "Αντερσον πῆγε καὶ τῆς ἔφερε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τὰ πράγματα τῆς ἐθύμωσε. Ἀλλ' ὅσοις ἐξήγησιν, πού τῆς ἔδωσε ὁμολόγησε πόσο ἀδίκον εἶχε πού τὸν παρεξήγησε.

Τηροῦσε ἀπέναντί μου στὰ σιν συγκατοβατικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀγέρωχη! Δὲν μὲ ρωτοῦσε ποτέ γιὰ τὰ γούστα μου, τίς ἐπιθυμίας, τὰ πῆγαινε—ἔλα, κι' ἐφαινότανε ὅτι πράγματι ἀδιαφοροῦσε γιὰ κάθε τι πού δὲν εἶχε σχέση μὲ τὴ συμβίωσίν μας. Ζοῦσα σὺν σπῆτι τοῦ σάν νὰ ἤμουν καθολοκληρίαν ξένη.

Δὲν συνηγνῶμεθα ἄλλως τε παρὰ σὺν τραπεζίᾳ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν ἔφθανεν ἡ ὥρα, κατέβαινε σὺν σαλόνι, ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του γιὰ νὰ μὲ συναντήσῃ. Ὑπεκλίνεται μπροστὰ μου, κι' ἐρωτοῦσε εὐγενικὰ γιὰ τὴν ὑγείαν μου.

— Πῶς εἴσθε, σήμερον; Κοιμηθήκατε καλὰ ἀπόψε;
— Ὅταν ὁ Μαίτην νι' Ὅτελ ἀνήγγειλε, ὅτι τὸ φαγητὸ εἶχε σερβιρισθῇ, μοῦδινε τὸ μπράτσο του καὶ μὲ ὡδήγησε μὲ ἐπισημότητα σὺν τραπεζίᾳ στὴν γειτονικὴ σάλλαν, καὶ τὸ γεῦμα ἄρχιζεν σ' αὐτὸ τὸ ἐξαιρετὸν τὲτ-ἄ-τὲτ πού ὀνειρεῦνται ὅλοι οἱ νέοι παντρεμμένοι.
— Ἀφοῦ ἐδιπλώναμε τίς πετσέτας μας ἐξετάζαμε τὸ μενοῦ μας καὶ ἔπειτα δὲν ἀκούγετο παρὰ ὁ θόρυβος τῶν σιγαλῶν πού καθ' ὁρὸν ἤρχοντο κανονικὰ τὰ φαγητά.

Καμμιά φορά ὁ ἄντρας μου ἐσήκωνε τὴν μύτην του ἀπὸ πᾶν ὅπου τὸ πιάτο του καὶ καταδέχετο νὰ μ' ἐρωτήσῃ γιὰ κανένα ἄρθρον ἐφημερίδος ἢ τίς δηλώσεις κάποιου πολιτικοῦ.

Μιὰ μέρα ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ἐρωτικοῦ δράματος, μοῦεῖπε

Ἡ Σιμόνη Μοντανιὰ, ἀναγνώστριά της κ. Ντορντάν, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον τοῦ "Εβρ, κ. Νταρζίλ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του γιὰ ὑπόθεσιν πού τὴν ἀφοροῦσε. Στὸ γράμμα πού τῆς ἔστειλε, μαζὶ μὲ τὸ πατρικὸν τῆς ὄνομα τὴν ἔλεγε «σὺν-γον Βάλτερ "Αντερσον» καὶ ἡ νέα πού οὔτε παντρεμμένη ἦταν, οὔτε ποτὲ εἶχε ἀκούσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ "Αντερσον, πῆγε σὺν "Εβρ νὰ μάθῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ συμβολαιογράφος τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι εἶχε πεθάνει ὁ κληδονάρχης Μπερτράν, κι' ὅτι στὰ χαρτιά του βόηκε τὴ ληξιαρχικὴ πράξιν τοῦ γάμου της πού γινε σὺν Λονδίνον τὸν Ἰούλιον τοῦ 19... δηλαδὴ πρὸ τεσσάρων καὶ πλέον ἐτῶν. Κατάπληκτη ἐκεῖνη ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε παντρευθῇ ποτέ, ἀλλὰ μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἔφυγε ἀπὸ τίς καλόγους. Ὁ συμβολαιογράφος δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πιστεύσῃ. Εἶχε ἐκεῖ ἐν τάξει ὅλα τὰ χαρτιά, πού ἀπεδείκνυναν ὅτι ἡ Σιμόνη Μοντανιὰ εἶχε παντρευθῇ τὸν "Αντερσον κι' ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἔστειλε ἐπιχορήγησιν τριάντα χιλιάδες τὸ χρόνο. Βόηκε ἀκόμη μιὰ ἀπόδειξιν διὰ 5.000, τὰ ἔξοδα ἐνὸς ταξιδίου της σὺν Λονδίνον. Ἡ Σιμόνη δὲν ἀνῆλθεν ὅτι πῆγε ἐκεῖνον τὸν καιρὸν σὺν Λονδίνον συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ καλόγοισιν, ἀλλὰ, δὲν εἶχε παντρευθῇ τὸν "Αντερσον. Ὁ κ. Νταρζίλ τὴν συμβούλευσε τότε νὰ πάῃ σὺν Λονδίνον, καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν συμβολαιογράφον κ. Κουρ νῆτ, σὺν ὁποῖον εἶχε γράφει καὶ ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔφερνε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Βάλτερ "Αντερσον. Ἐπειδὴ δὲν βόηκε σὺν Λονδίνον τὸν Κουρ νῆτ πῆγε κατ' εὐθείαν σὺν λόρδον καὶ τοῦπε ποῖα ἦταν, ἀλλ' ἐκεῖνος διέταξε καὶ τὴν ἐβγαλὲν ἔξω. Γύρισε σὺν ἑνοδοχείῳ της καὶ τὴν ἄλλην μέραν ἔλαβε πρόσκλησιν ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον, κι' ὅταν πῆγε σὺν γραφεῖόν του βόηκε ἐκεῖ τὸν λόρδον "Αντερσον. Ὁ συμβολαιογράφος τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχαν ἐξαπατήσῃ τὸν πελάτη τοῦ παρουσιάσοντας ἄλλην γὰρ Σιμόνην, ὅτι διὰ λόγους κληρονομικῶν ὁ γάμος δὲν ἐπρεπε νὰ διαλυθῇ. Τὴν ἐπῆρε ἔπειτα ἰδιαιτέρως καὶ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι αὕτη ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νουνοῦ καὶ τῆς μητέρας της, καὶ σὺν τῷ τέλος ἀναγκάσθη νὰ δεχθῇ. Ἐπῆραν σὺν ἑνοδοχείῳ της, ἀπὸ ὅπου ἐπῆρε μερικὰ πράγματα, κι' ἔπειτα σὺν σπῆτι τοῦ λόρδου, ὅπου τῆς ἀνεκοίνωσε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητον νὰ τὴν παρουσιάσῃ σὺν ὑπηρετικῷ προσωπικῷ. Τέλος ἐδεήθησαν, κι' ὅταν τὴν ὡδήγησε σὺν διαμερίσματι της, τῆς ἐπρότεινε νὰ μείνῃ μαζί της, πρῶτον μὲν ἐκεῖνη ἀπέκρουσε. Ἐπειδὴ ὁ "Αντερσον πῆγε καὶ τῆς ἔφερε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τὰ πράγματα τῆς ἐθύμωσε. Ἀλλ' ὅσοις ἐξήγησιν, πού τῆς ἔδωσε ὁμολόγησε πόσο ἀδίκον εἶχε πού τὸν παρεξήγησε.

τανε ὅλους καὶ ὅλα.

Καὶ ὅταν καμμιά φορά κατάρθωνε μὲ κ' ἄποιον ἐπιχείρημα νὰ μὲ ρίξῃ σὲ σύγκρισιν, τότε εἶχε ἕνα βλέμμα χαρούμενον.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα ἐχωρίζαμε, γιὰ νὰ συναντηθῶμεν τὸν βράδυν κατὰ τὸ δεῖπνον, πού γινόταν ἐπίσημον. Σπαινὼς κρατοῦσε κανέναν νὰ δειπνήσῃ μαζί μας! Ἀλλὰ συνειθέτοτα εἴμεθα μόνοι! Δυὸ ἢ τρεῖς φορές ἐτελειώσαμε τὴν βραδυὰ μαζί εἴτε σὺν διαμερίσματι μου, εἴτε σὺν δικό του.

Αὐτὲς τίς βραδυὰς μοῦ φαινόταν πρὸ χαρούμενες ἀπὸ τίς ἄλλες, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ξαναπῆρε τὸ νεανικὸν ὕψος πού εἶχε τίς πρώτες ὥρες. Ποτὲ δὲν μοῦ ἐπρότεινε νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μαζί μου, ὅπως τὴν πρώτην βραδυὰ! Καὶ συμπραῖνω ὅτι πραγματικῶς τότε εἶχε ταιμηθῇ στὰ γερά μαζί μου καὶ πραγματικῶς ὅπως μοῦ τὸ ἐδήλωσε, ἦτο μιὰ εὐκαιρία, τὴν ὅποισιν πιθανῶς δὲν θὰ τὴν ξανάβρισκα.

Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἦταν, ἐγὼ κατέληξα νὰ συνειθίσω στὴν ὑπερήφανη καὶ ἀνεπλήρητη συμπεριφορὰν του, στὴν ἀδιαφορίαν του, σὺν ἀμετάβλητον βλέμματι του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω σ' αὐτὸν ἦτο ἡ εἰρωνεία,

τοῦ μειδιάματός του καὶ τῆς ματιᾶς του!

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ μ' ἄφηνε ἐπ' ἑσῆς ἀδιάφορον. Μὲ παρατηροῦσε μερικὲς φορές προσεκτικὰ καὶ ἐπῆμονα. Ὑπέφερα τὴν ἐξέτι-σιν αὐτὴν ἀδιάφορη. Ἀλλ' ὅταν ἀντιλαμβανόμην τὴν εἰρωνείαν στὴν ματιὰν του, ἢ σὺν μειδιάματι του τότε ἐκοκκίνιζα ὁμέσως, ἀπὸ ἀγανάκτησιν, καὶ γινόμουν ἔξω φρενῶν καὶ τὴ στιγμή αὕτη τὸ ὁμολογῶ, ἤθελα νὰ τὸν ταπεινώσω μὲ τὴν σειρὰν τοῦ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ πρώτες ἐβδομάδες τῆς κοινῆς μας ζωῆς, ἐπέρασαν ἡσυχῆς καὶ χωρὶς παρεξηγήσεις.

Ἡ πρώτη ζωορὴ συζήτηση μεταξὺ μας ὑπῆρξε ἀσήμαντη. Ἡ ἀφορμὴ ἦτο ἕνα κορσάζ, πού ἄλλοτε ἀνῆκε στὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ὅποισιν ἐφοροῦσε γιὰ πρώτη φορά ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ὅταν τὸν παρατήρησε τὸ μέτωπόν του ἐξάρωσε σάν νὰ ἀναζητοῦσε κάτι τὴν στὴν μνήμη του! Ἐπειτα λίγο ὥρως ἤλθε κοντά μου σὺν σαλόνι καὶ μὲ βραχνῇ φωνῇ μοῦεῖπε.

— Εὐρεστηθῆτε νὰ βγάλετε αὐτὴν τὴν μπλουζὰ ἀμέσως! Ἐκοκκίνισα σάν νὰ μὲ ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφῶρ νὰ κλέβω.

— Νὰ βγάλω αὐτὴν τὴν μπλουζὰ; ἐμοῦ μούρῃσα, τρομερὰ συγχισμένη!

— Σὰς παρεκάλεσα νὰ μὴ μοῦ θυμίσετε ποτὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Δὲν τὸ σκέφθηκα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, διέκοψε. Βρήκατε, τὸν τρόπο αὐτὸν

γιὰ νὰ μοῦ γίνετε δυσάρεστοι, καὶ εὐχαριστεῖσθαι μὲ ἀντιρῶντες μὲ προκλητικότητά πού ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ συγχωρήσω;

Ἡ βιαιότης τοῦ τόνου μὲ ἔκαμε ἔξω φρενῶν.

— Ἀποδίδετε σ' ἐς πράξεις μου ἐλατήρια πού δὲν ἔχουν! Ἀπατάσθε φοβερὰ ἂν πιστεύετε ὅτι ἐγὼ ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ τὸ ἂν σὰς ὀρέσῃ ἢ δὲν σὰς ἀρέσει, ἕνα πρᾶγμα.

— Ποῖο ἄλλο ἐλατήριο σὰς κάνη νὰ φορεῖτε τὰ ἀποφόρια μιᾶς ἄλλης γυναίκας;

Ἡ λέξις ἦτο πολὺ σκληρὴ! ἔγινε ὥρη.

— Ἐάν ἐφόρεσα τίς ρόμπες μιᾶς ἄλλης γυναίκας, τὴν ὅποισιν κοθόλου δὲν θέλει νὰ ξαναθυμῆτε, εἶνε ἀπλούστατα γιὰ τὴν χρηματικὰ μου μέσα δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κάνω μιὰ γκαρνταρόμπα, ἀπαραίτητη γιὰ νὰ βαστήξω τὸν ρόλον τῆς κυρίας τοῦ σπιτιοῦ!

— Γιὰ τὴν δὲν μοῦ τὸ εἶπατε; ἔπρεπε νὰ ζητήσετε τὴν ἐνίσχυσίν μου!

— Δὲν ἔχω συνειθισθῇ νὰ ζητῶ τέτοια πράγματα, ἀπὴν-σα πικρά!

— Βρίσκετε ὅτι ἔπρεπε νὰ προῖδω τὰς ἀνάγκας σας;

— Δὲν μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα. Γιὰ τὴν σύντομη δοκιμὴν πού θὰ ὑποστῶ σὺν σπῆτι σας, δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ μοῦ δημιουργήσῃτε ἕνα εἰδικὸν προϋπολογισμόν! Ἡ λύσις πού βρήκα ἦταν ἀρκετή.

— Ὅχι, ἀφοῦ αὕτη μὲ ψυχραίνει, ἐξ αἰτίας τῶν ἀναμνήσεων πού μοῦ προκαλεῖ.

— Ἀποδίδετε στίς πράξεις μου ἐλατήρια πού δὲν ἔχουν!

— Ἐστὼ, Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι μου πού βλέπουν νὰ φορῇ τίς ρόμπες αὐτῆς τῆς γυναίκας τί θὰ σκεφθοῦν γιὰ σὰς καὶ γιὰ μένα; Ἡ νόμιμη γυναῖκα μου νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πάρῃ φορέματα ἀπὸ μιὰ ξένη γκαρνταρόμπα!

— Ἐάν μόνον αὐτὸ εἶναι πού τοὺς φρίνεται παρὰ ξένον στὴν κατάστασίν μας, τότε τὸ κακὸν δὲν εἶναι μὲ γάλο!

— Τί βλέπετε, λοιπὸν, ἀκόμη, περισσότερον πρὸς βλητικόν;

— Ἀρχισα νὰ γελῶ!

— Ὡ! ἐμένα προφανῶς τίποτε δὲν μὲ θίγει καὶ βρίσκω ἐντελῶς φυσικὴ τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πού

δείχνετε σὲ μένα. Ἀλλὰ ἐλπίζετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι σας, ἀπὸ δὴ καὶ δυὸ μῆνες δὲν παρετήρησαν ὅλες τίς ἀνωμαλίας τῆς κοινῆς μας ζωῆς;

— Ποῖες ἀνωμαλίες; Μὲ κάνετε ν' ἀπορῶ.

— Καὶ σεις μὲ διασκεδάσετε νὰ πιστεύετε ὅτι περνώμε μιὰ ζωὴ ὁμαλὴν, ὁμοίαν μὲ τὴν ζωὴ ὁλων τῶν παντρεμμένων ἀνθρώπων.

— Στὴν ἰδιαιτέραν ζωὴν ὅχι! δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχωμεν ἀξίωσιν σὲ μιὰ πραγματικὴν ἐνῶσιν, ἀλλὰ σὲ μιὰ φαινομενικὴ.

— Ἐ! λοιπὸν φαινομενικῶς ἡ συζυγικὴ μας ζωὴ, εἶναι ἀπλούστατα ἕνα σκάνδαλον. Φεύγετε καὶ γυρίζετε στὴν ὥρὰ σας καὶ ποτὲ δὲν ξέρω ποτε φεύγετε καὶ πότε θάρρητε, τόσον πολὺ ὥστε μοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ εἶμαι τὸ μόνον πρόσωπον σὺν σπῆτι πού δὲν ξέρει ὅτι λείπετε ἀπὸ τὸ Λονδίνον γιὰ περισσότερες ἡμέρας! Στὴν ἀρχὴ, ὅταν ἔγινε αὐτὸ, ἔκαμα νὰ βραδύνῃ τὸ γεῦμα γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸν καιρὸν νὰ ἔλθετε καὶ ἦταν ὁ θαλαμηπόλος πού σὺν τέλος μ' ἐπληροφόρησε ὅτι ἐφύγατε γιὰ μιὰ πόλιν ὅπου παιζότανε κάποιον ἔργον σας. Ἀφοῦ ἡ μικρὴ αὕτη κωμωδία ἐπανελήφθη 3 ὥς 4 φορές, ἐπῆρα τὴν συνήθειαν νὰ κάθωμαι σὺν τραπεζίᾳ στὴν ὁρισμένη ὥρὰ, χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦμαι ἂν εἴσαστε παρὼν ἢ ὅχι, τόσον πολὺ ὥστε μερικὲς φορές μ' εὐρίσκατε στὰ ἐπιδόρνια, ὅταν ἐρχόσαστε νὰ δειπνήσετε.

— Θὰ εἴς προεῖδοιτο σὺν μέλλον γιὰ τίς ἀπουσί-ες μου!

— Ποῖα ἡ ὠφέλεια; Τόσα ἄλλα πράγματα θὰ ἀπαιτοῦσαν μιὰ ἀμοibaία προσπάθεια, γιὰ νὰ κάνωμε ὁμαλὴν κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν συζυγικὴν μας ζωὴν.

— Πῆτε μου τί πρέπει νὰ γίνω;

— Εἶναι δύσκολον! Μποροῦμε παραδειγματῶς χάριν νὰ βγαίνωμε μαζί; νὰ πάμε εἰς ἕνα σπῆτι; νὰ καθίσωμεν ὁ ἕνας κοντὰ σὺν ἄλλον σὺν ἴδιον θέατρο; Νὰ ἐνδιαφερθῶμεν γιὰ τὸ διάβασμα τοῦ ἴδιου βιβλίου;

— Τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν γίνονται κατὰ παραγγελίαν καὶ πιστεύω ὅτι μποροῦμε νὰ κατοικήσωμεν 100 χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν ἴδιαν στέγην χωρὶς ποτὲ νὰ πάψωμε εἰμεθα ἕξοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, μοῦ ἀπάντησε ὕστερα ἀπὸ σκέψιν ἀρκούντων στιγμῶν. Μποροῦμε ὁποῖδήποτε νὰ δώσωμεν σὺν ἄλλους, αὕτην τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν.

— Δόξα τῷ θεῷ εἴμεθα καὶ οἱ δυὸ πολὺ εὐθεῖς γιὰ νὰ μὴν μπορέσουμε νὰ παίξωμεν, αὕτην τὴν κωμωδίαν τοῦ γάμου! Ἀς μείνωμεν, αὐτοὶ πού εἴμαστε χωρὶς νὰ κολληθῶμεθα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξαπατήσωμεν τὸ περιβάλλον μας σχετικῶς μὲ τὰ αἰσθήματά μας. Ἀς μείνωμεν ἔξοι, ἀφοῦ, εἴμεθα ἔτσι ἕως σήμερον.

Μιὰ σιγὴ ἀπώρη. Τὴν διέκοψε πρῶτος.
— Εἶναι περίεργον, εἶπε! Ἐως σήμερον ἔζησα κοντὰ σας χωρὶς ποτὲ νὰ παρατηρήσω τίποτε τὸ ἀσυνεθιστὸν σὺν ὁμοιβαίους τρόπους συμπεριφορᾶς. Ὅλα μοῦ ἐφαίνοντο σύμφωνα μὲ ἐκεῖνο πού ἔπρεπε νὰ εἶναι! Καὶ τώρα...

— Καὶ τώρα θὰ εἶναι τὸ ἴδιον ἐβεβαίωσα!

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι.

— Δὲν τὸ πιστεύω μοῦεῖπε σκεπτικῶς.

— Γιὰ τὴν:

— Μὲ ὑποχρεώσατε νὰ ἰδῶ ἕνα ταμπλό, πού δὲν ἤθελα νὰ ἰδῶ καὶ πού δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ τὸ διώξω ἀπὸ τὴν σκέψιν μου.

— Θὰ εἶμαι καταλυπημένη ἂν ἀλλάξετε οἰονδήποτε τρόπον σας ἀπέναντί μου!

— Λυπημένη γιὰ τὴν;

— Γιὰ τὴν ὠφέλιαν νὰ πληρώσω κάθε προσπάθειά σας μὲ μιὰ ἀνάλογον ἐκ μέρους μου προσπάθειαν καὶ δὲν φρον-



τίζω καθόλου για να συνειθίσω σε μιά καινούργια κατάσταση πραγμάτων! Εάν αυτό γινόταν, αθρομήςως στην αρχή, χωρίς δυσκολίες. Αλλά επί του παρόντος αλήθεια αισθάνομαι τον εαυτόν μου απολύτως άδεξιο ν' αλλάξω, δι. τι δήποτε στην στάση μου απέναντί σας.

— Έστω! είπτε. Ας μείνωμε όπως είμεθα.
— Ω, δεν σάς επιβάλλω τίποτε. Θέλω μάλιστα να σάς διαβεβαιώσω ότι αν βρίσκειτε ότι η δοκιμή που μάς επέβληθη από δυο μηνών από τον κ. Κουννέτ διήρκεσεν αρκετά, είμαι έτοιμη να πάρω τον δρόμο για την Γαλλία.

— Έκανε μιά κίνηση εκπλήξεως.
— Αυτή ή αναχώρησις είναι λίγο πρόωρη, απήντησε ξερά: Δεν βρίσκω ότι η διάρκεια της παρουσίας σας στο σπίτι μου είναι αρκετή, αφού μόλις πρό-όλιγου παρατήρησα ότι βρίσκεσθε εδώ.

— Έχω την όρεξιν να δεχθώ την απάντησίν σας σαν ένα κοπιμένο! απήντησα γελώντας.
— Δεν το έκανα επίτηδες! είπεν άμέσως στον ίδιο τόνο.

— Είμαι γι' αυτό βεβία. Όπωςδήποτε θα γίνει όπως θέλετε. Μένω σπίτι σας, αφού το επιθυμείτε.
— Γι' αυτό μόνον; θα φεύγατε λοιπόν χωρίς καμιά εξήγηση;

— Το όμολογώ.
— Η υπόθεσί σας;
— Χμ! Αυτοί οι δυο μήνες, ή το τίποτε, είναι το ίδιο! Σεις είσθε ο ίδιος πάντοτε.

— Έγώ ο ίδιος; Ξ, λοιπόν όχι! Υπάρχει κάτι τι μεταξύ μας!
— Τόσον λίγο!

— Περισσότερο άφ' όσον πιστεύετε. Είναι αρκετό ότι αυτοί οι δυο μήνες δεν μάς έκαμαν δυο έχθρους.
— Συμφωνώ.

— Είναι υπερβολικό! Βρίσκω ότι έτσι όπως άρχισε ή κοινή ζωή μας τό αποτέλεσμα είναι θαυμάσιο. Μπορούσαμε να ζήσουμε 60 ήμέρες μαζί χωρίς να μισούμεθα άμοιβαίως και χωρίς να ρίξωμε κατ'ά πρόσωπον ό ένας στον άλλον τις χειρότερες βρισιές;

— Πράγματι, από της ύψεως αυτής ή συγκατοίκησί μας είχε μιά εξαιρετική επιτυχία.
Το χέρι του δλάνοικτο άπλώθη προς έμέ για μιά γερή χειραψία.

— Είναι ώραία! είπτε χαρούμενα. Γνωρίζω επί του παρόντος ότι θα συνεννοηθώμεν πολύ καλά οι δυο μας.
— Προφανώς! υπό τον όρον ν' άδιαφορήσωμεν ό ένας για τον άλλον.

— Τέλεια. Και φυλάγοντας ό καθ' ένας μας την έλευθερίαν του!
— Και μένοντας τελείως, ξένοι, σαν να μην μάς ένώνη τίποτα.

— Θαυμάσια!
— Και δεν θα θυμώσετε πιά για ένα κ'ράζ;
— Σαφ'ικά ή ευδιαθεσία του χόθηκε.

— Παρντόν! Είπτε, σοβαρά. Δέν πρόκειται περί αυτού. Πηγαίνετε άμέσως να βγάλετε αυτήν τη μπλούζα!

— Άλλά...
— Ω, πηγαίνετε κυρία. Δυο ώρες τώρα σάς παρακαλώ και ή υπομονή μου έχει θρια.

Και σοβαρώτατα, παρά το τρελλό γέλιο που μ' έπνιγε, μ' έσπρωξε έξω από την πόρτα, και με έβγαλε από το σαλόνι.

— Έτσι έτελείωσε ή πρώτη μας μεγάλη φιλονεικία.

XIV
Θάμπορούσαν άβεβιάσω ότι ή στάσις του άνδρός μου άλλαξε έπειτα από τη ζωηρή, αυτή όμιλία μας, που άρχισε

τόσον ξηρά και έτελείωσε τόσον άστεία; Μάλλον θάπρεπε να είπω ότι μερικά άσήμαντα γεγονότα έχουν μεγάλη σημασίαν και όχι ό Βάλτερ Άντερσον έγινε περισσότερον, περιποητικός για μένα άπ' αυτή την έποχή.

Οφείλω όμως ν' άναγνωρίσω ότι παρατήρησα μιά άλλαγή στη στάση του απέναντί μου, κι' ένόμιζα ότι είχα λιγότερους λόγους να παραπονούμαι για τις περιφρονητικές ματιές του, τά είρωνικά του μειδιάματα. Μου έφάνη μάλιστα ότι επέφευγε να με παρατηρή.

— Έξ άλλου δεν άπουσίαζε ποτέ χωρίς να με προειδοποιή.
— Όσον άφορά το ζήτημα της τουαλέττας το έλυσε με την μεγαλειότεραν διάκρισιν. Το πρωί ό γέρω Τζών δταν μούφερε το πρόγυμά μου μούδωσε και ένα μικρό κλειστό φάκελλο.

— Ό κύριος με διέταξε να παραδώσω ουτό το γράμμα οτά έδ'α τά χέρια της κυρίας.
Τό γράμμα ουτό είχε μέσα ένα τσέκ 10.000 φράγκων και ένα μπλιετάκι γραμμένο με το χέρι του άνδρός μου.

— Προς την λαίδην Άντερσον, διά τά έξοδα της τουαλέττας της διά τηντρέχουσιν τριμηνίαν.
— Όταν στο έπόμενο δείπνο έβλεψα να τόν εύχαριστήσω μούδωσε τόν λόγον με μιά έλαφρή αποτομότητα.

— Μην επανέρχεσθε στο ζήτημα αυτό σάς παρακαλώ. Τά χρήματα αυτά σάς τά χρεώστούσα και λυπούμαι πολύ γιατί δεν το έσκέφθηκα ένωρίτερα.

Δέν επέμενα περισσότερα. Αφού έφοδιάσθηκα με το ποσόν εκείνο μπορούσα να βγάλω συχνότερα και να άναμιγνύμαι με την κοσμικήν ζωήν του Λονδίνου.

Την ήμέραν εκείνη έβρεχε δυνατά, όπως συχνά συμβαίνει στο Λονδίον! Είχα βγή χωρίς κανένα σκοπόν και γιατί ή μοναξιά του μεγάλου σπιτιού μας έβάρυνεν επάνω μου περισσότερον από άλλοτε ουτό το άπόγευμα.

— Ό κακός καιρός με έκανε να άποφασίσω να μπω σ' ένα σαλόνι τσαγιού, όπου, καθώς ήξερα, έσύχναζε μιά άριστοκρατική πελατεία, κάθε άπόγευμα.

Είχα έγκατασταθί ή διάκριση, μόνη, σε ένα μικρό τραπέζακι σχεδόν κρυμμένο πίσω από κάποιο μεγάλο φοινικά. Άγαπούσα τη θέση αυτή και την έδίελεγα πάντοτε όταν επήγαινα εκεί, να πάσω τό άπογευματινό μου. Κρυμμένη έντελώς πίσω από ένα παραβάν μπορούσα να εξετάζω με εύκολία τούς ανθρώπους, που έμπαιναν και έβγαιναν.

— Έπειδή δεν έγνώριζα κανένα εύρισκα εύχαρίστηση να τούς εξετάζω όλους γενικώς.
— Σαφ'ικά έίεκρινα στην πόρτα, να μπαίνει ό άνδρας μου, συνοδεύοντας μιά ψηλή κυρία, με ξανθοκόκκινα μαλλιά,

όμορφη την όποιαν είχα προσέξει και άλλοτε σε διάφορα κέντρα.

— Η έκπληξη μηχανικώς μ' έρριξε προς τά πίσω, στο κάθισμά μ'ι, για να μη με ίδούν.

Μιά μικρή σιγή έπακολουθήσε την εισοδό τους σαν να ήσαν γνωστοί σ' όλου. Χωρίς την παραμικρότερη ταραχή ένών πενήντα ζευγάρια ματιά, ήταν γυρισμένα προς αυτόν, ό άνδρας μου, έγκατέστησε σύντομα την συνοδόν του, σ' ένα τραπέζι όπου ή όμορφιά και τά όρώα της κοσμήματα μπορούσαν εύκολα να έκτεθούν σε κοινήν θέαν. Έπειτα ήσυχά άφου έρριξε μιά ματιά τριγύρω του για να ίδή μήπως ήταν πρόσωπα γνωστά του έκάθησαν απέναντί της.

Κοι χωρίς πιά ν' άπασχοληθή με εκείνους που τούς περιτρογύριζαν παρήγγειλε τσάι και γλυκύσματα. Κι' έπειτα άρχισε να μιλάη στη σύντροφό του, με χαμηλή φωνή, και δέν άσχολείτο πιά παρά μόναχα γι' αυτήν.

— Έκπληξη μηχανικώς μ' έρριξε προς τά πίσω, στο κάθισμά μ'ι, για να μη με ίδούν.

Μιά μικρή σιγή έπακολουθήσε την εισοδό τους σαν να ήσαν γνωστοί σ' όλου. Χωρίς την παραμικρότερη ταραχή ένών πενήντα ζευγάρια ματιά, ήταν γυρισμένα προς αυτόν, ό άνδρας μου, έγκατέστησε σύντομα την συνοδόν του, σ' ένα τραπέζι όπου ή όμορφιά και τά όρώα της κοσμήματα μπορούσαν εύκολα να έκτεθούν σε κοινήν θέαν. Έπειτα ήσυχά άφου έρριξε μιά ματιά τριγύρω του για να ίδή μήπως ήταν πρόσωπα γνωστά του έκάθησαν απέναντί της.

Κοι χωρίς πιά ν' άπασχοληθή με εκείνους που τούς περιτρογύριζαν παρήγγειλε τσάι και γλυκύσματα. Κι' έπειτα άρχισε να μιλάη στη σύντροφό του, με χαμηλή φωνή, και δέν άσχολείτο πιά παρά μόναχα γι' αυτήν.

— Έκπληξη μηχανικώς μ' έρριξε προς τά πίσω, στο κάθισμά μ'ι, για να μη με ίδούν.

Μιά μικρή σιγή έπακολουθήσε την εισοδό τους σαν να ήσαν γνωστοί σ' όλου. Χωρίς την παραμικρότερη ταραχή ένών πενήντα ζευγάρια ματιά, ήταν γυρισμένα προς αυτόν, ό άνδρας μου, έγκατέστησε σύντομα την συνοδόν του, σ' ένα τραπέζι όπου ή όμορφιά και τά όρώα της κοσμήματα μπορούσαν εύκολα να έκτεθούν σε κοινήν θέαν. Έπειτα ήσυχά άφου έρριξε μιά ματιά τριγύρω του για να ίδή μήπως ήταν πρόσωπα γνωστά του έκάθησαν απέναντί της.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Χένρυ Πράτ έκείνο το Σαββατόβραδο πήρε το τραίνο στο Βατερλώ, για να πάη στο Ουίντσορ, όπου έδρευε προσωρινά το σύνταγμα του. Μόλις το τραίνο έτοιμαζόταν να ξεκινήσει, μέσα στο διαμέρισμα της πρώτης θέσης που βρισκόταν μονάχος, μπήκε μιά κοπέλλα. Ήταν ψηλή και ώραία και το πιδό αξιοπαρατήρητο χαρακτηριστικό της ήταν τά μάτια της. Μάτια μεγάλα, μαύρα, σκοτεινά. Στην αρχή έδυσφόρησε που βρέθηκε μονάχη μ' έναν άγνωστο, μ'α σε λίγο υποχρεώθηκε να του μιλήσει για να μπορέσει να πληροφορηθή αν πράγματι το τραίνο πήγαινε στο Σλόου.

— Δεν ξέρω αν περνά από το Σλόου κι' άλλη γραμμή, της άπάντησε ό Χένρυ. Έκείνο που ξέρω είναι ότι αυτό έδω το τραίνο πηγαίνει στο Ουίντσορ. Το Σλόου από κεί είναι μισή ώρα με τ' άμάξι. Μιλήσαν για τις άποστάσεις που έχουν τά γύρω χωριά, άπόρησαν και οι δυο πώς είναι δυνατόν να μη περνά τραίνο από το Σλόου και βρήκαν ως μόνη λύση να την συνοδεύσει ό Χένρυ ως εκεί.

Στο τραίνο πρίν, και τώρα, σε όλο τον δρόμο βρήκαν καιρό να μιλήσουν για πολλά πράγματα. Είπαν, όλα τά μυστικά τους σαν δυο άθωα παιδιά. Έκείνη έμαθε πώς ήταν έξωματικός της φρουράς, και ότι είχε έναν πατέρα πλουσίω, ατο κι' έξαιρετικά σκληρό και κείνος έμαθε πώς ήταν μαθητευομένη σε μιά μοδίστρα κι' ότι πήγαινε να περάσει το Σαββατοκύριακό της στην άδελφή της, στο Σλόου.

Ήταν άπλή, έλικρινής και δέν έκαμε καμιά προσπάθεια για ν' άρέσει στον Χένρυ. Είχε μ'α όμορφιά που δύσκολα έκρυβε την ψυχή της, και άθελά της πρόδινε όλες της τις σκέψεις. Τά μάτια της ήσαν έκφραστικά και καρτυρούσαν τό κάθε τι που είχε μέσα της. Είχε την όμορφιά των αιδών, τη μόνη όμορφιά που, χαρίζει την έμπιστοσύνη σε είνον που τά βλέπει.

Ήταν κοντά πια στο Σλόου, και ή ώρα που θα χωρίζονταν πλησίαζε... Θα την άφηνε εκεί κοντά στην έξωπορτα του σπιτιού της άδελφής της, και δέν θα την ξανάβλεπε πιά. Δεν θα τού έμεναν παρά οι άναμνήσεις της έάστες έκείνης βραδυάς. Μ'α ό Χένρυ ήταν νέος, και παρ' όλη τη λογική και την κρίση που είχε, σαν στρατιωτικός που ήταν, ήθελε να παίξει με τη φωτιά. Και ή φωτιά βρισκόταν έσα στο μάτια εκείνης της κοπέλλας.

Τό άλλο πρωί πήγε στο σύταγμα που είχε ύπηρεσία και τό άπόγευμα έτρεξε και την άντάμωσε. Οι δρόμοι ήσαν πρωμένοι με χιόνια, και πήγαν και φώλιασαν κάπου. Ό Χένρυ στη δεύτερη αυτή συνάντηση έμαθε και τ' όνομά της: ήν έλεγαν Μπένσον και είχε τσιγγάνικο αίμα από την προμάμη της.

— Γι' αυτό είμαι ίκανή και επιβάλλω στους ανθρώπους, να κάνουν ό,τι θέλω! του είπτε γελαστά:
— Ό Χένρυ στά λόγια της ούτά την κύτταζε στά μάτια. Ενωίωθε τον εαυτόν του έρωτευμένο... Μ'α ήταν άγνός και ήμος. Ποτέ του δέν θα κατέληγε στην λύση που θα κατέλεγε κάθε άλλος άντρας στη θέση του.

— Έκείνο το βράδυ χωρίστηκαν χωρίς να της πη τίποτα πού να της δώση λίγο θάρρος και πολλές έλπίδες.

Πέρασε ένας μήνας άδιάκοπη άνησυχίας για τόν Χένρυ. Η σκέψη της Μπένσον τόν κατέδιωκε, τούκαμε τη ζωή καρτυρική. Ύστερα από άτέλειωτη πάλη πήρε θλιβερά τόν όρόμο για τό μικρό σπιτάκι του Σλόου.

Ήταν ένα άπόγευμα του Φεβρουαρίου. Την συνάντησε οντά στους φράκτες και ένας λυγμός ήρθε και στάθηκε στο λαιμό του, από την πλημύρα της χαράς που ένιωσεν από την είδηση. Την πήρε μαζί του κάτω στην πόλη και δειπνήσαν ένα έρμηκό ρεστωράν, κι' εκείνη τούειπε πώς θα γινόταν πτέρα. Αυτή ή άποκάλυψη του προέξηνσε σωστή κατάπλη-

ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΔ ΟΥΑΤΚΙΝΣ

ξη. Και άργά την νύχτα ό Χένρυ την συνώδευσε στην άδελφή της κι' ύστερα γύρισε σπίτι του με σκοπό να συναντήσει τόν πατέρα του, άλλ' εκείνος νανιήση τόν πατέρα του, και άπελπισμένος εκείνος έτρεξε να βρή την Μπένσον και να της ανακοινώσει τά δυσάρεστα νέα. Την συνάντησε, μίλησαν, έκλαψαν κοί' οι δυο άγκαλιασμένοι, και πήραν την άπόφασή τους. Της νοίκιασε ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο και κείνη φέρεσε ένα δακτυλίδι στο χέρι της, με την έλπίδα να διορθωθεί ή κατάσταση με τό πέρασμα του καιρού.

Δυστυχώς όμως τά πράγματα πήραν διαφορετικό δρόμο. Ή Μπένσον πλησίαζε νη γίνη μητέρα, και ό Χένρυ τότε ύποχρεώθηκε να ξαναπάη στον πατέρα του, άλλ' εκείνος φάνηκε και πάλι άνένδοτος, και ό νέος γύρισε στην Μπένσον με την καρδιά σφιγμένη. Από τότε εκείνη άρχισενά μισή τόν πατέρα του.

— Αρχές Δεκεμβρίου γεννήθηκε τό παιδάκι. Ήταν άγόρι. Τις πρώτες μέρες όμως του νέου χρόνου, τό παιδί άρχισε να προκαλή άνησυχίες. Έκείνη πού από την πρώτη μέρα είχε την φοβερή προαίσθηση πώς ένών της ζούσε, αισθανότανε να μεγαλώνη τό μίσος της για τόν γέρο Πράτ, κάθε ώρα, κάθε στιγμή. Κοτηγορούσε και άναθεματίζε τόν παππού που με τόν σκληρό και άδικολόγητο έγωισμό του κατέστρεφε δυο ζωές και θάστελνε και την τρίτη στον έλλον κόσμο.

Τό παιδί πέθαινε άκριβώς στις δώδεκα τά μεσάνυχτα, μιά νύκτα, στις αρχές του Μ. ρη.

— Ό Χένρυ έφθασε από το Μελβούρν λίγα λεπτά πρίν πεθάνη τό άθώο εκείνο πλάσμα. Ή Μπένσον βρισκόταν γονατισμένη μπροστά του και ή άπάισια όψη της τόν τρώμαξε και τήν κράτησε άκίνητο στο κατώφλι της πόρτας. Τό πρόσωπό της ήταν άγνώριστο και τόν κύτταζε μ'ένα τρελλό βλέμμα που δέν θ' έξεχνούσε σε όλη του τη ζωή. Έμενε γονατισμένη, εκεί κοντά στην κούνια και ψιθύριζε διάφορα λόγια από τά όποια, ό Χένρυ δέν μπόρεσε να ξεχωρίσει, παρά μόνον τ' όνομα του πατέρα του, που ή άπελπισμένη Μπένσον τό πρόφερε μ' έναν περίεργο, άνατριχιαστικό τρόπο. Την άλλη μέρα τό πρωί ό Χένρυ έλαβε ένα άλλο τηλεγράφημα που τόν κτύπησε στο πατριό του σπίτι.

Είχε πεθάνει ξαφικά ό πατέρας του. Μόλις έφθασε στο Ουίντσορ έμαθε πώς είχε βρεθί νεκρός τό πρωί σε μιά καρέκλα μπροστά στο τραπέζι της βιβλιοθήκης και πώς ό γιατρός είχαπεί ότι ό θάνατος προήλθε από συγκοπή της καρδιάς, στις δώδεκα περίπου τά μεσάνυχτα. Πήγε και κλειδώθηκε στο όλοστάσιο και φώναξε τόν οικόνομό του σπιτιού.

— Κάτι τρομερό πρέπει να συνέβηκε εδώ χθές τό βράδυ, του είπτε μόλις παρουσιάστηκε μπρός του. Μήπως ξέρετε τίποτα; Ό γέρο-οικόνομος άρχισε να τρέμη, δυσκολευόταν να άπαντήσει.

— Κανείς δέν ξέρει τίποτα, σέρ, είπτε. Μόνον έγώ. Άνακάλυψατά ίχνη σήμερα τό πρωί και τά σκέπασα ένα ένα όλα. Δεν ξέρω, σέρ, τί να υποθέσω! Είναι φρίκη! φρίκη!

— Για τί ίχνη μιλάς;
— Για κείνα που ήσαν έξω, πάνω στά χιόνια και μέσα στο χώλ. Είχε χιονίσει λίγο νωρίς χθές, και ύστερα έπεσε παγωνιά. Όταν βρήκαμε τόν κύριο ξαφνικά πεθαμένο έγώ βγήκα να φωνάξω τό γιατρό. Τότε τά παρητήρησα άμέσως και τά παρακολούθησα ως τό μέρος που άρχίζουν τά δέντρα. Από κεί και πέρα δέν μπορούσα να τά διακρίνω γιατί δέν είχε χιόνια. Τά πατήματα άρχιζαν από κεί που σάς λέω και έρχόντανε στην πόρτα. Και ύστερα προχωρούσαν μέσα στο χώλ, προς την διεύθυνση της βιβλιοθήκης.

Και σκύβοντας στο ατί του, του ψιθύρισε:
— Κύριε, Χένρυ, ήταν γυνές πατημασιές ένός μωρού παιδιού...

PITSAPOO XOONELAS OYATKINS



ΜΟΝΑΧΟΙ

Τυφλός μπροστά στο Σήμερα που τρέχει κι' άκέρεια τη ζωή μας περιζώνει νεκρός προς ό,τι μάς κυκλώνει κι' άναίσθητος προς ό,τι μάς συνέχει.

Διψώντας, όταν γύρω ή πλάσι βρέχη πεινώντας, όταν γύρω μας άπλώνη τά καρποφόρα χέρια ή Φύσι' μόνοι στο πλήθος που, κοπάδι έρημο τρέχει,

Σιλάβοι του Χτες και τ' Αύριο μαυροφόροι και κυνηγοί των ίσκιων τό κατόπι παίρνουμε τά φαντάσματα και πάμε μονάχοι στού καύμοι τό άγκαθότοπι... του πόνου έθελονταί και δορυφόροι, τη Μοίρα μας μονάχοι ακολουθάμε!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Ηταν περασμένα μεσάνυχτα, κι' ή ομίχλη τόσο πυκνή, που μόλις έβλεπε κανείς μπροστά του. Στόν έρημο εκείνο δρόμο του Λονδίνου, μόνον ένας σκοπός αστυφύλαξ, ο Φέλιξ Σάντερς, πηγαινοερχότανε.

Ξαφνικά, ένα παράθυρο άνοιξε άπτόμα κι' άκούστηκε μια σπαρακτική φωνή.

—Βοήθεια! Βοήθεια!
—Ο Φέλιξ Σάντερς έρριξε μια έρευνητική ματιά γύρω του και όταν κατάλαβε πως ή φωνή έρχόταν από ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου έμπρός του άμέσως έτρεξε.

—Ο νυκτοφύλακας τόν ύπεδέχθη στην είσοδο: «Ακούσατε μια τρομαγμένη φωνή;» ρώτησε ο Σάντερς λαχάνισμένα.

—Δέν άκουσα τί φωνή, αλλά μου χτύπησαν τó κουδούνι από τó έκτο πάτωμα αριθμός 94 όπου μένει ή Μις Φώστερ.

—«Ας τρέξουμε να ιδούμε τί συμβαίνει, έκαμε ο Σάντερς κι' άρχισε πρώτος ν' ανεβαίνει τή σκάλα.

—Όταν άνοιξαν τó δωμάτιο 94 βρήκαν τήν Μις Φώστερ πεσμένη σε μια πολυθρόνα να κλαίη άπελπισμένα.

—Σεις φωνάξατε κυρία μου; τήν ρώτησαν.

—Μάλιστα, έγω, φοβάμαι. Θά με σκοτώση! Έκαμεν κατατρομαγμένη και χωρίς να πη λέξη παρά πάνω, λιγοθύμισε.

—Ένα γιατρό άμέσως! φώναξε ο Σάντερς.

—Ο νυκτοφύλακας ξανάφυγε τρέχοντας να καλέση κάποιον ένοικο γιατρό του πρώτου πατώματος ένώ μουρμούριζε:

—Ευτυχώς που μ' όλη τή φασαρία δέν ξύπνησε κανείς

—Όταν ξαναγύρισε όμως σε δέκα λεπτά με τó γιατρό, βρήκαν τήν νέα σκοτωμένη με μια πληγή στην καρδιά πράγμα που έκανε τόν Σάντερς έξω φρενών να διασχίζει άνω κάτω τó δωμάτιο.

—Τί έγινε ένόσω έλειπα; ρώτησε ο φύλακας. Τήν σκότωσε κανείς και σ' άξέφυγε;

—Δέν μου ξέφυγε κανένας του άπάντησε ξερά ο Σάντερς. Θά δώσω λόγο στόν διευθυντή του τμήματός μου μόνο. Τηλεφωνήστε άμέσως να τόν ειδοποιήσετε τί συνέβη. Έγώ δέν τó κουνάω άπ' έδω.

Σέ λίγη ώρα ο διευθυντής κ. Γκόντριν ήρθε ο ίδιος επί τόπου.

Μόλις ο Σάντερς τόν αντίκρυσε κατέβασε δειλιασμένος τó κεφάλι.

—Σίγουρα καμιά γκάφα θά κάνατε πάλι, έκαμε άπτόμα ο άνώτερός του. Καθώς έμαθα σκότωσαν ατή τή νέα μπρός στα μάτια σας.

—Επιτρέψατέ μου να σας εξεγήσω επενέβη ο Σάντερς. —Όταν λιποθύμησε ή νέα τήν εξέπλωσα στο κρεβάτι της και περιμένοντας τó γιατρό βγήκα στο διάδρομο, άφοι βεβαιώθηκα πως τó δωμάτιο δέν είχε καμιά άλλη έξοδο, για να είμαι ένήμερος άν γινόταν καμιά ύποπτη κίνηση από κανέναν ένοικο του ξενοδοχείου. Στε

κόμουν αδιάκοπα μπρός στην πόρτα. Είχαν περάσει ως 5 λεπτά, όταν άκουσα ένα θόρυβο μέσ' στο δωμάτιο. Μπήκα άμέσως μέσα και τότε βρήκα τή νέα νεκρή. Καθώς φαίνεται, ο δολοφόνος ήταν κρυμμένος σ' ατή τή μεγάλη ντουλάπα και μόλις βγήκα τήν σκότωσε. Αλλά μετά τί έγινε; Έκανα άνω κάτω τó δωμάτιο δέν βρίσκεται πουθενά. Αλλη πόρτα άπ' ατή που φύλαγα, όπως σας είπα, δέν έχει τó δωμάτιο. Τó παράθυρο είναι πενήντα μέτρα ψηλά. Αδύνατο να πηδήξει.

—Ασφαλώς, τόν διέκοψε όργισμένος ο Γκόντριν, θά βγήκε από τήν πόρτα τήν ώρα που εσύ έμπαίνεις θά φοβήθηκες να τού έπιτεθής και τόν άφησες να φύγει. Κάνετε γρήγορα έρευνα σ' όλο τó ξενοδοχείο και κυττάξετε άν άφησε τουλάχιστον κανένα ίχνος.

—Η έρευνα όμως δέν έφερε τίποτε εις φώς. Τό ξενοδοχείο αυτό ήταν κατοκίμενο από ήσυχους μικροστούς που δέν είχαν τίποτε τó ύποπτο. Όσο

για ίχνη ο δολοφόνος



νος δέν είχε αφήσει κανένα.

—Εκύτταξαν από

τό παράθυρο μήπως ο τοίχος είχε κανένα σωλήνα, που πήγαινε προς τήν στέγη ή προς τόν δρόμο, αλλά ο τοίχος ήταν άπολύτως λείος. Μόνο ένα έρπετο θά μπορούσε να προχωρήσει επάνω σ' αυτόν.

—Πάντως να είσαι βέβαιος Σάντερς, ξέσπασε στο τέλος ο Γκόντριν, πως θά περάσουν χρόνια πριν δής τó δνομάσου στόν πίνακα των προαγωγών.

Και τόν άφησε να φύγει.

—Ο Σάντερς ξαναγύρισε στή θέση του, στο δρόμο με κατεβασμένα μουτρα καθώς σκεπτόταν πως δέν θά μπορούσε να παντρευτεί τήν ωραία Λίλιαν που άγαπούσε και που δέν έννοούσε να γίνη γυναίκα του πριν ατώς προαχθώ.

—Μάλιστα, αυτά είναι τά βασικά μου, έλεγεν έπειτα από λίγες μέρες στόν ντετέκτιβ Χόπσχοουλ που τόν συ-

νήτησε πάντοτε στήν θέση του μπρός στο ξενοδοχείο και ο Σάντερς τόν πήρε να κουβεντιάσουν ιδιαιτέρως σ' ένα μπαρ.

—Πρέπει να βρω τó δολοφόνο κι' όμως έγω είμαι άνίκανος καθώς και όλοι στο τμήμα μου. Αύτ ή Μις Φώστερ είναι σά νάπεσε από τόν ουρανό. Γονείς δέν είχε ούτε κανένα συγγενή ή φίλο που να τήν γνώριζε καλά. Χαριτιά δέν βρέθηκαν πουθενά στο δωμάτιο. Όπου κι' άν περάσε πριν έγκασα σταθώ σ' αυτό τó ξενο-

δοχείο μάς είπαν πως ζούσε πάντα μόνη. Σε βεβαίω πως δέν υπάρχει καμιά ένδειξη που να μπορέ να μάς διαφωτίσει. Τό μόνο συμπέρασμα που βγάλαμε είναι πως πρόκειται για έκδίκηση και όχι για κλοπή έφ' όσον τά λεπτά της και τά λίγα κοσμήματα που είχε έμειναν άθικτα.

Κι' αττός ο δολοφόνος που εξαφανίστηκε μέσ' άπ' τó δωμάτιο χωρίς ν' αφήσει τó παραμικρό ίχνος! Πάω να χάσω τó μυαλό μου!

—Θά έφυγε από τήν πόρτα Σάντερς, και δέν τολμά να τó πής. Γιατί δέν τó όμολογείς; τού έκανε φιλικά ο Χόπσχοουλ.

—Αλλά ο Σάντερς έγινε έξω φρενών.

—Όλοι αυτό λέτε! Μήν επιμένεις κι' εσύ. Αυτό με προσβάλλει πολύ. Δέν είναι αλήθεια.

—Κρίμα! Έκαμε άφηρημένα ο Χόπσχοουλ όταν να σκεπτόταν:

—Αν τó όμολογούσες θά μάς έδινες και ένδειξεις και ή ύπόθεση θά διευκολύνετο. Μήπως χωρίς να τόν ιδής; ξέφυγε ξαναρώτησε έπειτα.

—Δέν γεννήθηκε στραβός! τού έκαμε άπτόμα ο Σάντερς, κι' εξακολουθούσε να διαμαρτύρεται.

—Ο Χόπσχοουλ βηματίζε συλλογισμένος κυττάζοντας ψηλά όταν ξαφνικά τόν διέκοψε:

—Πάψε, σε πιστεύω. Και χωρίς να τού πη λέξη

πέρα πάνω μπήκε στο ξενοδοχείο και τηλεφώνησε στο πιο κοντινό παράρτημα τής ηλεκτρικής εταιρείας.

Δέν πέρασαν δέ δέκα λεπτά όταν παρουσιάστηκε ένας τεχνίτης με τούς σιδερένιους του γάντζους που βάζουν στα πόδια για ν' ανεβαίνουν στούς ηλεκτρικούς στύλους.

—Ανέβα, στο στέγιο κεί πέρα διέταξε άμέσως ο Χόπσχοουλ που τόν είχε ζητήσει, και κατέβασέ του εκείνο τó μικρό άσπρο κουρελάκι που κρέμεται από ένα καρφί.

—Δέν άφησε ίχνη; Έκανε έπειτα στόν Σάντερς θριαμβευτικά. Κι' αυτό τί είναι; Και τού έδειχνε τó μικρό κομματάκι από άσπρο ύφασμα που τού είχε κατεβάσει ο τεχνίτης.

—Δηλαδή θες να πής, τόν ρώτησε δύσπιστα ο Σάντερς πως είναι ένα κομμάτι του σακακιού ή τού πανталιού του δολοφόνου; Μά δέν θά με

κάνης να πιστέψω πως πέταξε από τó παράθυρο ως αυτό τó στέγιο που είναι δεκαπέντε μέτρα μακριά άπ' αυτό. Κι' άκροβάτης νάταν...

—Αγαπητέ μου Σάντερς, είσαι πολύ άνόητος, τού άπάντησε ο Χόπσχοουλ. Δέν είναι ύφασμα από ρούχο άλλ' από άλεξιπτωτο. Νάσαι σίγουρος πως σε είκοσι τέσσερες ώρες θά χω άνακαλύψει τó δολοφόνο τής Μις Φώστερ και μπορείς να μου τηλεφωνήσεις για να σου πω τó όνομά του και να τόν συλλάβεις. Μήν άπελπίσεις κι' ή προαγωγή σου είναι οίγουρη.

Και όπως τού τó προείπε ο ντετέκτιβ Χόπσχοουλ τó άλλο άπόγευμα τηλεφώνησε τού Σάντερς.

—Είσαι τυχερός κι' ή δουλειά σου τέλειωσε πολύ πιο εύκολα άπ' ότι φανταζόμουν. Μπορείς να πας να σου-



ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Τό μάτι του ανθρώπου όσάκις διαβάσει μια γραμμή τυπογραφικών στοιχείων δέν βλέπει τρεις φορές!

—Αυτό τουλάχιστον άπέδειξαν σχετικά πειράματα που γιναν με μια ειδική μηχανή. Δηλαδή στίς πέντε μικρές ριπές που κάμουν τα μάτια μας διαβάζοντας μια γραμμή, τυφλώνονται σε μια διάρκεια 1/5 του δευτερολέπτου και μεταξύ του χρονικού διαστήματος τής μιάς με τήν άλλη ριπή.

—Ένα εργοστάσιο ραδιοφώνων τής Ουάσιγκτων είρηγε στίς τράπεζες ένα ευφύεστατο μηχανήμα για να προλαμβάνονται οι έπιδρομές των γκάγκστερς.

—Μόλις ή συμμορία πλησιάσει τó γκισέ του ταμείου μιάς τράπεζας, και υπό τόν άπειλή των ριβόλβερς έπιχειρήσει να πάρη τά λεπτά, άμέσως ο ταμίας πατά με τó πόδι του ένα κουμπί και τίθεται σε κίνηση ένας πομπός ραδιοφώνου ο όποιος ειδοποιεί όλα τ' αστυνομικά αυτοκίνητα τά έφωδισμένα με ραδιόφωνα.

Τό πλήρωμα και ο κυβερνήτης του Σοβιετικού πλοίου «Σούρα» άποτελείται μόνον από γυναίκες!

—Δυό θεωρούμενοι χαμένοι άδελφοί συναντήθηκαν για πρώτη φορά έπειτα από 62 χρόνια άπουσίας ο ένας και 51 ο άλλος.

—Ο μεγαλύτερος άδελφός είχε υιοθετηθώ από έναν θετό ο όποιος τόν πήρε μαζί του στην Νέρ Ζηλανδία, έξη χρόνια πριν γεννηθώ ο νεώτερος άδελφός του.

—Οι γεωργοί τής περιφέρειας Μπάτσα στην Ουγγαρία χρησιμοποιούν ταχυδρομικά περιστέρια για να μαθαίνουν τις τιμές των προϊόντων που παράγουν στο χρηματιστήριο τής Βουδαπέστης.

—Τά πρωτότυπα και καθημερινά αὐτά τηλεγραφήματα τούς στοιχίζουν πάμπαν.

—Στίς ίπποδρομίες του Γκρόνινγκεν στην Ολλανδία έγινε μια θρασεία άπάτη.

λάβης από τώρα τόν Χάρρυ Μόλλερ στην Έντίνμπορου Στρήτ 45.

Και τού εξήγησε:

—Μόλις ο' άφησα έτρεξα σ' ένα φίλο μου στρατιωτικό και τόν ρώτησα άν τó κουρελάκι που κρατούσα σ' μ' έφωδισε με τó ύφασμα που μεταχειρίζονται στην κρατική άεροπορία.

—Όταν μου είπε πως να έπληρα τότε ένα αυτοκίνητο και πήγα στο άεροδρόμιο, Ζήτησα τόν έπιδιορθωτή και ρώτησα άν τή νύχτα ή τήν έπομένη 15ην Μαρτίου τού πήγαν για έπιδιορθωση ένα άλεξιπτωτο. Μου είπε πως τού πήγαν όχι ένα αλλά τρία τήν έπομένη. Τότε έβγαλα τó κουρελάκι από τήν τσέπη μου.

—Έλειπε από κανένα ένα κομμάτι αυτού του μεγάλους; τόν ξανα-

ρώτησα.

—Με κύτταξε με άπορία ένώ μου άπαντούσε καταφατικώς. Κι' όταν πιά τού ζήτησα να μου είπώ τόννομα τού άεροπόρου που τó είχε φέρει δέν σκέφτηκε καν να μου τó άρνηθώ.

Σου τηλεφωνώ από τó σπίτι του ίδιου τού άεροπόρου Χάρρυ Μόλλερ, κι' όταν έρθω να τόν συλλάβεις δέν θά δυσκολευθώ να σου όμολογήσει (άφοι τόν κατάφερα κι' όλας να μου πη τήν αλήθεια) πως ή Μις Φώστερ ήταν έρωμένη του και τήν ξεκαθάρισε γιατί είχε τα μέσα να τόν έμποδίσω να παντρευτεί τήν; πλούσια και ωραία Μπλέσσο Κρήμσαουντ.

Σέ περιμένω λοιπόν και καλή ευτυχία, στον δικό σου γάμο με τήν Λίλιαν.

—GEORGE HUL



—Δυό φίλιπποι είχαν στοιχηματίσει σ' ένα άλογο που ήρθε πρώτο, μολονότι στα προγνωστικά δέν ήταν φαβορί τής κούρσας. Έτσι εισέπραξαν πολλές χιλιάδες κορόνες.

—Αργότερα όμως άνακαλύφθηκε ή τρομερή δσο και άπιστευτή άπάτη.

Τό άλογο που κέρδισε τήν κούρσα ατή

δέν ήταν τó πραγματικό τού όποιου οι έπιδόσεις ήταν γνωστές αλλά ένα άλλο, τó όποιο ο τζόκεϋ έν συνεννόησε με τούς δυό παίκτες τó είχε βάλει επιτυχέστατα, κι' όλοι νόμιζαν ότι ήταν τó άλλο!

—Ο Ζωολογικός κήπος του Λονδίνου π' ουτίστηκε με μια μέλισσα που τρώει πουλιά, και μια άράχνη που σκοτώνει λύκους!

—Και τά δυό αυτά τρομερά δσο και περίεργα πλάσματα συνελήφθησαν στον Καναδά.

—Η μέλισσα ατή είναι ποικιλόχρωμη, μήκους 25 πόντων, και ή πρώτη που συνελήφθηκε άπ' έδω και σαράντα χρόνια, ή δέ άράχνη, κάμνει αλητική ζωή. Δέν στήνει ίστους αλλά πνίγει τούς λύκους τήν ώρα που κοιμούνται.

—Οι Ιθαγενείς τής Σομαλίας και τής Κέννας όσάκις διψάσουν και δέν άρχει νερό, σβύνουν τή δίψα τους πίνοντας τó αίμα των μοσχαραίων, από μια φλέβα που ανοίγουν κάτω από τόν λαιμό τού ζώου!!.

—Τό κατράμι που εξαγεται από τήν βιομηχανοποίηση του καρβόνου είναι ή βασική ύλη από τήν όποιαν παράγονται 2.000 άλλα προϊόντα, συμπεριλαμβανομένων των χρωμάτων, των αντισηπτικών ουσιών, των άρώματων κλπ.

—Τό μικροσκοπικώτερο ραδιόφωνο τού κόσμου κατασκευάστηκε, από έναν έβδωμηντάρη ρώσο έφευρέσή, όνομαζόμενο Γκρισκ Γκρίγκεργκ.

—Τό ύψος του είναι 2-5 ίντσες ή περιφέρειά του από 3-10 ίντσες και ζυγίζει τó 1/20 τής ούγγιας.

—Τό...δειγματολόγιο των δρόμων περιλαμβάνει δρόμους από πέτρες, έξολο, σίδερο, γυαλί, καουτσούκ, μπετόν, έβονο (!), και πολύτιμες πέτρες. Οι τελευταίοι δυό δρόμοι στρώθηκαν κατά λάθος με πολύτιμα υλικά στίς Ινδίες.

ΟΤΑΝ Η ΑΓΑΠΗ ΠΛΗΓΩΣΗ

Εκείνο το φθινοπωρινό βράδυ

ένδιαφέρον.

— Έτσι, σαν μια μέρα, έπειτ' από μια εξαντλητική αρρώστια ή κ. Σερτζάκ ένοιωσε να πλησιάει το τέλος της, κάλεσε κοντά της τον άντρα της, του συνέστησε να είναι πάντα καλός στα παιδιά και ιδίως στο Ζάκ, που τους έφερε την ευτυχία και κατάληξε.

— Κλείνω τα μάτια μου ήσυχα... Αν δεν παντρεύης και συ τα κορίτσια ως την ώρα που ο Κύριος θα σε στείλει κοντά μου, δεν θάχης ν' ανησυχής γι' αὐτά... Ο Ζάκ θα τα προστατέψω...

— Αλήθεια, είπε ο γέρο Σερτζάκ δακρύοντας. Απ' οὐτό το κεφάλαιο είμαι ήσυχος. Ήταν ευχής έργον ή υπόδειξίς σου να περιθάλψουμε αὐτά τ' ὀρφανό...

Λίγο ἀργότερα ή γυναίκα του έσβυνε σ'έν πουλί, με τὸ χαμόγελο στα χείλη.

Τὰ κορίτσια της ήταν τότε 15 χρονῶν κι' ο Ζάκ 18.

Μέσ' ένα σπίτι, πού σφύζουν τὰ νειάτα και τὸ πιὸ βαρὺ πένθος δὲν κρατᾷ καιρό. Ἡ φαιδρὴ νειότη, ὅσο κι' ἂν ἀγαπᾷ ἐκείνους πού φεύγουνε, τοὺς κλαίει γιὰ λίγο, εὐλαβεῖται τὴ μνήμη τοὺς ἐπ' ἀπειρο, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ τὴ χαρούμενη συνεισίσθηκε ἡ ζωὴ μετὰ τὸν θάνατο τῆς γρηγόρης Σερτζάκ στο δικό της σπίτι. Οἱ νέοι ἄρχισαν νὰ γλεντοῦν, σεμνὰ πάντοτε, νὰ πηγαίνουν σὶά θέατρα και τοὺς περιπάτους, ἀγαπημένοι και καλόκαρδοι πάντοτε. Κι' ὁ γέρο Σερτζάκ τοὺς καμάρωνε και πορηγοριόταν γιὰ τὸν χαμό τῆς ἀγαπημένης του συζύγου. Ἕνα μόνον εἶχε παράπονο ἀπ' τὴ ζωὴ. Ὅτι οἱ δύο κόρες του, πού ἦσαν τώρα 18 χρονῶν, δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν

οὔτε λέξη γιὰ γάμο.

Ὅταν ζητοῦσαν τὴν Ἀρλέτα, ἐκείνη ἔλεγε: «Νὰ παντρευτῇ πρῶτα ἡ Σουζάν, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου.» Τ' ἀντίστροφα τοῦλεγε κι' ἡ Σουζάν. Κι' εἰπερὶ δὴ ἀκέρη ἦσαν νέες δὲν ἐπέμενε.

Ἔτσι πέρασαν λίγοι μῆνες ἀκόμα, ὅταν μιὰ μέρα ὁ γέρο Σερτζάκ ἔπεσε ἀρρωστος ἀπὸ πνευμονία μ' ἐπιπλοκές και οἱ γιατροὶ διέγνωσαν πὼς οἱ ὥρες του ἦταν μετρημένες· πράγμα πού κατάλαβε κι' αὐτός.

Κάλεσε τότε τοὺς νέους, τοὺς συνέστησε ν' ἀγαπῶνται θερμὰ και νὰ μοιρασθοῦν τὴν περιουσία στα τρία. Ἰδιαιτέρως παρεκάλεσε τὸ Ζάκ ν' ἀγαπᾷ τίς νέες και νὰ φροντίση νὰ ἀποκατασταθοῦν σὰ νύχταν ἀληθινὰ ἀδελφές του.

Εκείνος τὸ ὑποσχέθηκε και ὁ γέρο Σερτζάκ, πέρανε ἡσυχος, πὼς ἡ εὐτυχία θὰ συντρέφευε γιὰ πάντα τὰ πλάσματα πού τόσο ἀγαπήσει...

**

Ἐξή μῆνες μὲν μετὰ τὸ πένθος, ἕνα φεγγαρόλουστο βράδυ, τὴν ὥρα πού καθισμένος στὸ δωμάτιό του ὁ Ζάκ μελετοῦσε κάποιες καινοτομίες στὸ ἐργοστάσιο τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναλάβει τὴν διεύθυνση, σὰ σκιά γλύστησε σ' αὐτὸ ἡ ξανθὴ Σουζάν. Τὸν πλησίασε κι' ἐνῶ αὐτὸς τῆς χαμογέλουσε ἐκπληκτος γιὰ τὴν ἐπίσκεψή κι' ἐτοιμοζόταν νὰ τὴν ρωτήσῃ τί ἤθελε ἐκείνη ἔρριξε τὰ χιονᾶτα μπράτσα της στὸ λαιμό του, ἔγειρε τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι της στοὺς ὤμους του και προτείτο τὰς του τὰ χείλη της τοῦλεγε:

— Ζάκ, καιρὸ τώρα, ἄθελά μου, σ' εἶχα ἀγαπήσει ὅχι σὰν ἀδερφόν, μὰ σὰν ἄνδρα. Σὲ ποθοῦσα μὲ λαχτάρα, σὰ λατρεῦσα, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ στὸ εἰπῶ. Ὅταν θμῶς εἶδα

πὼς δὲν ὑπάρχει στὴν ἐνώσή μας ἐμπόδιο, τὸ πάθος μου γιὰ σένα μεγάλωσε, κι' ἡ ἀνησυχία μὴ πῶς στὸ μεταξύ διαλέξῃ: μιὰν ἄλλη, μ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρω και νὰ ἀγρυπνῶ δόλοκληρες νύχτες... Τέλος, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ πιά κι' ἤρθα νὰ σοῦ πῶ: Ζάκ, σὲ λατρεῦω, θέλω νὰ γίνω γυναίκα σου.

Ἡ βραδυὰ, ποῦταν τόσο γλυκεῖα, ἡ ἐπαφὴ τοῦ ὠραίου κορμιοῦ της, ἡ ἀγάπη, πού κι' αὐτὸς δειλὰ ἐνοιώθε στὰ στήθη του γι' αὐτὴ, λύγισαν τὸ νέο. Κι' ἐνῶ ἐκείνη ἦταν γυμμένη στὴν πολυθρόνα της, τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια, τὴν ἔσυρε πὶὸ πολὺ κοντὰ του και τὰ χείλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα παρὰ φερο φίλι.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ Σουζάν, εἶπε ὁ Ζάκ τέλος... Ὡς παντρεύουμε τὴν Ἀρλέτα πρῶτα κι' ὕστερα θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας...

Καί σὺν στεναγμό, πού ἀκούστηκε ἐλαφρὰ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ποῦταν μισόγυρτη, ἔκοψε τὴν ἀπάντησή της νέας, αὐτὰ τὰ τρυφερά λόγια.

Ταραγμένοι κι' οἱ δύο ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τί εἶχε συμβῇ... Στὸ διάδρομο ὅμως ἐπικρατοῦσαν ἀπόλυτὴ ἡσυχία κι' ἔτσι καθισθασαν, και σὲ λίγο χωρίζονταν, μετὰ τὴν ὑπόσχεση νὰ μιλήσουν τ' ἄλλο πρωὶ στὴν Ἀρλέτα γιὰ τὸ τρυφερό μυστικὸ τους...

**

Ἡ νύχτα πέρασε γεμάτη γλυκὰ ὄνειρα και γιὰ τοὺς δύο νέους... Κι' ὅταν τὸ πρωὶ συναντήθηκαν γιὰ τὸ πρόγευμα ἡ χαρὰ ἔλαμπε στα πρόσωπα και τῶν δύο.

Ἡ ὥρα θμῶς περνοῦσε κι' ἡ Ἀρλέτ δὲν φαινότανε...

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ Ο ΚΑΦΕΣ

Οἱ κόκκοι τοῦ ὠμοῦ καφέ περιέχουν κατὰ μέσον ὄρον 150 γο λίπους και κηροῦ. Τὸ λίπος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα λάδι κίτρινο πρὸς τὸ μαῦρο, σχεδὸν ἄοσμον, τοῦ ἡ γεύσις του ἐνθουμίζει τὴν γεύσιν τοῦ λινελαίου.

Τὸ λάδι πού ἐξάγεται μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου γίνεται μαῦρο σκοῦρο.

Τὸ λάδι πού ἐξάγεται ἀπὸ τὸν ψημένον καφέ εἶναι μαῦρο και ἔχει τὸ ἰδιότητον ἄρωμα τοῦ καφέ. Κατὰ τὸ ὅρισμό τὰ δέξα ὀξυδοῦνται, τὸ λίπος διαλύεται ἐν μέρει και μέρος τῶν λιπαρῶν ὀξέων ἐξατμίζεται.

Παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπωλείας, ἡ περιεκτικότης τῶν ψημένων κόκκων εἰς λίπος, εἶναι κάπως μεγαλύτερα τῆς περιεκτικότητος τῶν ὠμων κόκκων. Ὁ κηρός τοῦ καφέ περιέχει και μετὰ τὴν ἐξάγωή, περίπου 5 οο ἐλαίου. Ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ και αὐτὸ τὸ ἐλαίου, ἐπιτυγχάνεται ἕνα κερὶ χρώματος μαύρου ἀνοιχτοῦ, ἄοσμον και χωρὶς γεύσιν, πού ἔχει τὰ συστατικά τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν.

Μέχρι σήμερον ἡ ἐξάγωγή τοῦ ἐλαίου ἀπὸ κόκκους καφέ δὲν ἔχει χρησιμοποιηθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν βιομηχανίαν. Μετὰ τὴν ἐξάγωγήν τῆς καφεΐνης ἐπιτυγχάνονται ἐτησίως μεγάλας ποσότητες λίπους και κηροῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη ἀκόμη τρόπος χρησιμοποίησεως ἀπορρίπτονται.



ΠΑΝΘΕΟΝ

Χτύπησαμε στὸ δωμάτιό της, μὰ δὲν ἀπήντησε, εἶπε ἡ καμπίνα.

— Πᾶμε νὰ τὴν ξυπνήσουμε τὴν ὕπναροῦ;

Εἶπε γελώντας ἡ Σουζάν.

Ὁ Ζάκ συμφώνησε... Πῆγαν και χτύπησαν... Καμμιὰ ἀπάντησιν. Χτύπησαν ξανά, τίποτα... Μιὰ ἀγωνία ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν ψυχὴ τους...

— Νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα, καί θάπαθε! εἶπεν ὁ Ζάκ και με τοὺς δυνατοὺς ὤμους, ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ ἐπίμονα, τὴν πόρτα...

Σὲ λίγο ἄνοιξε....

Στὸ δωμάτιο δὲν ὑπῆρχε κανεὶς... Τὸ κρεβάτι της ἦταν ἄθικτο κι' ἐπάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε ἕνα γράμμα.

Μὲ τρεμμένα χέρια ὁ Ζάκ τὸ ἐπῆρε. Ἦταν γι' αὐτὸν. Ἐνῶ ἡ καρδιά του σφίγγόταν ἀπὸ τίς πὶὸ κακὲς προαίσθησεις, τὸ ἄνοιξε κι' ἐδιόβασε.

«Ζάκ, σ' ἀγαπῶ με ἀγάπη πού δὲν ἔχει ὄρια. Καί παρμονεύοντας νὰ σοῦ μιλήσω, ἄκουσα τὸ μυστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ἀγάπη της, τὴν ἀγάπη σου. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω κοντά σας, χωρὶς νὰ δηλητηριάζω τὴν ψυχὴ μου, και τὴν εὐτυχίαν σας...

Φεύγω και θὰ ταξιδεύω ἔως ὅτου σὲ ξεχάσω. Καί θάλλω τότε νὰ σὲ φιλήσω σὰν ἀδελφόν, ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ φιλήσω σὰν ἄνδρα μου. Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γυρίσω γρήγορα.

Μὰ ἡ Ἀρλέτα δὲν ξαναγύρισε ποτὲ πιά. ΖΑΝ ΡΑΜΩ

μετὰ τὸν πολιτισμὸν και ἅμα ἀρχίσουν και αὐτοὶ νὰ τρώγουν εὐρωπαϊκὰ φαγητὰ και νὰ πίνουν προπάντων τὰ δηλητηριώδη ποτὰ εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, πού καταστρέφουν ὅχι μόνον τὰ δόντια ἀλλ' ὁλόκληρον τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν;

ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΚΟΙΜΩΜΕΘΑ

Ἕνας γάλλος ἱατρός ὑπέφερε ἀπὸ αὐπνίαν. Ἦναγκάζετο νὰ καταφεύγῃ εἰς ὑπνωτικὰ διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποκοιμηθῇ. Κατόπιν θμῶς ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε διαπιστώσει ὅτι ἡ χρῆσις ἡ ὑάλλον ἡ κατάχρησις τῶν ὑπνωτικῶν ἐπιστήμης συνιστομένων και χρησιμοποιοῦμε ἑνὸς κατὰ τῆς αὐ-

πνίας φαρμάκων εἶχε κακὰς συνεπείας, ἐπὶ τοῦ ὅλου νευρικοῦ συστήματος και εἶχε πιράζει ἰδίως τὴν καρδιά του. Ὁ ἱατρός ἤρριξε νὰ προβαλῇ εἰς διαφόρους παρατηρήσεις διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἄλλον ἀποτελεσματικότερον τρόπον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς αὐπνίας.

Πράγματι δὲ ἐφεῖρε ἕνα μηχανήμα πού λειτουργεῖ ὡς ὠρολόγιον και πού ὁ ἦχος τοῦ ὁμοιάζει μετὰ τὴν αὐτοῦ τῆς γάτας.

Ἐχων παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του τὸ ὠρολόγιον αὐτὸ ἀποκοιμᾶται ἐντὸς μιᾶς ὥρας και ὁ πάσχει ἀπὸ τὴν πλεον ἐντονον νευρασθένειαν.

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, ἂν ὄντως ἔχη τὴν ἐπιτυχίαν, πού ἱσχυρίζονται, ὅσοι ἐπειρηματίσθησαν, ἀσφαλῶς θὰ δώσῃ πολλὰ κέρδη εἰς τὸν γάλλον ἱατρὸν.



ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εκείνο το απόγευμα μιά ανήσυχη σκέψη β σίνιζε την «Τιάνα» κι' ένα όνομα έπρόφεραν δειλά τα χείλη της: «Άλαν. Πόσο θά ήθελε να κλείσει τα μάτια και να μην τ' ανοίξει ως το άλλο πρωί, δ αν δεν θά μ' λοούσαν πιά για τὸ φίλμ που «γύριζε» δ «Άλαν Στίτ στη ζούγκλα, που απείχε λίγα χιλιόμετρα από τὸ σπίτι της! Ο Άλαν θάφρευε κι' έτσι η ένοχη αγάπη της θάσβυνε για πάντα.

«Αλλά δ Κλώντ; Τι θά γινόταν δ Κλώντ, δ άνθρωπος που ζούσε κο τὰ της και που τὸν είχε αγιπήσει παράφορτ πριν συναντήση τὸν Άλαν, μέχρι τὸ σημείου νὰ τὸν ἀκολουθήσει ως τὸ χωριουδάκι εκείνο της κεντρικῆς Αφρικῆς—δπου τὸν είχε στείλει για υποθέσεις η Έταιρία του—παρατώντας τήσκηνη τὸ Μπρον γουαίη δπου μιά μέρα θά τὴν ἐδόξαζε ως πρώτη χορεύτρια;

Δυὸ δλόκληρους μῆνες εἴχε ζήσει δ Άλαν στὸ σπίτι τὸ παιδικὸ του φίλου Κλώντ, τὸ ἔραστοῦ της. Οἱ περιστάσεις της ζωῆς τοὺς ἔκαναν νὰ σμιέουν και ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, στὴν ἀφρικανική Ζούγκλα, ὅπως δόλου τυχαίως. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα λοιπὸν που συναντήθηκαν δ Κλώντ προσέκαλεσε νὰ φιλοξενήση στὸ σπίτι του τὸν καλλιτέχνη. Ο Άλαν δέχτηκε ἀλλὰ δὲν πέρασαν πολλές μέρες ἀπὸ τότε, δταν μιά κρυφὴ αγάπη τὸν συνδέσε με τὴν Τιάνα, πράμα που τὴν ἔκανε τώρα τόσο νὰ υποφέρει. Καὶ στὸ φίλο του δὲν ἔλεγε τίποτα. Βυθιζότανε στὸς σullenισμούς του, ἀλλὰ βάστούσε καλὰ τὸ βασανιστικὸ μυστικὸ του...

«Εἶσι λοιπὸν εκείνο τὸ απόγευμα ἡ σκέψη τὸ Άλαν βασάνιζε τὴν Τιάνα που μόνη της καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο περιμένοντάς τους νὰ ἔλθουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ δουλειά τους.

Πράγματι σὲ λίγη ὥρα ἦρθε δ Κλώντ κατάκοπος και μελαγχολικός και σχεδὸν ἀμέσως κι' δ Άλαν. Κάθισαν στὸ τραπέζι ἀλλὰ μετὸ τελευταίον ποτηράκι ροῦμι δ Κλώντ σηκώθηκε, φίλησε τὸ χέρι της Τιάνας, χτύπησε ἑλοφρὰ στὴ πλάτη τὸν Άλαν και ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ πάη νὰ ξαπλώσῃ.

«Ἐχω ἀνάγκη νὰ κοιμηθῶ, εἶπε. Θά σὲ ἰδῶ αὔριο τὸ πρωί, Άλαν, που θά φύγῃς. Καλὴ νύχτα.

Ἡ Τιάνα ἀκολούθησε μετὸ βλέμμα της τὸ βαρεῖα βήματα τὸν Κλώντ ὥσπου μπῆκε στὸ δωμάτιό του.

Τὴν ἰδια σχεδὸν στιγμὴ δ Άλαν μουρμούρισε:

—Τιάνα, τὸ ἀπεφάσισες λοιπὸν; Θά φύγουμε ἀπόψε τὴ νύχτα;

—Οχι. Άλαν, ἀφῆσέ με. Σὲ ἱκετεύω...

—Μοῦ τὸ ἔχεις ὑποσχεθῇ. Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ και δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφῆσω μόνη ἐδῶ πέρα. Δὲν βλέπεις τὸν Κλώντ που δὲν ἔχει πιά ζωῇ; Καὶ πῶς θά μείνῃς κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο που δὲν τὸν ἀγαπᾷς πιά; Τιάνα, ἔλα κοντὰ μου. Θά ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Ἐτοιμάσου νὰ φύνουμε. Ἐγὼ θά σὲ περιμένω στὴν ὄχθη τὸῦ ποταμοῦ. Μιά βάρκα θά μᾶς πάη ως τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ἐτοίμασε τίς βαλίτσες σου. Μιά στιγμὴ ψυχραιμίας θά σὲ κόνῃ εὐτυχισμένη για πάντα. Ο Κλώντ θά σὲ συγχωρήσῃ. Θά καταλάβῃ τὸ δίκιο σου. Γράψε του δυὸ λόγια. Θάρρος, Τιάνα! Σὲ λατρεύω.

Τῆς φίλησε μετὰ πάθος τὰ χέρια κι' ἔφυγε για νὰ πάη στὸ δωμάτιό του. Ἡ Τιάνα ἔμεινε μόνη, σάν ὑπνωτισμένη.

Τὴ νάκανε; Τὰ θερμὰ λόγια τὸῦ «Ἄλλα», ἡ ὀρηκὴ του αγάπη, ἡ εὐτυχισμένη ζωῇ που τῇ ὑπέσχετο, εἶχαν κάμψῃ τὴν ἀντίστασή της, κα ἀπὸ πολὺ καιρὸ, ρωτοῦσε και ἡ ἰδια μετὰ ἀπορᾶ τὸν ἑαυτὸ της που ὦν ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγαποῦσε; πούον ἀγαποῦσε περισσότερο. Ο Άλαν ἦταν ὅλος ζωῇ, ἦταν πλούσιος. Ο Κλώντ ἀσθενικός, ἦταν φτω-

χός. Καὶ ἡ ὀπτασία μᾶς ἡσυχῆς ζωῆς τὴν παρέσυρε. Ναί, θάφευγε μετὸν Άλαν. Πῶς νὰ γράψῃ στὸν Κλώντ ἕνα γράμμα. Ἐσχίσε τόσα χαρτιά, ἀλλὰ τὸ τελείωσε τέλς, τὸ κλείσε στὸ φάκελλο και μπῆκε στὸ δωμάτιο δπου κοιμόταν δ Κλώντ.

Στάθηκε στὴν ἄκρη τὸῦ κρεβατιοῦ μετὸ γράμμα στὸ χέρι και κύτταγε τὸν Κλώντ, τὴν παλὰ της αγάπη, τὸν ἄνθρωπο που ἔλάτρευσε, τὸν ἐκύτταζε που κοιμόταν ἡσυχος σάν παιδάκι. Ὑστερα τὸ βλέμμα της κορρώθηκε στὸ ρολόγι. Μετρώσε τὰ δευτερόλεπτα, τὰ λεπτά, τὴν ὥρα. Τὴν σκέψη της πλημύριζαν χίλιες δυὸ φαντασίες.

«Εἶσι πέρασε δυὸ δλόκληρες ὥρες ὀγωνίας ὥσπου ἦρθε κι' ἡ στιγμὴ νὰ φύγῃ. Ἀφῆσε τὸ γράμμα ἐπάνω σ' ἕνα

τραπεζάκι. Σηκώθηκε, και μετὰ βαρεῖα βήματα πλησίασε τὸν Κλώντ για νὰ τοῦ δώσῃ τὸ τελευταίον φύλ. Τέντωσε τὸ χέρι τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά ἀλλὰ τὴν ἰδια στιγμὴ ἕνας λυγμός της ἔσφιξε τὸν λαιμό, ἔξέσπρε σὲ κλάμματα και ρίχτηκε ἐπάνω του φωνάζοντας:

—Κλώντ! Κλώντ! ἔβῃνα Ἐγὼ φεύγω! Ο Άλαν μετὰ περιμένει... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ! Κλώντ, ἤθελα νὰ φύγω μακριὰ σου, νὰ σ' ἀφῆσω μόνο. Ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη Ἐσέ-να ἀγαπῶ Κλώντ!

Ο Κλώντ ἀναψε τὸ φῶς, και μετὰ γλυκεῖα και συγκινημένη φωνὴ τῆς εἶπε χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της.

—Σκούπισε τὰ δάκρυά σου, Τιάνα, κι' ἔλα σι-ὴν ἀγκαλιά μου... Τόξερα πῶς δὲν θάφευγε.

Ἡ Τιάνα ἀνατρίχασε. Ο Κλώντ τῆς πῆρε τὰ χέρια, τῆς φίλησε τὰ χείλη που ἦσαν ὠχρὰ ἀπὸ τὴν ταραχὴ της.

—Θά σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως Τιάνα, ἔξακολουθήσε, ἀλλὰ πριν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς σὲ λίγες ἡμέρες θά γυρίσωμε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ ἔξορία μᾶς τελείωσε. Καί, για κύτταξε, ἔχω ἐδῶ δυὸ δακτυλίδια, για μᾶς Τιάνα. Σ' ἕνα μῆνα θά παντρευτοῦμε. Λοιπὸν ἀκουσε τώρα Σοῦ ἔ-παίξῃ μιά φάρσα που μοῦ ἀπέδειξε πῶς μ' ἀγαπᾷς μ' ὅλη τὴν καρδιά σου. Εἶχα μιάν ὑπόψια πῶς ἡ αγάπη σου δὲν ἦταν ἀληθινή. Τώρα τελευταίως ἡσουν τόσο ψυχρὴ κα-ζί μου. Κι' ἔχεις δίκιο, τὸ κλίμα, οἱ κακουχίες... Καὶ ἡ ἀμφιβολία μετὰ κἀτέρωγε. Τότε, δταν ἤλθε δ Άλαν, σκέφτηκα νὰ σὲ δοκιμάσω. Τὸν παρεκάλεσα λοιπὸν νὰ σὲ φλε-τάρῃ και νὰ σὲ προσελκύσῃ μετὰ κάθε τρόπο. Ἐκείνο δὲν ἐδέχτηκε στὴν ἀρχὴ ἀλλ', ἀργότερα, σάν φίλος... Κι' ἐγὼ διευκόλυνα τὸ κάθε τί, ἀφήνοντάς σας μόνους δσο μπο-ροῦσα περισσότερο γιατὶ σ' ἔβλεπα πῶς ἐπίστευες στὸν προ-σποιημένο ἔρωτά του. Πόσο εἶσαι εὐτυχισμένος, Τιάνα!

Ἐρεῖς, δ Άλαν δὲν τελείωσε ἀκόμη τὸ φίλμ. Θά καθισῇ ἐδῶ τοῦλάχιστον μιά βδομάδα ἀκόμη. Καὶ τώρα, πιθανῶς νὰ κοιμάται ἡσυχος στὸ δωμάτιό του. Συγχώρησέ μας και τοὺς δυὸ ἀγαπημένῃ μου.

Ἡ Τιάνα ἦταν ὠχρὴ και ἔτρεμε. Ἐμεινε σκεπτικὴ σφιγ-γοντας σιτὴ χούφτα της τὸ δακτυλίδι που τῆς ἔδωσε δ Κλώντ Ὑστερα, σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δω-μάτιο τὸῦ Άλαν.

—Ἐλα, Κλώντ, ἔλα νὰ ἰδῇς λοιπὸν! φώναξε θυμωμένα.

Ο Κλώντ εἶδε πῶς τὸ δωμάτιο τὸῦ φίλου του ἦτον κενὸ, χωρὶς βαλίτσες και τὸ κρεβάτι ἀνέπαφο. Σ' ἕνα ἐπιπλὸ ὑπῆρχε ἕνα γράμμα: «Συγχώρησε καὶ μένα, Κλώντ. Ἐμέ-να, περισσότερο ἀπὸ τὴν Τιάνα. Φεύγω σιτὴ ἀλήθεια μαζί της, γιατὶ τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Συ-χώρησέ με, τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ. Ἀντίο. ΑΛΑΝ»

Ο Κλώντ κλονίστηκε. Θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα ἀλλὰ ἡ ἀγωνία του ὑπῆρξε πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς Τιάνας, που παρ' ὀλίγο νὰ τὴν ἔχανε για πάντα. Ἡ Τιάνα τὸν χάιδεψε και σκούπισε μετὰ χεῖλη της δυὸ δάκρυα που κύλισαν στὰ μάγουλά του.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη μ' ἔκαλεσε ἰδι-αιτέρως στὸ γραφεῖο του δ ἄρ-χηγός της «Μυστικῆς ὑπηρεσίας» τῶν Συμμαχῶν και μ' ἐ-πληροφόρησε πῶς δ γερμανὸς κατάσκοπος μετὰ τὰ στοιχεῖα «Φ. Η.» βρισκόταν στὴν Εὐρώπη.

Μᾶς ἦταν ἤδη γνωστὴ ἡ δρᾶσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἀλλὰ ἐγὼ ἐπῆρα τὸν ὀγκῶδη φάκελλό του και τὸν ἐξή-τασα ἐκ νέου.

Ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 1917 δ «Φ. Η.» βρισκόταν στὴν Ἀμε-ρικὴ ὡς κατάσκοπος τῆς Γερμανίας κι' ἐπιφορτισμένος ν' ἀντιδράσῃ μετὰ ὀλονδήποτε μέσον στὴν ἀνάμιξη τῆς Ἀμερι-κῆς στὸν παγκόσμιον πόλεμο. Οἱ προσπάθειές του ὅμως, καθῶς και τῶν ἀπειρῶν συνεργατῶν του δὲν κατάρθωσαν νὰ φθάσῃ στὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τοὺς κι' ἐτσι τὸν Μάιο τοῦ 1917 ἔφθασαν στὴν Εὐρώπη τὰ πρῶτα Ἀμερικα-νικά στρατεύματα.

Ἀπὸ τότε ἐχάθησαν τὰ ἴχνη τοῦ μυστηριώδους «Φ. Η.» Ἰσὸς νὰ εἶχε παραμείνῃ σιτς Ἠνωμένες Πολιτεῖες και νὰ συνέβαλε σιτς τόσες ἀπόπειρες ἀνατινάξεως στὸν ἀέρα τοῦ ἀεροπλοίου «Λεβιάθαν» που μετέφερε τὰ στρατεύματα στὴν Εὐρώπη.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶχαμε τὴν πληροφορία ὅτι δ «Φ. Η.» βρισκόταν στὴν Εὐρώπη, ἀσφαλῶς σὲ συμμαχικὸ ἔδαφος και ἀναμφιβόλως μετὰ καμμιὰ φοβερὴ ἐπιφόρτιση.

Πῶς εἶχε φθάσει εἰς τὴν Εὐρώπη; Μετὰ κάποιο ὑποβρύ-χιο; Μετὰ κανένα πλοῖο που με-τέφερε στρατὸ, μετὰ ἐπιφορτισμένους σ' ἀμερικανὸ στρατιώτη; Ποτὲ δὲν ἐλύθη αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Τὸ γεγονός δὲν ἦταν πῶς δ «Φ. Η.» βρισκόταν στὴν Εὐρώ-πη, σύμφωνα μετὰ τὴν πληροφορία που μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὴν... Γερ-μανία.

Κάθε νύχτῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς πράκτοράς μας ἀρῆ-νε τὴν βελγικὴν ἀκτὴ και κο-λυμβώντας ἔφθανε εἰς ἕνα γαλ-λικὸ ὑποβρύχιο, στὸ ὁποῖο πα-ρέδιδε τὸ «ταχυδρομεῖο» τῶν πρακτῶν μας που κατὰσκο-πευαν σιτς Κεντρικὲς Αὐτοκρα-τορίες.

Μ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐ-τὰ «ταχυδρομεῖα» μᾶς ἐδόθη ἡ πληροφορία πῶς δ «Φ. Η.» βρι-σκόταν στὴν Εὐρώπη κι' ἐτσι δ ἀρχηγός μου μ' ἐπεφόρτισε ν' ἀνεύρω τὸν ἐχθρικὸν κατάσκοπο.

Ἡ ἀποστολή μου βεβαίως δὲν ἦταν και τόσο εὐκόλῃ.

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ βρῶ μέσα στὸ ἀπέρνυτο ἔδαφος τῶν Συμμαχῶν ἕναν ἄνθρωπο που κρυβόταν;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ περίμενα νὰ παρουσιασθῇ μιά εὐκαιρία, ἕνα γεγονός που νὰ μοῦ ἔδινε κάποιο ἴχνος αὐ-τοῦ τὸῦ κατὰσκοπου. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλ-θῃ. Τὸ «ταχυδρομεῖο» μ' ἐπληροφόρησε πῶς δ «Φ. Η.» βρι-σκόταν σὲ μιά Ἑλβετικὴ πόλι και ἐπὶ πλέον μοῦ ὑποδεί-κνυε τὴν ὁδὸ και τὸν ἀριθμὸ τῆς πανσιὸν που εἶχε πιάσει ἕνα δωμάτιο.

Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ συλλάβω σὲ ἕνο ἔδαφος, σ' ἀνεξάρτητο Κράτος, τὸν «Φ. Η.»; Ἐν τέλει, μέ-σα σὲ εἰκοσι τέσσερες ὥρες ἀπὸ τὴν πληροφορία, ἐγὼ βρέ-θηκα κοντὰ του, στὴν ἰδια πανσιὸν και στὸ πλαγινὸ δωμά-τιο ἀπὸ τὸ δικὸ του ὅπου, μετὰ χίλιες δυὸ ἐπιφυλάξεις, ἀρχι-σα νὰ τὸν παρακολουθῶ.

Ο «ἀνθρωπός» μου ὅμως ἔδειχνε πῶς ἦταν ἕνας ἀθῶος περιηγητῇ. Κοιμόταν πολλές ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο κι' ἔκανε μυσκρινῶς περιπάτους ἐπὶ πλέον δὲ μελετοῦσε κα-θημερινῶς... πιάνο παίρνοντας μαθήματα ἀπὸ μιά γηραιὴ δασκάλα.

Ἡ μελέτη τοῦ πιάνου ὅμως μοῦδινε πολὺ στὰ νεῦρα γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ πληττῇ τὰ... πληκτῆρα κατὰ τρόπον ἐκνευριστικό.

ΥΠΟ Π. ΚΕΛΕΡ

Ο ἄθῶος λοιπὸν ἐναικος τῆς Πανσιὸν ἦταν δ «ἀνθρωπος» που μ' ἐνδιέφερε. Εἶ-

χα μαζί μου δλόκληρη σειρὰ φωτογραφιῶν του κι' εἶχα διαπιστώσει τελικὰ τὴν ταυτότητά του. Ἦταν πράγματι δ κατάσκοπος «Φ. Η.» κι' ἔπρεπε νὰ... μὴν χάσω τὴν ὑπομο-νὴ μου ὥσπου νὰ τὸν συλλάβω.

Τὸνομα που εἶχε δώσει στὴν πανσιὸν ἦταν γαλλικὸ και ψεύτικο: Μαρσέλ Μπερτιέ, 42 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Τούρ κ. τ. λ.

Τὰ πιστοποιητικά του ὅμως ἦταν ἐντάξει ἀλλὰ ἀργότε-ρα ἔμαθα πῶς ἀνήκον σ' ἕναν ἐπιβάτη ἑνὸς πλοίου που τορπιλλίστηκε πρὸ τριῶν μηνῶν.

Ἐτσι περνοῦσαν οἱ μέρες κι' ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἐχθροῦ παρέμενε ἀμετάβλητη, ἀλλὰ ἐκείνη ἡ διαρκὴς μελέτη τοῦ πιάνου μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ γιατί δ ἄνθρωπος ἐκείνος, τοῦ ὁποῖο ἐγνώριζα τὸ ἐπάγγελμα, ἔχανε τίς ἡμέρες του μετὰ τὸ πιάνο; Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔστρεψα τὴν προσοχή μου πρὸς τὴ γηραιὴ δασκάλισσα. Πράγματι πολὺ εὐκόλα ἔμαθα τὸνομά της και μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσον ἐξεπλάγην ὅταν εἶδα πῶς τὰ χαρτιά της κυρίας αὐτῆς ἀνήκον... σὲ μιά Ὀλλανδῇ που εἶχε πεθάνει πρὸ πέντε χρόνων!

Σὲ λίγες ἡμέρες ἡ «διδασκάλισσα» ἐζήτησε διαβατή-ριο για τὴν Ἰσπανία.

Πῆρα λοιπὸν τὰ κατάλληλα μέτρα και παρακολούθησα τὴ γυναικα αὐτὴ μετὰ τὴ σκέψη πῶς μόλις θά πατοῦσε τὸ πόδι της σὲ γαλλικὸ ἔδαφος νὰ τὴν συνελάβωσαν.

Πράγματι, σιτὴ Λυὼν ἡ κυρία συνελήφθη ἀλλὰ ἡ «διδασκάλισσα» κατάρθωσε ν' ἀποδείξῃ μετὰ πιστοποιητικά ἐντά-

ξει, τὸνὸμιμο τοῦταξιδιῶ τοῦ της. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα δὲν ἔφερε τί-ποτα εἰς φῶς κι' οὔτε οἱ ἀπο-σκευές της περιεῖχαν τίποτε τὸ ὑποπτό.

Οἱ γαλλικὲς ἀρχές ἦσαν ἐ-τοιμες νὰ τὴν ἀφίσουν ἐλευθε-ρη ὅταν ἠθέλησα νὰ ἐπαναλά-βω ἐγὼ δ ἴδιος τὴν ἔρευνα και τίς ἀνακρίσεις. Τὰ αἰ γματικά ἐκείνα μαθήματα τοῦ πιάνου μετὰ τὸν «Φ. Η.» δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ξεχάσω...

Ἐάφνου μιά ἰδέα φωτεινὴ πλημ-μύρισε τὸ νοῦ μου. Τὸ βλέμ-μα μου ἔπεσε σ' ἕνα ρόλο μουσικῆς που κρατοῦσε στὰ χέ-ρια της. Ἦταν οἱ μουσικῆς που ἤθελε νὰ διδάξῃ σὲ μιάν ἀρι-στοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰ-σπανίας δπου πῆγαινε...

Λοιπὸν, ἐκείνη τὰ χειρόγρα-φα τῆς μουσικῆς δὲν ἦσαν...μου-σικὴ! Παρ' ὅλον που δὲν εἶχα διδαχθῇ ποτὲ μουσικὴ πα-ρὰ λίγο καιρὸ στὸ σχολεῖο, ἐ-

κείνες οἱ ἰνότητες δὲν μοῦ φάνηκαν... ἀρμονικῆς.

Ἀμέσως ἕνας εἰδικὸς σιτὴ μεταφρασῇ τῶν συνηματι-κῶν «διαβιβάσεων» κατάρθωσε διὰ μέσου τοῦ «ἐρευροῦ κώδικος» νὰ μεταφράσῃ τίς... μουσικῆς νότες που κάθε μιά ἀπ' αὐτὲς ἀντιπροσώπευε κι' ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου!

Σιτς μουσικῆς ἐκείνες ἀνεγράφοντο ὅλα τὰ μυστικά τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ τουφεκισθῇ ἡ «διδασκάλισσα» κι' ἐγὼ ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ «Φ. Η.» που τὸν συνῇ της, κατὰ μοιραῖαν σύμπτωσιν... στὰ ἑλβετογαλλικὰ σύνορα!

Τὴν ἄλλη ἡμέρα κι' οἱ δυὸ κατάσκοποι ὀδηγήθησαν πρὸς τυφεκισμὸν.

Ο γερμανὸς κατάσκοπος, τὴ στιγμὴ που τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, ἄρπαξε τὸ μαντήλι και ρίχνοντάς το μακριὰ εἶπε:

—Πεθαίνω για τὸ μεγαλεῖο τῆς Γερμανίας! Π. ΚΕΛΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα: Ο κ. Πέτρος.—Σὰς φέρω κ, ἀστυνόμε, τὸν κ. αὐτὸν ὡς μάρτυρα.

Ο ἀστυνόμε πρὸς τὸν μάρτυρα.

—Ἡκούσατε, κύριε, αὐτὸν ἐδῶ τὸν κύριον νὰ λέγῃ εἰς τὸν φίλον σας τὸν Πέτρον ὅτι εἶναι βλάκας;

—Μάλιστα, κ. ἀστυνόμε. Ἐφώνεα μάλιστα και μπράβο!

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ ΑΡΧΙΖΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ΝΤΟΡΑ...

Απ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο φρίνονταν οἱ κορφές τοῦ ἀντικρυνοῦ βουνοῦ, ποὺ φάνταζαν παράξενα καθὼς τὶς τύλιγαν οἱ τελευταῖες ἀνταύγειες τοῦ δειλινοῦ.

Ξαπλωμένη ἡ Ντόρα στὸ ντιβανάκι της, ξεφύλλιζε μὲ ἀμηχανία ἕνα βιβλίο καὶ ἄφηνε τὴ σκέψη της νὰ πλανηθῇ πέ-
ρα στὰ παλῆα. Ἐνα ἄθλητικό κορμὶ μὲ δυὸ γερά μπρά-
τσα καὶ δυὸ κατὰμαυρα μεγάλα μάτια ποὺ γυάλιζαν σὰν

— Σ' ἀγαποῦσα Νίκο πολὺ καὶ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ πάρω ἕνα ἄλλον. Μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν ἔτσι ποὺ μοι-
ραῖα γ' νῆ-αν ὅλα αὐτά. Μόλις ἔφυγες οἱ δουλειές τοῦ πα-
τέρα μου δὲν πῆγαιναν καθόλου καλὰ ἔπρεπε σὲ λίγο καιρὸ
στὸ κρεββάτι καὶ ἡ χρεωκοπία καὶ ἡ φυλακὴ, ὅπως καταλα-
βαίνεις δὲν ἦταν μακριὰ. Τότε παρουσιάστηκε ὁ σημερινὸς
ἄντρας μου, καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ μὲ τὸν ἀπαρχίτη-
το ὅρο ὁμοῦ νὰ γίνω γυναίκα τοῦ. Ἡ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δὲν γνωρίζω, δὲν οἶζω,
ποῦ πηγαῖνω, ποῦ βαδίζω...
καὶ κυλάω
σὰν μὴς μηχανὴς τροχός,
ποῦ γυρίζει ὀλοταχῶς,
κεῖ ποῦ πάω...

Κι' οὔτε ξέρω—κι' οὔτε θέλω,
νὰ τὸ μάθω! δὲν γυρεύω,
δὲν ρωτάω
νὰ μοῦ "ποῦνε" τὸ σκοπὸ...
Δὲν μισῶ, δὲν ἀγαπῶ.
Κι' ὅλο πάω...

Κι' ὅλα μάταια, κι' ὅλα ψέμμα
—καὶ τὸ γαλανὸ της βλέμμα—
κι' ὅλα λήθη
κι' ὅλα "μαῦρη" λησμονιά,
—τ' ἀκουσες ὁμορφονιά!—
—παράμυθι!..

ΜΙΧΑΗΛ Χ. ΠΕΤΡΟΥ

ΜΑΤΑΙΗ ΖΩΗ

Τώρα ἡ ζωὴ μοῦ φαίνεται σὰν πρῶτα πληχτική,
Οὔτε ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ μὲ γλυκύνῃ λίγο.
Εἰκόνες μόνο θλιβερὲς μπροστά μου ξετυλίγονται,
κι' ἀδέλφιά μου μ' ἔξωσε μιά θλίψη, μυστική.

"Ο,τι ὡς ἐχτές ἐπίστευα γιὰ ὑπέρτατο ἀγαθὸ
τοῦδα συντρίμμα καὶ καπνὸ ποὺ στάπειρο ἐσκορπίστη
Ὅλα πεθάναν μέσα μου. Κι' ἀπαντοχὴ, καὶ πίστη,
κι' ἀπόμεινα ὁλομόναχος στὴς νύχτας τὸ βυθό.

Τώρα ἡ ζωὴ μοῦ φαίνεται μάταιη, καὶ πληχτική,
Δίχως σκοπὸς καὶ ἔξωρη φλόγα νὰ μὲ κινῇ.
Ἔμεινε μόνο μιά καρδιά γιὰ πάντα νὰ πονῇ,
καὶ μιά ψυχὴ ποὺ δὲν θωρεῖ καὶ κτείνει τί ζητεῖ...

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

στὰ ξένα, μακριὰ, γιὰ νὰ περάσωμε ὅλη τὴ ζωὴ μέσα σὲ
ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.. Σὲ μιά ἀπέραντη εὐτυχία..

Ἡ Ντόρα ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀναποφάσιστη. Τὶ
θάλεγε ὁ κόσμος, ἂν δὲν πῆγαινε οὔτε κανὼν στὴν κηδεῖα
τ' ἀνδρός της;

Γρήγορα ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφαση... Τὶ τὴν ἔμελλε
γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ δὲν πρόσεξε ποτὲ στὴ δυστυχία της;
Κι' εἶπε τὸ ναί.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε λίγο ἀκόμα καὶ πέρνοντάς τὴν στὴν
ἀγκιὰλιά του κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της.
Ἐνα πουλάκι περνώντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ἄφησε ἕνα
χαρούμενο κελάδισμα καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ κήπου....

Σὲ λίγο, τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι ἔφυγε πρὸς τὴν εὐ-
τυχία.

ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΤΙ ΣΥΝΗΘΙΖΕΤΑΙ

Ἡ φθινοπωρινὴ σαῖζὸν βρῖσκεται
ἤδη στὸ τέλος της, κι' οἱ Παρισινοὶ
οἱκοὶ Μόδας, ἔχουν πιά ἔτοιμες τὶς
χειμωνιάτικες συλλογές τους. Σχετικὰ
μ' αὐτές, θ' ἀσχοληθῶ λεπτομερῶς
στὸ ἐπόμενο πανηγυρ. κὸ φύλλο τοῦ
«Πανθήου». Σήμερα, θὰ περιορισθῶ νὰ
σὰς δώσω σὲ γενικὲς γραμμές, τὶς
νέες καινοτομίες, ποὺ παρουσιάσαν
στὸ ντύσιμό τους, οἱ κομψὲς Παρι-
ζιάνες.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ προσέξῃ
κανεὶς σήμερα στὸ ντύσιμο μιᾶς Πα-
ρισινῆς, εἶναι ἡ κομψότης ποὺ χαρ-
κτηρίζει τὰ γάντια της καὶ ἡ ζωηρό-
της τοῦ χρωματισμοῦ των. Ἐτσι θὰ
δῇ διὰ τὰ πρῶτὰ καὶ τὰ φορέμα-
τα σπορτ, συνήθιζονται γάντια ἀπὸ
δέρμα μπλε ἀνοιχτό, πράσινο ζωηρό,
ἢ κόκκινο ἀνάλογα πρὸς τὸν ἀρμονι-
κὸ συνδυασμὸν τοὺς πρὸς τὸ χρῶμα
τοῦ φορέματος. Γιὰ τ' ἀπογευματινὰ
καὶ τὸν ἐσπερίδων συνήθιζονται τὰ ἀ-
πὸ δέρμα ἀντιλόπης, κίτρινα, γκρενὰ,
μπλε ἢ πράσινα φονσέ.

Τὰ καπέλλα γαρνίρονται μὲ φτερά
ὄρθια μ' ἑλαφρὴ κλίση, μαῦρα ἢ σὲ
χρῶμα σκούρο, ἐνῶ τὸ χρῶμα τοῦ ὀ-
φθαλμοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖον ἔχουν γίνε-
ται ἀσορτί πρὸς τὸ φόρεμα ἢ τὴν
κυριαρχοῦσαν γαρνιτούρα του.

Τὰ κυριαρχοῦντα σχέδια καπέλλων
εἶναι τὰ εἰς τὸ κλισσέ μας εἰκονιζέμε-
να ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτο ἄνω ἐ-
κτός τοῦ πτεροῦ γαρνίρεται καὶ μὲ δι-
πλὴ σειρὰ μεταξωτοῦ κορδονιό.

Μιὰ ἄλλη καινοτομία εἶναι ὁ τρό-
πος μὲ τὸν ὁποῖον περιβάλλει τὰ μι-
κρά σὰν καλπάκια καπέλλα ἢ βουα-
λέττα, ἢ ὁποῖα ἀντὶ νὰ πῆτῃ πρὸς τὸ
πρόσωπο γυρίζεται πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξουν
οἱ κομψὲς ἀναγνώστρες μας εἶναι τοῦτο: Ὅτι μὲ τὰ μπο-
νὰ καὶ τὶς τοκίτσες, ταιριάζουν οἱ κοντὲς μπούκλες τῶν
μαλλιών, ποὺ ξεφεύγουν ἀνάλαφρα, γύρω ἀπ' τὸ καπέλλο.



Ἐπίσης πολὺ συνήθιζονται μαῦρα
φορέματα ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα μὲ
κλειστὸ ἑνῆκα, εἰδικὰ γιὰ τσάνγια,
ποὺ γαρνίρονται στὸ λοιμὸ μὲ διπλὴ
σειρὰ βαρεῖες χρυσοῦς ἀλυσίδας.

Μιὰ νέα κόμωσις ποὺ προτιμοῦν
οἱ ξανθὲς Παριζιάνες εἶναι οἱ μποῦ-
κλες πρὸς τὰ ἄνω ἔμπρὸς, στὸν αὐ-
χένα καὶ τοὺς κροτάφους ἑλαφρότε-
ρες.

Κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτὰ μαντῶ, φο-
ριῶνται πολὺ, φορέματα ἀπὸ μάλ-
λινο σκωτσέζικο ὕφασμα, μὲ μαῦρη
ζώνη καὶ τυρολέξικο καπελλάκι.

Γιὰ τὸ γαρνίρισμα γαντιῶν, μαν-
σεττῶν καὶ γιακάδων, ταγιέρ καὶ
μαντῶ, χρῆσις μπορεῖται πολὺ ὁ ἀ-
στράκας. Ἐπίσης ἀπὸ ἀστράκων γί-
νονται καὶ ὁλόκληρα καπελλάκια.

Ἡ χειμωνιάτικη μπλούζα, ποὺ συ-
νοδεύει τὸ ταγιέρ, εἶναι ἀπὸ βελού-
δο ἢ τρικὸ καὶ σὲ χρωματισμὸ ἀνοι-
κτικότερο τοῦ φορέματος. Γιὰ τὰ σπορ
θὰ προτιμηθῶν οἱ μπλούζες ποὺ πλέ-
κονται μὲ τὸ χέρι, μὲ πολὺ μαλακὸ
μαλλί.

Ὁ πὶθ κομψὸς νεωτερισμὸς τῆς
ἐποχῆς εἶναι ἡ πλατεῖα γουνένια ζώ-
νη, ποὺ στολίζει τὸ χειμωνιάτικο ἑ-
πανωφόρι. Ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα εἶ-
ναι οἱ μανσέτες καὶ ὁ κινητὸς γιακάς.

Τὰ ἀπογευματινὰ ἀμπιγιέ φορέ-
ματα ἔχουν μιὰ ζώνη-κορνετιέρα ἀ-
πὸ μεταλλινούς κρίκους.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας; Πρῶτα
τὰ μαρὸν εἰς ὅλη τὴν ποικίλη των
κλίμακα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ μπλε
σκούρο μέχρι τοῦ τέτ ντε νέγκρ. Ἐ-
πειτα τὰ πράσινα εἰς ὅλας τὰς ἀπο-
χρώσεις. Τὰ βαθύχρωμα κόκκινα,
μυρτὸ, γκρενὰ κτλ. Τὸ μαῦρο φό-
ρεμα παραμένει τὸ εὐνοούμενο τῆς
παρισινῆς μόδας γιὰ τὴν ἀμπιγιέ ἀ-
πογευματινὴ τουαλέττα, καθώς καὶ

γιὰ τὴν βραδυὴν. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι μιὰ ζωνὴ γαρνιτούρα
διακόπτει τὴν μονοτονία του. Ἐπίσης τὰ μαῦρα καπέλλα
γαρνίρονται μὲ κορδέλες ἢ ζωηρόχρωμα πτερά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΛΟΛΑΝ» ASWAN.—Διὰ νὰ σὰς ἀπο-
στείλωμεν πλήρη τὴν συσκευὴν (περίπου
24 τεμάχια μεγάλα καὶ μικρά) πρέπει νὰ
ἀποστείλετε 550 δρ. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο
συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ ταχυδρομικά.
Τὰ χρήματα νὰ ἀποσταλοῦν διὰ τραπεζι-
τικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ
«Πανθήου» κ. Ἰω. Σκουτερόπουλον εἰς ἑ-
σὺν κλειστὸν δὲ ἐπιστολὴν θὰ σημειώσετε
ὅτι προορίζονται διὰ τὸν Δερματολόγον
καθὼς καὶ τὴν Διεύθυνσιν εἰς τὴν ὁποίαν
θέλετε νὰ σὰς ἀποσταλῇ τὸ ταχυδρομικὸν
δέμα. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σας εἶδα ὅτι
καὶ τὸ δέμα σας εὐρίσκεται σὲ καλὰ χά-
λα λόγῳ τῶν ποικιλοτρόπων καλλυντικῶν
ποὺ μεταχειρίζεσθε. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ
ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν: Δὲν θὰ
πλένεσθε ποτὲ μὲ σαποῦνι, ἀλλὰ πάντοτε
μὲ νερὸ μὲλις χλιαρὸ. Μίαν φορὰν τὴν ἡ-
μέραν θὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἀ-
σπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφίνατε ἐπὶ 5
λεπτὰ καὶ κατόπιν θὰ τὸ ἀφαιρῆτε μὲ βαμ-
βᾶκι καὶ ἑστὸ νερὸ, καθὼς βράδυ δὲ νὰ ἀ-
λείφετε ἐπίσης τὸ πρόσωπό μὲ λίγο ἀνάλα-
το βούτυρο. Αὐτὰ θὰ τὰ κάνετε ἕως ὅτου

συνέλθῃ λίγο τὸ δέμα. Τὴν κατόπιν λε-
πτομερὴν κόουραν θὰ σὰς καθορίσω εἰς τὴν
ἐπιστολὴν ποὺ θὰ σὰς στείλω μαζί μὲ τὸ
δέμα.

«ΜΑΡΙΑΝ—ΝΙΝΟΝ». Ἐνταῦθα.—Νὰ
μὴν μεταχειρίζεσθε δεξυενέ. Πολὺ προτι-
μότερο τὸ χαμομήλι. Νὰ σταματήσετε τὰ
ἐμπειρικά καλλυντικά ποὺ βανέτε στὸ πρό-
σωπό σας καὶ νὰ πλένεσθε κάθε βράδυ μὲ
ἑστὸ νερὸ καὶ ὕστερα μὲ γρῶν χαμομήλι.
Τέσσαρες φορὲς τὴν ἐβδομάδα τὸ βράδυ θὰ
χρησιμοποιήτε τὴν ἀλοιφή:
Huile d' amandes

douces 60 gr.
de cacao 60
Beurre
Acide salicylique
Μεταχειρισθῆτε τὴν ἀνωτέρω συσκευασίαν ἐ-
πὶ ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα καὶ μετὰ γιὰ νὰ
φύγουν οἱ πανάδες, ἀκολουθήστε τὴν συμ-
βουλήν ποὺ δίδω στὴν «ΤΑΚΤΙΚΗΝ Α-
ΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ» σὺν ὁπ. ἀριθμ. 102
τευχὸς τοῦ «Πανθήου». Σὲ ἐνάμιον μῆνα
ξαναγράψτε μου.

«ΜΑΙΡΗΝ—ΜΕΡΟΠΗΝ ΚΩΣΤΟ». Ἐνταῦθα.—Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σας ἐξάγω

τὸ συμπέρασμα πὸς τὸ πρόσωπό σας ἔχει
τὰς αὐτὰς ιδιότητες μὲ τὸ πρόσωπο ἐτέρας
ἀναγνώστριάς μου. Γι' αὐτὸ, διὰ νὰ μὴν
ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ἴδια πράγματα, σὰς
παραπέμπω εἰς τὸ ὁπ. ἀριθμ. 102 τευχὸς
τοῦ «Πανθήου» καὶ εἰς τὴν συμβουλήν ποὺ
δίδω στὴν «ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ»,
τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε
καὶ σεις. Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ ἠθέλα νὰ εἶ-
χα ἕνα γράμμα σας, γιὰ νὰ σὰς καθορίσω
ἐν ἀνάγκῃ δραστηκότατον θεραπείαν.

«ΜΑΙΡΗΝ». Ἐνταῦθα.—Δυὸ τοῦλά-
λάχιστον φορὲς τὴν ἐβδομάδα θὰ λούζε-
ται μὲ σαποῦνι λευκὸ τύπου Μασσαλίας ἢ
μαῦρο κατ'αἰμάτιον. Δυὸ φορὲς ἐπίσης τὴν
ἐβδομάδα (τὴν παραμονὴν τοῦ λουσίματος
θὰ κάμῃ ἐντρίβην τοῦ δέματος τῆς κεφα-
λῆς (ὅχι ὁλοκλήρως τῶν τοιχῶν, μὲ τὸ κα-
τωτὶ φάρμακον:

Teint de puillaye 20 g.
» de romarin
» de jaborandi a.a 10
Sulfate de quinine 1 gr
Alcool a 60 140
Eau de Cologne 20

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Η Frances Dee λέγει

“Αν δεν μπορούτε να ξαπλωθείτε μετά το φαγητό, προσπαθήστε τουλάχιστο να κλείσετε τα μάτια σας για πέντε λεπτά της ώρας.
Μη παραλείπετε να κάμετε ένα καθημερινό περίπατο στον καθαρόν αέρα.

“Αν δεν μπορείτε εις τής ημέρας, τότε κάνετε τον τό πρωί πριν πιάσετε τη δουλειά σας και το βράδυ πριν κοιμηθείτε. “Όσο κουρασμένη κι’ αν είσθε βιάσετε τον εαυτό σας να τον κάμετε και θα ιδίητε πως θα κοιμηθείτε καλλίτερα και θα σηκωθείτε την άλλη μέρα τό πρωί πιο ευδιάθετη.

Τι λέει η Τζιούν Νάιτ.

“Αν ρωτήσετε την Τζιούν Νάιτ τι κάνει για να είναι πάντοτε ευδιάθετη και όμορφη θα σας απαντήσει:

—Περιποιούμαι καθημερινώς τα μαλλιά μου και το δέρμα μου, δοκιμάζω κάθε καινούργιο καλλυντικό και κάθε καινούργια μέθοδο καλλωπισμού. “Απασχολούμαι δέουλάχιστο δυό ώρες την ημέρα μπρός στον καθρέπτη μου,

Μεταχειρίζομαι πάντοτε κρέμα καθαρίσματος σε μεγάλη ποσότητα.

Συνεχώς τα χέρια μου και το πρόσωπό μου, είναι πασαλειμένα με κρέμα, γιατί καθαρίζομαι πέντε φορές την ημέρα από το μακιγιάρισμα.

Τη μία φορά αφαιρώ το μακιγιάρισμα με κρέμα και την άλλη με σαπούνι και χλιαρό νερό.

“Όσον αφορά το μακιγιάζ ή Τζιούν Νάιτ μεταχειρίζεται ένα κραγιόνι χιλιών πολύ ελαφρό κόκκινο, το κόκκινο για τα μάγουλα είναι επίσης πολύ ανοικτόχρωμο για να ταιριάζει με το λεπτό χρωματισμό της επιδερμίδος της.

Δεν της άρεσει να είναι κτυπητά μακιγιαρισμένη. Για να φαίνονται τα χείλη της υγρά και γυαλιστερά πριν βάλει το κραγιόνι τα περνάει με λίγη κρέμα, Μ’ αυτό τον τρόπο αποφεύγεται και τη σκασίμό τους.

Για να μη μείνη περιττό κραγιόνι στα χείλη της, η Τζιούν Νάιτ αφού τα βάλει καλά, περνάει ένα κομματάκι ύρσμα ανάμεσα στα δυό χείλη της και τα σφίγγει δυνατά,

Η Τζιούν Νάιτ έχει και μία άλλη συνήθεια: “Αντι να βάρη τα βλέφαρά της με την ειδική σκούρα κρέμα, διαλύει λίγο ρίμμελ με νερό και τα βάφει ελαφρά μ’ αυτό. “Ετσι, όταν ιδρώνη δεν υπάρχει φόβος να της τρέχει το χρώμα σε γυαμίες, πάνω στο πρόσωπο. Το ρίμμελ κρατάει πολύ καλύτερα.

Μη μεταχειρίζεσθε ποτέ, προσθέτει η Τζιούν Νάιτ, καφέ χρώμα για το βάψιμο των ματιών. Τά κάνει να φαίνονται τα μάτια κουρασμένα.

Τα καινούργια είδη μακιγιαρίσματος των ματιών, που έχουν μέσα στίγματα χρυσά και ασημένια ζωηρεύουν τρυπαντίον το βλέμμα και κολακεύουν τα μάτια.

“Όταν μακιγιαρεσθε προσέχετε πάντοτε να μην έχετε ύφος κτυπητό, βαμμένης γυναίκας.

Φροντίζετε να φαίνεσθε όσο το δυνατόν πιο φυσική.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΤΟΛΕΤΕΣ ΠΑΝΕ.—Για 5 άτομα, πέρνομε 10 κοτολέτες αρνιού, τις χωρίζουμε, ώστε ναχη ή κάθε μία ένα παιδί, τις χτυπάμε, τις αλατοπιπερώνουμε και από τα δυό μέρη και τις αφίνουμε έτσι επί 5 λεπτά της ώρας. Σ’ αυτό το διάστημα σπάζομε 2 αυγά σ’ ένα πιάτο και τα χτυπούμε με 2 κουταλιές νερό, ενώ εις ένα άλλο πιάτο βάζομε μία χούφτα γαλέττα. Βάζομε στο τηγάνι βούτυρο και έως ότου αυτό ζεσταθή πιάνομε την κοτολέτα από το κικαλό, την βαφτίζομε στ’ αυγά και έπειτα στο πιάτο με τη γαλέττα, προσέχοντας να κολλήση καλά ή γαλέττα κι’ από τις δυό πλευρές της. Κατόπιν τις ρίχνομε στο τηγάνι και τις αφίνουμε έως ότου ψηθούν και ξανθίσουν. Σερβίρονται με πουρέ πατάτα ή τηγανίτες πατάτες, ή με οποιαδήποτε σαλάτα.

ΕΚΜΕΚ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙ.—Πέρνομε 5 δράμα μαγιά της μύρας και την διαλύομε σε λίγο χλιαρό γάλα από τα 75 δράμα που θα τα βάλομε μέσα σε μία μικρή λεκάνη. Κοσκινίζομε μισή όκλα αλεύρι, από το οποίο βάζομε μία χούφτα στη λεκάνη με τη μαγιά, βάζομε και δυό πρέζες αλάτι. Τ’ ανακατόνομε να γίνουν ένα κουρκούτι χωρίς σβώλους. Βάζομε τότε το μίγμα σε ζεστό μέρος ν’ ανεβή κι’ ετοιμάζομε το άλλο αλεύρι ως εξής: Τό βάζομε σε μία μεγάλη λεκάνη, κάνομε στο μέσο ένα λάκκο και σπάζομε σ’ αυτόν 4 αυγά, προσ-

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

Π Ε Μ Π Τ Η

Κοτολέτες πανέ
Χόρτα—Τυρί—Φρούτα

Όμελέττα πιτάτες
Σαλάτα—Γιαουρτί

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μπακαλιάρο τηγ.
Σαλάτα—Φρούτα

Φασ’λια σούπα
Έληές—Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρ’σχάρας
Χόρτα—Φρούτα

Λάχανο ρόλι
Έληές—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Γουρουνόπουλο σέλινο αού.
Ψατάτ. τηγ.—Τυρί
Εκμέκ κατσίφι

Πηχ’ή
Τυρί
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ντολμάδες λάχανο
Τυρί—Φρούτα

Μαρίδες τηγ.
Σαλάτα—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

‘Ανι κριθαράκι
Τυρί—Φρούτα

Έντόσθια τηγ.
Σαλάτα—Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές γιαχνί
Έληές—Φρούτα

Κολοκυθάκις σκορδ
Έληές—Ρέγκα—Φρούτα

δέτομε 60 δράμια βούτυρο λυωμένο, λίγο χλιαρό γάλα (το πόσο γάλα θα βάλωμε θα μάς το κανονίση το ζυμαρί, και τη μαγιά που πρέπει ναχη έως ότου ανεβή. Τό ζυμώνομε έως ότου ανακατευθούν καλά κι’ ύστερα τα δουλεύομε χτυπητά. Δηλαδή ανασηκώνομε με τα δάκτυλα τη μάζα αυτή και τη χτυπάμε μέσα στη λεκάνη. Έξακολουθομε έτσι έως ότου όλη ή μάζα γίνη μία και πολύ ελαστική, όποτε προσθέτομε και 3 κουταλιές ζάχαρι. Δουλεύομε λίγη ώρα ακόμη και ή ζύμη είναι ετοιμη. Τότε πέρνομε μία κατσαρόλα ή μία καραβάνα, πλάτους ενός στρογγυλού ψωμιού, την βουτυρώνομε εσωτερικώ, αφίνομε τη ζύμη ν’ ανεβή και κατόπιν την ψήνομε σε φούρνο ή στο σπiti. “Όταν ψηθή, την αφίνουμε να κρυώση και βγάζομε το εκμέκ από την κατσαρόλα και τό βάζομε ολόκληρο εις ένα ταψί (εάν το πάχος του δεν είναι υπερβολικό) ή τό κόβομε προηγουμένως σε φέτες ενός δακτύλου, τό περιλούζομε με σιρόπι (ανάλογία μία όκλα ζάχαρι σε 250 δρμ. νερό) και βάζομε τό ταψί στη φωτιά να σιγοβράση έως ότου τό εκμέκ πιη τό σιρόπι. Κατόπιν κατεβάζομε τό ταψί από τη φωτιά, και όταν κρυώση τελείως, σκεπάζομε την επιφάνεια με εφελκρεμα την οποίαν έχομε χτυπήσει με σύρμα, όπως τη μαρέγκα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

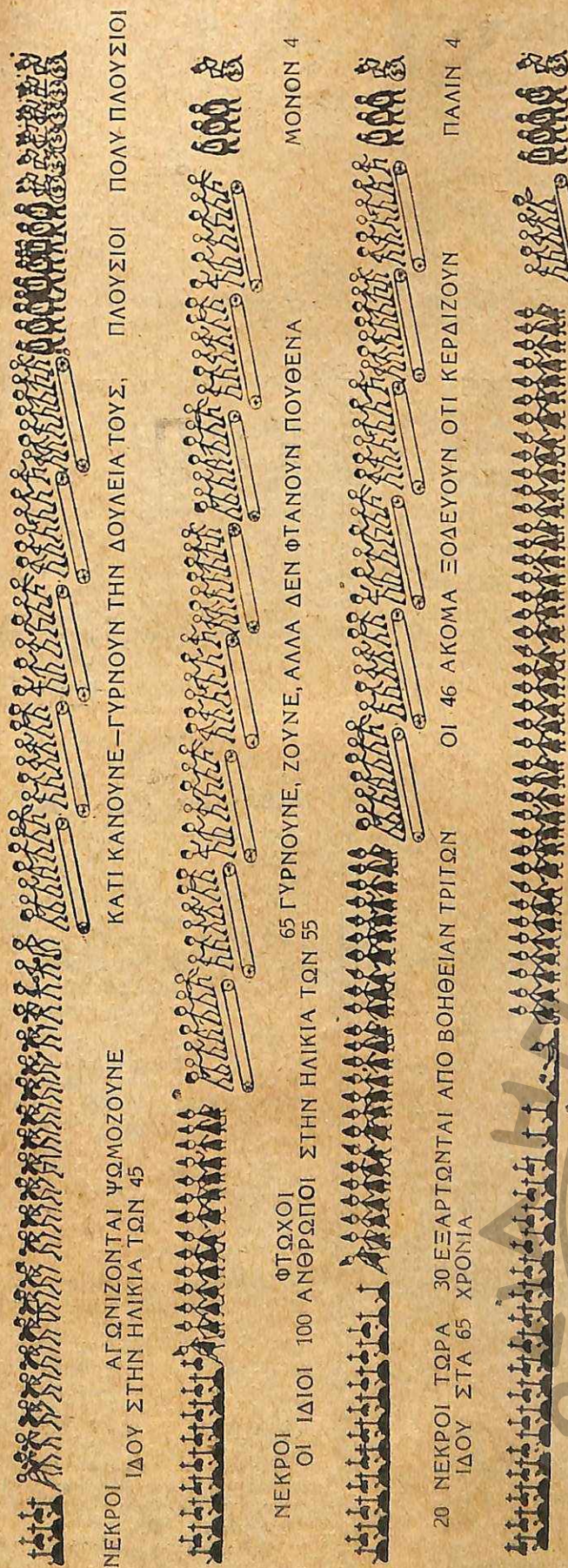
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

(τραγουδάκι ταγκό)

ΠΩΣ Μ’ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ..

το κατωτέρω σχεδιαγράμμα είναι στατιστική δείκνυσα τι συμβαίνει με κάθε 100 πρόσωπα, τα οποία αρχίζουν την ζωή των στα 25. (Η στατιστική είναι Αμερικανική. Σε μάς, χωρίς άλλο θα είναι ακόμη χειρότερα).

ΙΔΟΥ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ ΜΕΤΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ—ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ 35 ΧΡΟΝΩΝ.



36 ΡΑΚΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΝΕΚΡΟΙ 54 ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΑ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΑ Η ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΤΩΝ 10, ΕΜΕΙΝΑΝ!

ΓΙΑ ΣΚΕΦΗΤΕ, ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ, 90 ΑΠΟΡΥΧΙΑΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ 10 ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ. Πόσοι αφανισμένοι από την ζωήν! “Ακόμη οι 5 εκ των 10 πρέπει να εργάζωνται διά να συντηρηθούν. ΜΟΝΟΝ 5 έμειναν το Μυστικόν της Ζωής έπιασαν την δουλειά τους καλά και δεν ντρέπονται διά τα αποτελέσματα. ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ. Μη προσπαθήσετε να τους αποφύγετε. Μ’ αυτό τον τρόπο ΔΕΝ γλυτώνετε. “Αντικρύσατέ τους, πολεμήσατέ τους, φροντίσατε για τον ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ. Μην περιμένετε αδικώς κάποιον από Μηχανής Θεόν, διά να σας σώση. Δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα τώρα. “Αλλά υπάρχει ένας ΒΕΒΑΙΟΣ, ένας εύκολος τρόπος. ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ.

Του να δρίτε δουλειά 64 ΤΡΟΠΟΙ Του να κερδίσετε χρήματα “Οχι ένα βιβλιάριον, αλλά ένα καταπληκτικόν Χρυσωρυχείον των Γνώσεων, εις δακτυλογραφημένης σελίδας μεγάλου σχήματος.



Θα αγοράσετε και ΣΕΙΣ να κερδίσετε χρήματα ΑΜΕΣΩΣ την επομένην που θα τό διαβάσετε και θα χρησιμοποιήσετε ΕΝΑΝ από τους 64 τρόπους, που θα διαλέξετε καταλληλότερον διά την ιδιοσυγκρασίαν σας και τον τόπον της διαμονής σας. Θα αγοράσετε να κερδίσετε χρήματα, γρήγορα, εύκολα και ΕΝΤΙΜΩΣ. Δεν είναι ανάγκη εις τό έργο να ζητιανεύετε για να βρήτε δουλειά. Εις οιοδήποτε τόπον και αν έζητε, οιαδήποτε και αν είναι τα ήθη και οι προτιμήσεις σας, θα βρήτε μέσα από τα 64 αυτά πλάνα 2 ή 3 ή και περισσότερα, που σας ταιριάζουν. Θα είναι ή τυχόν ημέρα της ζωής σας την στιγμήν, που θα καταθέσετε ένα πωχόν 50 δραχμιών διά να τό αποκτήσετε, διότι αγοράζή με ΟΣΟΥΣ και ΟΣΑΣ δεν έχουν δουλειά. Σας δένουν εις την ποικιλομορφία 64 διαφόρους προσηνούς και εύκολους τρόπους, εργασίας του να γίνετε παραγωγικός προϊτάμενος και ΣΑΣ ΒΟΗΘΕΙ ΝΑ ΤΑ ΒΓΑΛΕΤΕ ΠΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗΝ ΟΥΔΕΝΟΣ. “Ετσι σας δίδεται ή ευκαιρία να αποκτήσετε επί τήλους τόσα και τόσα όφεία πρήγματα, που επιθυμούσατε από καιρό για ΣΑΣ για την οικογένειάν σας και να καταστήσετε τους φίλους και συγγενείς σας.

Μη παραδέρνετε λοιπόν απ’ εδώ κι’ απ’ εκεί πειραματιζόμενος διάφορες δουλειές. Μη χτυπάτε τό κεφάλι σας δεξιά και αριστερά. Καταστρέψετε και πιπίετε από τό κακό στο χειρότερο. “Ο χρόνος σας είναι πολύτιμος. Δεν είναι έτσι. “Όταν θα τσακιστήτε όλως διόλου δεν υπάρχει πια γλυτωμός. Πάρτε την ΜΟΝΗΝ λύσιν του Στατιστικού προβλήματος, που σας παραθέσαμεν και χωρίς να πνίγεσθε στον σκεπτικισμόν αγοράσατε τό ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ χωρίς ανασβολήν, ΣΗΜΕΡΑ μάλιστα. “Αγοράσατέ το ΤΩΡΑ από ΤΑΓΡΑΦΕΙΑ «Σ Π Ε Σ Ι Α Λ Ι Σ Τ» Κολοκοτρώνη 29 στοχ) ΑΘΗΝΑ

Ἡ ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡ- ΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπής χρῆσις ἐκλεκτῶν
καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλ-
λυντικά τονώνουν καὶ τρέφουν
τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν
τὶς τοξίνες. τὸ μασάζ ἐπανα-
φέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφο-
ρίαν, δυναμώνει τοὺς μύς, τρέ-

φει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπι-
δερμὶς δὲν μαραίνεται ποτὲ καὶ
ἄς περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἔπι τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29
μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινι-
σθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

θὰ εὕρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα
καλλυντικά τευ καὶ θὰ κάμετε
τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ
μὲ μοναδικὰ μηχανήματα.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων.

Ἀξιότιμος Κα

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἰδο-
ποιήσω Ὑμᾶς ὅτι τὸ Βαφεῖον
καὶ Καθαριστήριον Σ. Κ. ΜΠΟ-
ΤΣΟΥ.

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 20
(πολὺ πλησίον τοῦ παλαιοῦ
καταστήματος).



ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιοῦσα-
τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον
καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότη-
τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοχ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρῶτος ὄροφος)

ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυγχάνετε ἂν διαφτε μόνον
σας τὰ φορέματά σας μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφάς
Θὰ γίνουν καινούργια καὶ μω-
δέρνα. Πάσονται ἐν τῇ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚῇ Τῇ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον
ἀσθενῆ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφέως 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΑΡΩΝΙΚΗ ΠΝΟΗ

Ἐντὸς ὀλίγου κυκλοφορεῖ, ἐκδι-
δόμενον ἐν Σαλομίνι μηνιαῖο περιο-
δικό «Ἡ Σαρωνικὴ Πνοή» μὲ ὕλην
πλουσίαν καὶ πρωτότυπον, ἀφιερω-
μένην κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἱστο-
ρίαν, Λογογραφίαν, Ἠθογραφίαν
τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ νηιοῦ.

Τὸ πρῶτο τεύχος του. Τὸ ΗΜΕ-
ΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ, καλλι-
τεχνικὰ ἐκτυπωμένον καὶ συντεταγ-
μένο μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν,
θα εἶναι κάτι ποῦ θὰ κινήσῃ τὴν
προσοχὴν ὅχι μόνον τῶν Σαλαμι-
νίων ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀσχολουμέ-
νου μὲ τὰ γράμματα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 29

14 Νοεμβρίου 1935

ΚΟΠΤΙΚΗ

Εἰδικὴ ἀνάγνωρισμένη Σχολὴ Κο-
πτικῆς—Ραπτικῆς

ΜΠΡΕΝΤ

Τὸ εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον σύ-
στημα τῶν μεγαλυτέρων Σχολῶν
τῶν Παρισίων

Χρυσὰ βραβεῖα καὶ Διπλώματα Πα-
ρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικῶν Μοδι-
στῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἀρχαρίων
ἐντὸς 3—4 μηνῶν.

Δίδακτρα Λαϊκὰ Δρ. 1500

Δι' ὅλην τὴν σειρὰν μαθημάτων
Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ
Μανιῶ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ.
Τὸ ἐπίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς
μας, τυπωμένον, μὲ 130 σχέδια καὶ
εἰκόνας, εἶνε τὸ καλὺτερον βοήθη-
μα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200
Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἐβδομάδος,
Τετάρτη καὶ Παρασκευή 4—6 μ.μ.
Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ἀ-
πλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα
—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀπλά φορέ-
ματα καὶ Παλτά.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθη-
σιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς.
Εὐκολία πληρωμῆς. Ζητήσατε πρό-
γραμμα καὶ Κανονισμόν. Δεκταὶ
καὶ οἰκότεργοι.

Ἡ Σχολὴ μας καυχᾶται διὰ τὴν
ἀνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴ Μέθο-
δόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσίν
σας τὰς εὐδοκίμουσας παντοῦ τῆς
Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαρι-
στήρια καὶ συστάσεις πραγματικῶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεῖα φορέματα «FEMINA»
Δεχόμεθα ὑψίσματα πρὸς ραφὴν.
Κροκὶ καὶ Modeles ἀπ' εὐθείας ἐκ
Παρισίων.

ὉΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Ὁπι-
σθεν Μητροπόλεως).